37

SAN-ANTONIO

DEZMĂȚ LA BANCA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

sau

COWBOYUL ELVEȚIAN

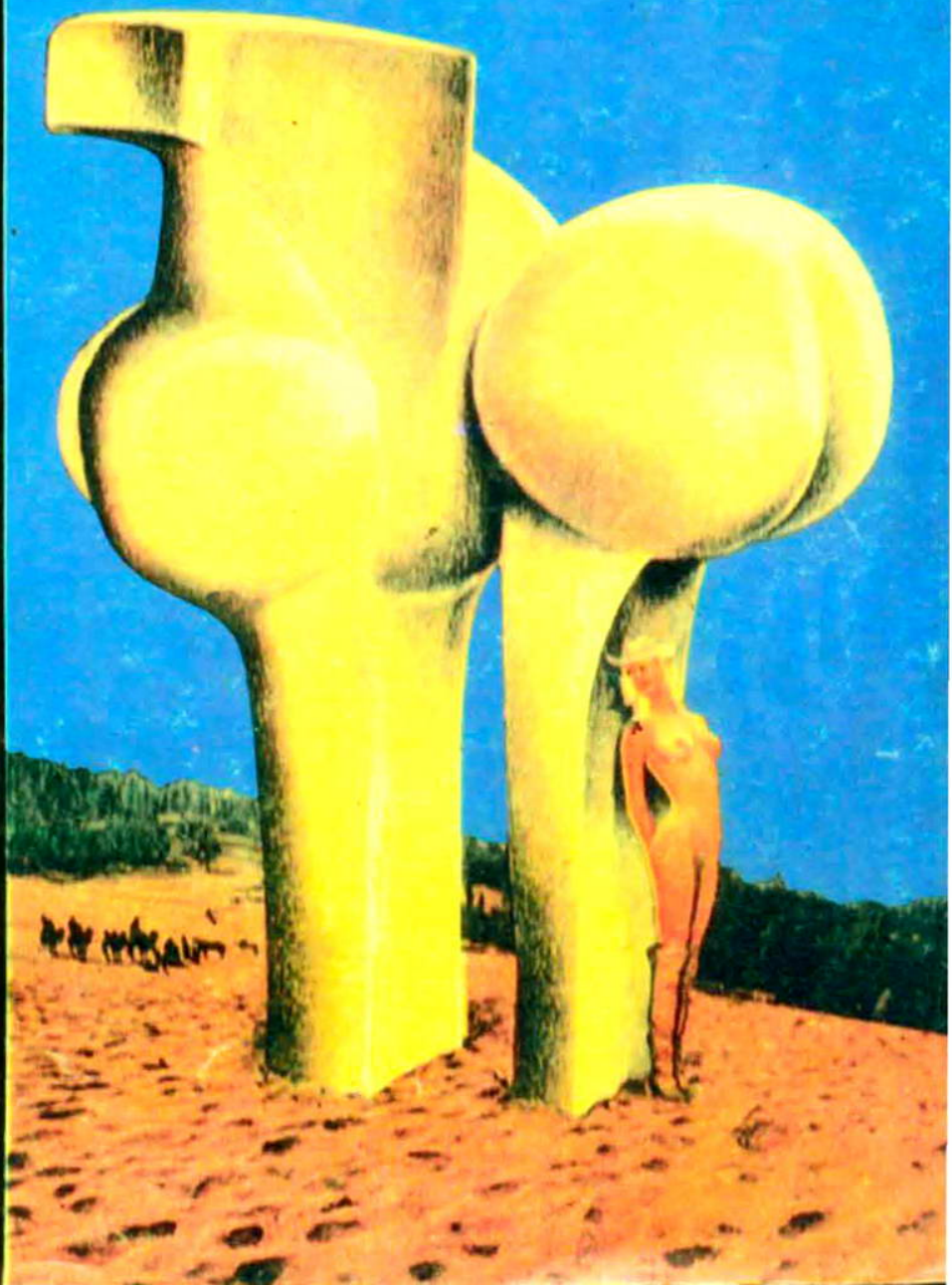

Editura FORUM

I

CAPITOL CONTRAVĂRSAT CARE DĂ POC LA FRAFUL DE-MPUŞCĂ

Insul era înţolit cu o redingotă neagră, pe spinarea căreia fuseseră cusute nişte litere albe care ziceau: „Salvgardarea limbii franceze". O pălărie clac îi completa garderoba. Alături de el mergea un individ fără importanţă, îmbrăcat într-un jean şi un pulover galben şi care ducea câte o găleată cu vopsea în fiecare mână (neagră în stânga şi albă în dreapta). Ciudatul cuplu se deplasa cu ochii pe sus. Personajul în redingotă era înalt, slab şi îngrijorat, companionul său scund, roşcovan, cu o privire sartriană şi părând copleşit de un mare disconfort cerebral.

Deodată, la decizia lunganului slăbănog, se opriră în faţa unui zid pe care un tagger bine informat scrisese: „Tâmpiţiii sunt printre noi". Acest purtător al adevărului suferea de lacune ortografice, fiindcă scrisese „tâmpiţii" cu trei „i". Omul

în redingotă îi vorbi asistentului său, care îi prezentă găleata cu vopsea albă, iar corectorul de graffiti anulă „i"-ul inoportun.

În vreme ce rectifica greşeala intempensivă îl recunoscurăm.

– Dom' Félisc! hârâi Béru.

Într-adevăr, era chiar bunul nostru prieten Félix, profesorul. Omul care posedă marafetul secolului: un membru de pahiderm, lung de cincizeci de centimetri şi cu un diametru infernal. O dată cu venirea vârstei de pensionare anticipată, demnul bărbat încercase să rentabilizeze această anomalie a naturii, expunând-o într-o baracă de bâlci; dar, în ciuda depravării specifice epocii noastre, poliţia pusese stop la ceea ce ea considerase un atentat la bunele moravuri, şi mandea avusese niţel de furcă până să-l scoată din belea pe fostul profesor.

Ieşirăm din maşina mea, care staţiona ilegal în faţa uşii unui suspect, şi-l strigarăm pe supradotat. Acesta făcu stânga împrejur, şi un zâmbet de spărgător de nuci îi despică faţa ascetică.

– Ştiam eu! declară dânsul, scoţând din mânecă o labă de schelet, înmănuşată, pe care ne-o întinse.

– Adicătelea ce ştiai, beţivane? îl interoghează Grasul.

– Că o să ne întâlnim; O-ul meu secund m-a avertizat.

– S-avem iertare?

– O-ul meu secund. Îmi cadoriseşte o grămadă de flash-uri; îl solicit mult şi întrezăresc momentul când un perete al obscurităţii mele cerebrale se va prăbuşi.

– Nu cumva creierii ăia ţi se decapotează, tipule? se nelinişteşte Matahală.

Hotărâm să marcăm evenimentul întâlnirii noastre nu cu o piatră albă, ci cu o sticloanţă de poşircă albă, aşa că ne abatem pe la ***Barul Profeţilor***, situat la o trecere de pietoni. Ciudat cortegiu mai alcătuim! Cu redingota lui de om-sandvici, Félix seamănă cu şarlatanii de odinioară, care umblau pe la bâlciuri, scoţând măsele, vânzând elixiruri de viaţă lungă (Longwy), leacuri împotriva răcelii, siropuri salutare pentru cazurile de dureri ciclice şi almanahuri pline de glume fără perdea şi profeţii. „Asistentul" cu moacă de aiurit n-arată nici el rău în felul lui, cu găleţile alea de vopsea, părul înflăcărat şi expresia candidă.

Un scurt conciliabul cu jupânul bistroului ne aduce pe masă o butelie de alsacian evaziv, de culoare alsaciană, cu gust alsacian şi care chiar e alsacian, cum mă vezi şi cum te văd.

Relaţiile noastre cu proful sunt, de felul lor, episodice. Dumnealui e unul dintre acele personaje ciudate şi pitoreşti de care te ataşezi şi pe care eşti încântat să le regăseşti, dar căre nu fac niciodată prea mulţi purici în preajma ta. Aparţine rasei numite de mandea (fiindcă l-am citit pe Kipling, printre alţii) „pisici care pleacă de capul lor". Venit la tine, ţi se freacă de picioare, toarce, lipăie laptele propus, adoarme în faţa şemineului – şi pe urmă dispare pe tăcute, pentru a nu mai reapărea decât foarte târziu. Dar îl iubeşti aşa cum e, ştiind bine că nu se va schimba niciodată şi că prezenţa sa e un bun preţios, pe care îl dăruie cu avariţie.

– Cine-i nenea care te însoţeşte?

Domnul Félix schiţează un zâmbet de oaie zgribulită:

– Ultima mea găselniţă! ne lămureşte. Marchizul de Lagrande Bourrée, o fiinţă drăgălaşă, capătul unei linii ereditare extenuate de căsătorii prea consangvine; e pe liziera normalităţii, după cum singuri aţi constatat, şi de o fidelitate exemplară, care mă emoţionează.

– Nu-mi spune că-i faci felul! exclamă Grasul. La vârsta ta, să-ţi schimbi orientarea!...

– Cum îţi închipui că aş putea sodomiza indiferent ce, cu un falus ca ăsta ce-l am în dotare? pufneşte Félix. Şi-aşa am destul de furcă până să descopăr la vreo cucoană un papuc pe măsura mea.

– Atunci e bine! se potoleşte Umflătură. Şi, în afară de asta?

– În afară de asta, viaţa merge în buiestru, dragul meu. Am găsit o simpatică şi pasionantă sinecură în slujba asta de corector de graffiti: nu-i o mină de aur, dar adaugă o ţâră de caimac la pensia mea.

Socotindu-mă mai apt decât hopa-mitică al meu să-i înţeleg utilitatea misiei, mi se explică:

– De curând, în timpul unui simpozion consacrat apărării limbii franceze, i-am lăudat ministrului francofoniei importanţa acestor graffiti, care interpelează pe oricine şi sunt citite de toată lumea, în mod obligatoriu. Eu pretind că e mai supărător să întâlneşti o greşeală de ortografie sau de exprimare comisă cu gudron pe un zid decât cu cerneală de tipar pe o pagină din ***Le Monde***. Un graffiti obliterează spiritul, şi

eventualele lui scorii se fixează în sus-zisul spirit mai abitir ca muşchiul pe o buturugă. A le corecta reprezintă în opinia mea o măsură de primă urgenţă. Ministrul a fost de acord şi mi-a dat mână liberă să încerc a tăia cu *x*-uri acest flagel, ceea ce şi fac, cât e ziua de lungă. Deocamdată, mi-am asumat răspunderea pentru Paris şi periferiile lui, dar înfiinţez filiale şi în provincie. Lyon, Grenoble, Bordeaux, Toulouse, Angers şi Bourges, oraşe sensibile la cultură, mă urmează deja în cruciadă. Marsilia, dimpotrivă, nici nu mi-a răspuns: nu e mai puţin adevărat că, acolo, şaizeci la sută dintre inscripţiile murale sunt redactate în arabă! – îşi gustă rieslingul de băcănie şi îmi declară: Gazetele mi-au adus la cunoştinţă promovarea dumitale strălucită, San-Antonio. Ar fi trebuit să-ţi trimit în scris complimentele mele, prietene, dar detest orice formă de linguşire. Să feliciţi un om pentru ascensiunea lui socială, pentru distincţiile primite, căsătorii, procreări şi alte bazaconii e o chestie care îmi înţepeneşte degetele pe toc.

Îi acord, cu o strâmbătură, iertarea mea. El goleşte un al doilea pahar, ceea ce îl incită pe Béru să comande încă un flacon cu acelaşi subprodus.

– Sunt foarte fericit să te întâlnesc astăzi, Antoine, fiindcă ai în faţa dumitale un ins în plină expectativă.

Scotoceşte prin redingotă şi extrage o hârtie de formatul comercial american, împăturită în patru, pe care mi-o întinde cu două degete şugubeţe.

– Fireşte, ştii engleza? mă întreabă Eminentul.

Încuviinţez.

Şi citesc.

Un antet de la

SMITH, SMITH, LARSON AND AGAIN SMITH
10999 AT W 18
SUNSET BOULEVARD
LOS ANGELES,

Trăncăneala îi e adresată lui Mister Félix Legorgeon, 119 rue du Chemin-Vert, PARIS.

Şi e scurtă.

O traduc.

Domnule,

O domnişoară Martine Fouzitout, de naţionalitate franceză dar locuind la Venice, California, a decedat de curând, la vârsta de 44 de ani. Mai înainte de aceasta, lăsase la biroul nostru notarial un testament instituindu-vă drept legatarul ei universal. În consecinţă, vă vom fi recunoscători să luaţi legătura cu noi în cel mai scurt timp, pentru a putea proceda la reglmentarea acestei succesiuni.

Vă rugăm să agreaţi..., etc.

Îi restitui lui Félix scrisoarea notarială.

– Foarte interesant, îl complimentez. Tradiţia spune că îi moştenim pe unchii din America, dar de data asta s-ar părea că e vorba mai curând de o verişoară?

– Eroare, declară proful; nu sunt rudă cu această femeie.

– Totuşi ai cunoscut-o?

– Când am primit scrisoarea, nici n-am ştiut despre cine e vorba. Abia explorându-mi memoria am reuşit în cele din

urmă să descopăr: Martine Fouzitout a fost una dintre studentele mele de la facultatea de sociologie.

– Să înţelegem că cursurile tale era bune? se hlizeşte Infamul. Zi-ne totul, hoţomanule – i-ai tras-o?

Mă aşteptam la proteste din partea amicului, numai că, în loc să nege, el încuviinţeaza:

– Într-adevăr, deşi asta nu-mi stă în obicei.

– Povesteşte-ne, Félisc, se bucură Grasul. Cu trecerea vremii, se face circumscripţie în chestiile de secret.

– La drept vorbind, se poate considera că, practic, ea m-a violat, declară domnul Félix.

– Hop ş-aşa! Ai luat-o prin mirişte, bătrâne Turnesol! Să te violeze o fetişcană? Ai văzut asta într-un film de la Erotica!

– Totuşi e-adevărat. Lucrurile s-au petrecut la un sfârşit de iunie. În Paris era o căldură caniculară şi, în mod excepţional, purtam o pereche de pantaloni atât de subţiri, încât, fără ca eu să-mi dau seama, erau transparenţi.

– M-am prins! pufneşte riga de tobă. Miss ţi-a văzut calibrul, şi asta i-a dat ghes.

– Putem rezuma lucrurile şi astfel, convine proful. Acea excelentă studentă, pasionată de materia pe care o alesese, stătea totdeauna în primul rând de bănci al amfiteatrului, contrar colegilor ei care aveau tendinţa să se înghesuie în fund, la propriu şi la figurat. Astfel a avut revelaţia sexului anormal cu care m-a pricopsit natura. Şi, după cum mi-a mărturisit mai târziu, a fost zguduită. Fiind până atunci doar o fată cu simţuri potolite, înclinată mai mult spre studii decât spre şliţ, nu avusese decât sumare şi descurajante experienţe

sexuale. După aceea n-a mai obosit să caute a intra în relaţii personale cu mine. Într-o zi, când, pe o furtună puternică, mă îndreptatm către metrou, şi-a oprit automobilul în dreptul meu, m-a strigat şi mi-a propus să mă ducă până acasă. Nevăzând nimic rău în asta, am acceptat. Ajunşi în faţa modestului meu domiciliu, mi-a cerut voie să urce niţel „ca să stăm de vorbă", şireata. I-am arătat că adăpostul meu de celibatar nu îmi îngăduie deloc vizite pe neaşteptate; dar ştiţi adagiul – ce vrea femeia... După treizeci de secunde, îmi trecea pragul şi, pe nepusă masă, îmi lua în stăpânire membrul. În respectul adevărului, sunt dator să spun că rezistenţa pe care i-am opus-o a fost lipsită de energie, iar protestele – de vehemenţă. În foarte scurt timp, m-am pomenit cu pantalonii în vine şi coada încoţopenită, ceea ce a silit-o pe damicelă să se depărteze de mine pentru a mă înghiţi sau cel puţin a încerca asta: „căci botul dumnealui avea altă măsură". Rămăsese un rest de fetie în ea, aşa că n-o scoase la capăt decât peste vreo zece zile, după straşnice exerciţii preliminare, de ale căror amănunte vă voi scuti, dar care îmi împingeau reproducătorul până la culmea nerăbdării. Am compensat dezamăgirea ei (şi a mea de altfel) prin mii de strădanii prevenitoare, mergând de la proteze improvizate la paliativele clasice, toate chestiile acelea care îţi oferă crema plăcerii fără a-ţi acorda şi fericirea ei. În sfârşit, cu ajutorul unor meştereli dubioase, al unor tertipuri lubrifiate, al curajului în egală măsură, această admirabilă fată a izbutit să-mi înfulece infernalul baston de mareşal, dacă binevoiţi să-mi iertaţi folosirea îndoielnică a respectivului verb tranzitiv. Pentru dânsa a fost, cu siguranţă, o sfâşiere, în sensul propriu al termenului, dar şi, mai cu

seamă, o strălucită victorie, cu ardoare şi tandreţe dobândită. Mi-a dăruit o perioadă de veritabilă fericire, asigurându-mă că, în ciuda diferenţei de vârstă dintre noi, voi rămâne pentru totdeauna bărbatul vieţii ei şi că n-o să mă uite. Judecând după scrisoarea de aici, constat că şi-a ţinut cuvântul.

Nu cumva o lacrimă face să strălucească privirile bătrânului? Ca pentru a schimba vorba, „asistentul" lui începe să imite (bucăţică tăiată) cântecul unui cocoş, ceea ce îi face să tresară pe toţi ocupanţii bistroului, cu jupânul în frunte. Liniştit, domnul Félix îşi trage ceapa de nichel afară din buzunăraşul unde o încălzeşte.

– Exact, Marchize, e chiar ora amiezii, aprobă el.

Şi ne lămureşte că protejatul său posedă un har ciudat, care îl face să „cucurigească" începând de la ora şase şi să reitereze la fiecare dintre multiplii acesteia.

– Marchizul ăsta al tău n-are cumva un păianjen în donjon? sugerează Béru.

– O, ce te grăbeşti cu verdictul! protestează Félix. Ce pripită etichetare, bietul meu Bérurier. Ce repede punem la stâlpul infamiei, în ticăloasa noastră societate, o fiinţă sortită să iasă din comun! Tu vezi sminteală acolo unde nu-i decât poezie. Acest scump şi tandru şi fragil băiat, care împrumută glasul cocoşului ca să cânte revărsatul zorilor şi frumoasele ceasuri ale zilei, nu-i un ţăcănit, ci un elf. Dovada? Când afară plouă, el tace. Imnul pe care-l înalţă vieţii trebuie să-ţi stârnească în inimă dragoste în loc de dispreţ. Ai putea să-i explici asta, Antoine?

– Mai puţin lesne decât l-ai învăţa dumneata greaca veche, dragă Félix. Dar să ne întoarcem la eleva dumitale de

odinioară. Ai luat legătura cu hârţogarii aceia de peste Atlantic?

– Aproape că am făcut-o peste Pacific, glumeşte eminentul moşneag. Da, micuţul meu scump; am plătit un telefon care m-a costat şi pielea de pe mine. Am fost nevoit să rag în engleza mea la cinşpe domnişoare din biroul ăla până să ajung la secretarul unui secretar care nu vorbea nici franţuzeşte, nici limbile orientale. N-a înţeles mare lucru din întrebările mele şi încă şi mai puţin din răspunsuri.

– Ar fi trebuit să înveţi americana în loc de greaca veche, se hlizeşte Bérurier, ţi-ar fi fost mai de folos.

– Te-ai ales totuşi cu ceva de pe urma telefonului? insist.

– Prea puţin. S-ar părea că drăgălaşa mea „violatoare" de altădată n-a lăsat pe urma ei decât o cocioabă fără etaj, în cartierul negrilor din Venice. Smith, Smith, Larson şi iar Smith vor să mă duc până acolo şi să semnez nu ştiu ce ori să deleg pentru asta un avocat californian.

– Concluzia?

– Nici una, micuţule. Trăiesc de azi pe mâine în Franţa şi n-am mijloacele financiare necesare să mă trambalez până de cealaltă parte a continentului american pentru a mă alege doar cu o baracă păduchioasă care, presimt, mai mult m-ar costa decât mi-ar aduce un câştig.

– Nu eşti deloc curios, puţă bătrână, mormăie regele tonţilor, făcându-i semn tejghetarului să ne aducă iarăşi niscai băuturi fermentate.

– Sunt, într-adevăr, mai mult înţelept decât curios, admite proful.

– Félix, oftez, dumneata, un hipersensibil, aşa cum ai dovedit-o vorbindu-ne despre marchiz, nu eşti emoţionat gândindu-te la fata aceea care, la douăsprezece mii de kilometri de aici, ţi-a lăsat moştenire toată averea ei, după mai bine de douăzeci de ani de tăcere?

– Ba, fireşte că sunt, bâiguie corectorul de graffiti; dar mai sunt şi aproape cu totul legat de mâini şi de picioare de această cvasi sărăcie lucie în care trăieşte la noi corpul profesoral. Guvernele ce se succed în Franţa, indiferent de coloratura lor politică, au cu toatele convingerea că se cuvine să fii aproape sărăntoc pentru a-ţi putea transmite cunoştinţele, astfel încât amărâţii de noi ne vedem siliţi să ne facem deputaţi ori sindicalişti ca să ne putem îmbunătăţi situaţia şi să vizităm alte ţări.

– Nu vrei să-mi încredinţezi mie scrisoarea aceea, Félix? Voi încerca să aflu mai multe despre moştenirea lăsată de miss Fouzitout Martine. O hârtie cu antetul casei mele îi va determina, poate, pe cei trei Smith şi pe Larson ai dumitale (căutaţi intrusul) să-ţi furnizeze explicaţii mai ample.

II

CAPITOL ÎN ÎNTREGIME ENDOGEN

E lucru rarisim ca un american să vorbească franceza, de aceea sunt surprins când, secretara mea (am una nou-nouţă, care-l înlocuieşte pe brigadierul Vatefère, ieşit la pensie) anunţându-mă că e la telefon firma Simth, Smith, Larson şi iar Smith, din l'Os-en-gelée, cum spune Béru, mă ia în primire un glas bărbătesc care manevrează în chip admirabil limba noastră.

– Aici James Smith, domnule director.

– Care dintre cei trei?

– Toţi trei, domnule director; bunicul şi tata au decedat.

– Presupun că e prea târziu să-ţi prezint condoleanţe.

– Ba deloc; au pierit săptămâna trecută, în avionul cursă de Chicago, care s-a prăbuşit.

– Dezolat.

– Nu atât cât mine, domnule director; tata era o javră, dar pe bunicul îl adoram, el a întemeiat hardughia noastră.

Vocea degajă o energie ieşită din comun; părerea mea e că firma va cunoaşte încă mulţi ani de prosperitate având în frunte un ***driver*** cu asemenea tonus.

Urmaşul lui Smith şi Smith reia:

– Vă telefonez fiindcă, aşa cum v-aţi dat seama, am primit scrisoarea dumneavoastră referitoare la moştenirea acelui prieten. Cunosc afacerea, cu atât mai mult cu cât eu însumi am înregistrat testamentul domnişoarei Martine Fouzitout.

– E mult de-atunci?

– Trei luni.

– Şi ea avea patruzeci şi patru de ani?

– Exact.

– Nu era prea tânără pentru a-şi face testamentul?

– Asta nu înseamnă nimic. Am cunoscut testatari în vârstă de doar douăzeci şi cinci de ani.

– Dar care n-au decedat peste trei luni.

– Nu, într-adevăr.

– Ce impresie ţi-a făcut femeia?

– Mai degrabă favorabilă. Poate că bea niţel cam mult, fiindcă mi s-a părut că îi descopăr sub machiaj unele stigmate ale alcoolului; dar rămăsese destul de drăguţă, cu forme convenabile, şi purta haine şic, cum se spune la Paris.

– Ţi-a dat de înţeles că o păştea vreun pericol?

– Absolut deloc.

– N-ai văzut-o decât o dată?

– Simpla depunere a unui testament nu impune continuarea relaţiilor cu notarul tău, domnule director.

– Fireşte. Şi ce-i lasă lui Félix Legorgeon?

– Totalitatea bunurilor ei.

– Care se compun din?

– Dintr-o căsuţă modestă, în cartierul săracilor din Venice.

– Cât valorează una peste alta acest domeniu?

Un hohot de râs vesel al interlocutorului.

– Pumnul de dolari pe care va binevoi să-l plătească un ***coloured***. Însă puţin este mai bine decât nimic, cum spunea bunicul meu drag, aşa că moştenitorul va trebui să vină să-şi reglementeze situaţia. L-aş putea pune în legătură cu un amic de-al meu, agent imobiliar. Cu ce-ar obţine din moştenire, şi-ar acoperi, în orice caz, costul călătoriei. Dacă nu cunoaşte California, iată un prilej potrivit.

– Doar că e vorba de un bătrân destul de aparte, domnule Smith, unul dintre aceia pe care oamenii cumsecade din Franţa îi numesc „originali"; voi face presiuni asupra lui ca să încerc să ţi-l trimit. A, ia spune-mi, dispui de ceva coordonate privind legăturile din Franţa ale clientei dumitale?

– Nici una. Operaţia efectuată de ea la biroul nostru nu presupune vreun curriculum.

Ne despărţim gâdilându-ne unul pe altul sub bărbie, ca doi interlocutori convinşi că le sunt simpatici unii altora. Mandea rămâne o clipă gânditor în faţa unui dosar deschis şi care se referă la o poveste cu droguri în arondismentul cincisprezece; adulmec ramificaţiile afacerii. Apoi îmi sun secretara:

– Vino puţin cu notesul, Lise, te rog.

E o fată foarte bine, genul serios. Brunetă, coafură geometrică, din epoca artelor decorative, ochi de culoare nedefinită: căprui cu reflexe verzi, ceva drăguţ foc. Sânii – la fel de dolofani ca o scândură de călcat; fesele, dimpotrivă, tari şi perfect rotunde, mulate strâns de jeanul negrul. Poartă un chemisier roşu, cu guler negru, şi un colier de aur vechi. Chemisierul, descheiat până la stomac, dă la iveală dezamăgirea unui piept încă în devenire. Şi totuşi, în ciuda penuriei sale de glande mamare, există într-însa un nu-ştiu-ce care mă excită, în peisajul dezolant dimprejur. Sunt un cerebral, cu nişte fantasme de nu mai prididesc să mi le vâr pe unde se nimereşte!

După numai opt zile de când se află la post în biroul de alături, mi-a şi devenit preţioasă. În curând – indispensabilă. Genul de damicelă care rotunjeşte cotidianul unui bărbat ocupat, îl asistă cu o mutră ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi devine pentru el, în chip nelămurit, o micuţă mamă exterioară.

Lise este fiica răposatului comisar Léchot, plumbuit în cursul unui conflict între generaţii cu nişte tineri cerşetori irascibili. Odinioară, Domnii Bărbaţi sfredeleau cu discernământ şi, în orice caz, niciodată un sticlete. În zilele noastre, împroaşcă la voia întâmplării, adesea pentru o nimica toată şi uneori chiar pentru nimica. Cruzimi gratuite, ne asigură sociologii. Hitler, acest blând vizionar, prevestise venirea unei generaţii de ucigaşi. Dădea asigurări că domnia ferocităţii va creşte în proporţii fantastice. Mă întreb, aşa ca chestie, dacă Adolf ăsta nu avea cumva perspicacitate.

La moartea tragică a tatălui ei, Lise şi-a abandonat studiile la drept, pentru a-şi lua o slujbă. Aşa că am primit-o la Marea Baracă, şi nea Băieţică s-a angajat, cu gânduri curate, să se ocupe de dânsa. Am o mentalitate ciudată: pentru mine, femeia unui prieten e sfântă: trebuie s-o cinstesc în pat. Dar pe fiica unui prieten mort o respect:

– Am o treabă pentru dumneata, drăguţo. Notează un nume: Martine Fouzitout (cu „z"). Această persoană a frecventat, în urmă cu vreo douăzeci de ani, facultatea de sociologie. Găseşte-mi coordonatele ei în acea epocă. Trebuie să existe, în arhivele facultăţii cu pricina, dosarul persoanei.

Fata aşterne în notes câteva rânduri rapide.

– Mă ocup imediat, domnule director.

Mă cuprinde dorinţa să-i zic să-l lase baltă pe „domnule director" şi să treacă la „Antoine"; dar, gândindu-mă mai bine, îmi dau seama că ar fi prea mult. Băieţii ar crede că mă dau la ea, şi iubesc prea mult adevărul ca să mai las loc unei asemenea neînţelegeri.

==========

La prânz, trec pe la clinica André-Sarda, unde Jérémie îşi face tratamentul recuperator pentru noul său femur. Îl descopăr pe Albă ca Zăpada, în trening roşu, mişcându-şi piciorul beteag prins în nişte hamuri de piele care ridică un gogoloi de plumb. Bunul meu negrotei se străduieşte, năduşind şi suflând vârtos pe nasul de forma unei mănuşi de box. Râde la mine (mai exact: îmi zâmbeşte) şi-i pot verifica

alinierea perfectă a celor treizeci şi două de plăcuţe ale dominoului.

– Faci progrese! îl felicit.

– Nici o zi fără osteneala ei, tipule. Ce te frământă?

– Pe mine? Nimic, n-am nici un bai.

– Zexe! Te cunosc. Când te roade vreo chestie, labele de gâscă din coada ochilor ţi se adâncesc.

– Mersi pentru labele astea!

– Ce să zic! De la optişpe ani încolo, toată lumea le face. Nu există o vârstă a îmbătrânirii, îmbătrâneşti de la naştere. Hai, povesteşte, o să-ţi facă bine.

Rămân pe gânduri, surprins, fiindcă, la foarte drept vorbind, nu mă simt tracasat de nimica. Dar ochii lui de brotac îmi scurmă subconştientul. Şi sunt nevoit să admit că, într-adevăr, „un cevaşilea de nimica toată mă zgândăre". Şi atunci, cu binişorul, mă pornesc să-i zic de moştenirea eventuală a lui Félisc. Îi povestesc totul amicului, şi când am terminat istorisirea, care nu-i prea lungă, adaug:

– Nu văd de ce îţi spun toate astea, au atât de puţină importanţă!

El încetează să mai smulgă gemete scripetelui, mă contemplă din nou şi declară:

– Ştii bine că au importanţă, Sana! Eşti un copoi prea bun ca să nu fi adulmecat îndată ceva deloc catolic. Un miros pe care îl cunoşti bine. Mie mi se pare că şchioapătă istoria asta cu domnişoara care se agaţă de proful ei şi pe urmă, după câtva timp, abandonează studiile, Franţa, părinţii şi o şterge în SUA fără a preveni pe nimeni. Se instalează la Los

Angeles şi munceşte destul încât să-şi cumpere un coteţ. Trec douăzeci de ani. Deodată, persoana presimte că va da în primire şi hotărăşte să-şi lase căsuţa profesorului care i-a revelat atât de „adânc" dragostea. Fiindcă, pentru a-ţi face testamentul la vârsta asta, trebuie să ai perspectiva sfârşitului apropiat, de acord? Şi de altfel, dacă ar fi crezut într-o „speranţă de viaţă" normală, nu şi-ar fi lăsat căsuţa unui tip mai bătrân decât ea cu cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Just?

– Absolut.

– Concluzie: dacă afacerea asta ne cădea pe cap la Paris, am fi cercetat îndată din ce cauză şi cum a murit împricinata; de acord şi acum?

– Şi acum?

– Atunci, o întrebare... Crezi tu că Martine Fouzitout i-ar face testament unui francez din Franţa pentru un hogeac fără valoare şi situat la douăsprezece mii de morcovi de aici?

– De ce nu, dacă posedă doar atât? Testamentul este un act inspirat de credinţă sau de dragoste; nu mai poţi da altceva decât ai.

– În descrierea aceea, Smith al tău n-a zis că femeia era destul de elegantă?

– Ba da.

– Ceea ce nu corespunde ideii de cocioabă!

– Am cunoscut femei sărace care-şi vârau toţi piaştrii în ţoale acătării.

– Ai de gând să faci ceva, băiete?

– Ce-ai vrea să fac?

Începe iar să tragă de bolovanul lui. Sudoarea îi preschimbă muia într-o statuie de abanos. E superb negroteiul meu.

– Nu te plictiseşti prea mult în clinica asta, All Black?

– Tribul meu vine să mă vadă în toate zilele. Am reuşit chiar să-i plasez un nou locatar nevesti-mi, Ramadé, care era în plină ovulaţie.

– Iar Franţa îi va plăti alocaţia, oftez eu. Ce tot încerci să demonstrezi cu hoarda ta de pui tuciurii?

– Ceea ce încearcă şi Mathias să demonstreze cu hoarda lui de pui roşcovani, ripostează amicul.

– Instincul de reproducere e cea mai mare plagă a lumii! îl încunoştiinţez, pătruns de adevărul spuselor mele.

Apoi îl părăsesc, urându-i „continuare plăcută".

==========

Anul ăsta, primăvara e precoce. Peluzele clinicii sunt presărate cu ghiocei. În timp ce întârzii să admir floricelele lor palide, o mână tremurătoare mi se aşază pe antebraţ. Pinuche! Grandios într-un palton de astrahan (cu blana spre înăuntru), purtând o căciulă din „resturi" ale pielicelelor şi care îi dă înfăţişarea unui boier bătrân, cruţat de tribulaţiile revoluţionare ale sfintei Rusii. Zâmbetul lui cu dinţi îngălbeniţi mă umple de tandreţe.

– Cum o duce Othello? mă întreabă arătând spre clădirea geometrică.

– Pedalează şi face copii, îi răspund pe scurt.

Îmi iau rămas bun de la Tăgârţă şi mă duc să fac o vizită într-un imobil din cartierul lui Vaugirard. Cel unde locuise Martine Fouzitout în perioada studenţiei şi pe care Lise, secretara mea, l-a descoperit graţie arhivelor de la facultate.

O casă cu patru etaje şi de bună condiţie. Arhitectură a anilor `30: jos piatră şlefuită, sus balcoane. Portal mai ceva decât acela al unui castel medieval. Intru prin el şi mă opresc în faţa oficiului gardieniei, ca să iau cunoştinţă de lista locatarilor. Nici un Fouzitout prin sector.

– Căutaţi pe cineva? se informează o damă zdravănă, purtând o varză acră a cărei zeamă picură prin ochiurile plasei.

O chestie care se vede tot mai rar (nu varza, plasa de sfoară). Grasa proaspăt sosită ţine o legătură de chei şi descuie deja uşa lojei.

– Fouzitout! zic.

Interlocutoarea îşi ridică ochii spre felinarul din fier forjat, cu geamuri galbene, spânzurat de plafon.

– Asta-i de pe vremea lui tata mare! exclamă.

– Aţi cunoscut vreo persoană...

– Întocmai. Mama – care a murit în anul când am intrat eu în serviciu aici.

– Adică?

Varzivora socoteşte pe degete, ceea ce îi complică sarcina, fiindcă acestea sunt insuficiente pentru a asigura calculul. Abandonându-şi abacul cu falange, exclamă:

– A, da, era în anul când Mitterand a luat puterea.

Tare mi-ar plăcea să-i rectific improprietatea expresiei, din care se subînţelege că ţara noastră e guvernată de un

dictator, dar prefer să o las baltă. Nu-i dai lecţii de franceză cuiva de la care aştepţi niscai informaţii.

– Optzeci şi unu? precizez.

– Pozitivamente!

În sfârşit, cineva care foloseşte adverbele!

– Trăia singură?

– Completamente. Văduvă! Bărbatul i se sinucisese cu vreo câţiva ani mai înainte, iar fata o părăsise ca să plece în Statele Unite. Biata femeie a murit de inimă rea; practicamente, nu mai mânca – doar cafea cu lapte, dimineaţa, la prânz şi seara. Până la urmă, nu s-a mai dat jos din pat, şi eu mă ocupam de dânsa. O învăţam să se interneze în spital, dar ea refuza. Într-o dimineaţă, am găsit-o în nesimţire, am chemat salvarea şi au luat-o dar a treia zi femeia a murit. Nu m-am putut duce la înmormântare, fiindcă eram la period şi aveam asemenea dureri, că nu puteam ieşi din casă. Se pare că n-a fost nimeni la funeralii – doar băieţii de la pompele funebre şi preotul.

– Cei mai importanţi, la urma urmei conchid.

– Veramente.

– Pe parcursul săptămânilor când aţi cunoscut-o v-a vorbit de fiica ei?

– Niciodată: Într-o zi a sosit o scrisoare de la administraţie, pe numele Martine Fouzitout. Bătrâna mi-a poruncit să trimit plicul înapoi, cu menţiunea „Necunoscută" şi a adăugat că fata ei nu mai există de aproape zece ani. Avea o figură atât de tragică, încât n-am pus nici o întrebare:

– Dar despre soţ v-a vorbit?

– Numai cât să aflu că murise fiindcă avea prea mult simţul onoarei. Părerea mea e că fata trebuie să fi făcut nişte prostii „pe acolo“ şi că ei au ştiut.

Tristă poveste: îmi întunecă sufletul. Genul ăsta de istorie despre mizeria oamenilor îmi toarnă plumb în inimă şi mă umple de dezolare existenţială.

Îi mulţumesc damei cu varza acră.

– Sunteţi cineva din familie? întreabă aceasta înainte ca eu să evadez.

– Nu, venisem doar să anunţ decesul fetei; dar dacă nu mai e cine să poarte doliu...

==========

În prima clipă, mama mi-a refuzat invitaţia la restaurant, sub motivul că avea o tocană de berbec gata pregătită; dar i-am adus la cunoştinţă că acest fel de mâncare se poate încălzi la nesfârşit, fără să-şi piardă savoare. Ea a căzut de acord. Atunci am adăugat că am poftă de fructe de mare şi că, la ***Marius et Jeannette*** au nişte scoici mari cât husele unor corni de vânătoare. Viciul Féliciei sunt fructele de mare, aşa că s-a declarat învinsă şi a urcat să se schimbe. Şi-a pus rochia mov, ametistul montat într-o broşă şi paltonul gri cu guler de astrahan. O umbră de fond de ten, o virgulă de ruj, şi uite-o pe mama plecând în marea vâjâială!

Înţolită cum e, pe cinstea mea că nu-i dai vârsta pe care o are. Într-o zi, l-am surprins pe un puşti de nici cinsprezece ani cum îi făcea zâmbre, cu gând s-o agaţe. Dacă i-ai fi văzut

pămpălăului moaca de trombonist! Până la urmă, m-am dus la masa lui, i-am vărsat paharul de bordeaux peste stridiile Saint-Jacques cu smântână şi i-am zis s-o taie degrabă, că-i plătesc eu consumaţia. A şters-o fără să-şi mai reclame drepturile. Bătrâna mea era mândră nevoie mare văzând cum mă port. Ştiu nişte cititori care, în mintea lor creaţă, or să bâzâie ceva despre pornirile incestuoase – dar mi se împrimăvărează de ei.

Va să zică, mama coboară treptele, ţinânu-şi sub braţ poşeta cea frumoasă. Trăsnet, scumpa de ea; radioasă. Stinge apoi totul şi peste tot, fiindcă noi ăştia, dauphinezii, suntem economi de soiul nostru. Tata îmi explica precum că, lăsând aprinsă lumina într-o cameră goală, e ca şi cum n-ai închide bine caneaua unui butoi. La ce bun să „se scurgă" curentul electric? Întorc de trei ori cheia în broască (de mai multe nu se poate). Şi acum străbatem grădina, golaşă din pricina iernii. Doar câteva movile de saci de cartofi, îngrămădiţi unul într-altul şi legaţi strâns ca să nu îngheţe.

Deschid portiera remarcabilei 600 SL şi-i fac loc Féliciei. Dar abia apucă buna mea mama să se insinueze în prestigioasa rablă, că iată un Rolls foarte Royce oprind în faţa noastră. Şi o hoardă ţâşnind afară din el: Pinaud, Béru, Félix şi Marchizul. Doar şoferul lui César rămase la post. Privesc, uluit, revărsarea, deloc încântat de sosirea ei neaşteptată.

– Crez că picarăm la ţanc! jubilează Majestatea Sa; plecaţi undevaşi?

– Suntem invitaţi la cină de nişte prieteni, mint eu.

– Nu şedem mult, promite Umflătură, numa cât să băgăm aer în două carapace de beaujolais – şi valea!

– Am întârziat deja, mă ţin eu tare.

– O să le tragi un telezbant la amicii ăia, să te scuzi; avem o chestie serioasă să te anunţăm, bădie! mi-o întoarce Căpăţânosul.

Mama, care e ospitalitatea întruchipată în femeie, a şi pornit să tropăie înapoi prin grădiniţă. Intrăm. Democrat funciar, Béru l-a invitat şi pe şofer să ni se alăture. Şi pentru că orice lucru pe lumea asta se leagă de alte lucruri, peste un ceas stăm toţi în jurul mesei mari din bucătărie şi halim tocană de berbec de ni se bat turcii la gură.

Ne despărţim la douăsprezece şi treizeci, ora Greenwich. Pascal, şoferul, e cuc şi altă pasăre, întrucât am lichidat douăzeci şi două de butelii de Fleurie din cele douăzeci şi patru oferite mie de amicul Louis Prin, de la ***Ma Bourgogne***, campionul Franţei la desfacerea vinurilor pentru acasă. În care timp „aceşti domni" mi-au dezvăluit obiectul vizitei lor nocturne: Pinaud, mereu mare senior, ne invită pe toţi la Los Angeles, ca să „punem mâna" pe moştenirea domnului Félix.

==========

Tu, cititorul meu fidel, trebuie să-ţi aminteşti că am tratat de-acum despre Los Angeles şi suburbia lui, Venice, într-o operă colosală, intitulată ***Al Capote***, lucrare al cărei ecou a fost enorm, deoarece ea aduce, în sfârşit, dezlegarea afacerii

Kennedy. În acea carte de excepţie, îţi vorbeam despre un fost deţinut numit Bolanski, dacă-mi mai amintesc bine, căruia i-am făcut o vizită furtunoasă, fiindcă tocmai atunci Béru a declanşat o bumbăceală pe cinste cu poliţia de resort, de pe urma ideii de a-şi scoate codobatura în faţa negresei de ***taxiwoman***. Dacă nu aveai ştiinţă de un asemenea roman, fugi şi cere-l librarului tău şi, în cazul când nu-l mai găseşti, scrie din partea mea la librăria Choc Corridor, din Lyon, strada celor Trei Marii, unde Jacky, directorul, se consacră permanentizării pe piaţă a operelor mele, precum se consacră iezuiţii cultului Sfântului I.G. Neaţă de L-oi or L-a (Béru dixit).

Pe scurt, revenind în capitala cinematografului, într-o zi cu soare îmbătător, am sentimentul că nici n-am părăsit-o vreodată. Prestigiosul cuvânt ***Hollywood*** continuă să stea scris cu litere albe imense pe verdele colinei unde s-au filmat atâtea aiureli dar şi câteva capodopere în ***white***-negru, pe care televiziunea ni le mai dă din când în când, la bătaia (unică) a ceasurilor anunţând ora unu din noapte. De data asta, coborâm la hotelul ***Sacramento***, aflat în stânga autogării cum te uiţi la ţărmul japonez de dincolo de ocean.

Bogătaşul de prieten al nostru nu s-a uitat la parale. Nu numai că ne-a adus până aici cu clasa ***first***, dar pe deasupra ne-a mai şi închiriat câte un apartament de fiecare, inclusiv pentru Marchizul cel cu tavan scund, care le tot cucurigeşte, fără a lua seama la decalajul orar. În avion, le-a băgat în răcori pe stewardese, fiindcă e chestie rarisimă ca pasagerii zborurilor Air France pe distanţe lungi să se dedea unor

asemenea fantezii vocale. Şi uite-l acum că o ia de la capăt, în holul imens al hotelului Sacramento, spre marea pagubă a funcţionarilor.

Din fericire, aceste ţipete galinacee reprezintă o diversiune judicioasă faţă de performanţele intestinale ale lui Béru. Se cuvine să-ţi precizez că scumpul nostru tovarăş de călătorie, profitând de găzduirea la clasa întâi, a abuzat de tartinele cu icre negre stropite cu smântână. Le-a consumat şi pe cele ale lui Félix, oripilat de respectiva delicatesă, şi pe cele ale Marchizului, şi i-a mai cerut stewardesei alte patru porţii. De unde rezultă un dezechilibru digestiv de-a dreptul neobişnuit pentru mâncăul nostru forţos; soldat cu o formă prea puţin respectabilă de diaree incontinentă. O straşnică nevoinţă îl cuprinde când intrăm pe uşa turnantă a hotelului. Şuncă se năpusteşte cu o atare impetuozitate, încât morişca uşii prinde a se roti dementţial şi face două tururi complete înainte de a-şi arunca înapoi în stradă solicitantul. Ceea ce complică situaţia, şi aşa critică, a lui Alexandre Benoît care, lovit de nebunie furioasă, se pune pe zbierat:

– O privată! O privată, fir'aţi ai dracului; că de nu, mă umplu de urme de frână pe nădragi!

La a doua tentativă, reuşeşte să pătrundă în hotel şi-l înşfacă de gât pe un groom albastru cu aur:

– The umblătoare, tipule! The umblătoare, immediatly! Altfel, îmi înclin orice răspundere.

Dar celălalt, îţi dai seama, e mexican – şi discursul nouvenitului îl lasă ca mai sus. Tocmai atunci, Marchizul îi rade un Chantecler de tresare toată lumea. Cu sfincterele

extenuate, Mamutul dă buzna în salonul învecinat, îşi lasă nădragii în vine şi începe să se spârcăie ca un smintit în hârdăul unei plante tropicale ce trecea pe acolo fără să pretindă de la nimenea nimica. Sonorul e asurzitor şi evocă Pearl Harbour în momentele sale de vârf. Două babornițe ocupate să golească un ceainic încetează să mai dea pe gât spălătura de vase şi încearcă să priceapă ce se petrece. Una dintre ele, aproape oarbă, totuşi izbutind să întrezărească sexul bérurian, întreabă dacă nu cumva e vorba de un elefant scăpat de la zoo. Bérurier continuă să împroaşte salve necruțătoare.

– Scuzare, scumpe ladies, li se adresează în cele din urmă cucoanelor interzise; când mi ţi te apucă chestiile astea, ori te supui, ori n-ai încotro; numa nițel să mai fi stat, şi toată frumuseţea de-acilea mi s-ar fi scurs pe craci – vă daţi seama ce cataclismă. Ar fi trebuit să mă spăl de-adevăratelea, ceea ce nu prea îmi vine la socoteală. Acestea ziind fise, dacă ar fi să vă dau un sfat, e ăla de-a vă cărăbăni oleacă pe terasă, ca să vă bucuraţi de o belvedere splendidă spre ocean. Năsucurile voastre pudrate n-ar avea decât de câştigat.

Încheindu-şi cu chiu cu vai, remarcabila ***shit-party***, smulge fără ruşine (ci cu mâna) frunzele în formă de lopată ale plantei şi le preschimbă în hârtie creponată, apoi le aşază peste „făcătură", cu intenţia de a-şi disimula urmele trecerii, precum pisicile. O dată împantalonat, se apropie de babornițele angoasate.

– Dragelor, zice, altele în locul vostru s-ar fi ofuscat, aşa că permiteţi să vă complimentez.

În chip miraculos, cea mai puţin hoaşcă dintre strămoaşe îl recepţionează, fiindcă vorbeşte o ţară de franţuzească. Dând uitării latura excrementială a evenimentului, nu reţine decât principalul, adică apariţia fugară a membrului cel colosal. Ca orice vajnică americancă, grijulie să-şi potolească setea de cunoaştere, îl întreabă pe Grasul dacă ar fi cu putinţă să mai vadă niţel chestia aceea. Deloc formalist, puitorul-de-mine-în-hârdaiele-cu-plante îşi exhibă, fără a se mai lăsa rugat, tubul lans-torpile. Consumatoarele de ceai scot ţipete admirative, dând asigurări că n-au mai văzut ceva asemănător.

– Dacă mă luaţi aşa, se aprinde Béru, vă las să admiraţi culmea colecţiei noastre.

Şi, cu glasul lui de stentor, cheamă:

– Felisc! Ai o clipă liberă, să le arăţi unor dame din lumea bună puţa ta?

Amicul prof, care stagna, alături de noi, în faţa uriaşei tejghele de marmură de la recepţie, merge la Alexandre Benoît, iar acesta îl roagă să-şi extirpe nădragi şarpele boa aciuit în. Ca un om absolut liber ce este, indiferent de continentul unde se petrece fapta cu pricina, Félix îşi extrage prestigioasa preducea din carne macră. Zbierete înfricoşate ale băbătiilor! Cea aproape oarbă scoate din poşetă o lupă, ceea ce nu face decât să mărească spectaculozitatea priveliştii.

– ***My God! My God!*** declamă ea, ca în Shakespeare.

– Maica ei, că tare fainã-i, coană mare! Bota aiastă e pe lista monumentelor istorice, şi Facultatea din Paris îi plăteşte o pensie pretinului meu pen' ca după moarte să şi-o lase moştenire ştiinţei.

Măgulit de acest succes, Félix declară că amabilele persoane sunt înduioşătoare şi că ţine să le recompenseze. Aşa că îi porunceşte Marchizului, care toată vremea se ţine scai de el, să se despantaloneze la rându-i. Un urlet zguduitor face să vibreze temeliile hotelului, ba chiar şi temeiurile clienţilor acestuia. Apariţia ce se revarsă peste aurul şi purpura din palace este o sfidare adusă speciei umane. Îţi vine să crezi că Dumnezeu s-a amuzat să încerce un prototip la care s-a grăbit să renunţe date fiind monstruozitatea şi absoluta lui inutilitate. Închipuie-ţi că, la prima vedere, Marchizul pare să aibă TREI picioare. Un multiplu trunchi de manglier. Tentacule de caracatiţă. E ceva înfricoşător, o anomalie insuportabilă. Cele două bătrâne trăiesc momentul culminant al îndelungatei lor existenţe. Nu ştiu unde să se uite mai abitir; ochii le fug de la paraipanul feroce al lui Alexandre Benoît la infirmitatea Marchizului şi se opresc în treacăt la ţepuşa fabuloasă a domnului Félix. Până la urmă, premiul cel mare el îl merită, deoarece ţapina lui păstrează totuşi înfăţişarea unei puţe. În cazul lui Lagrande-Bourrée nu mai e vorba de gigantism, ci de un accident al naturii. Ceva care fascinează îngreţoşând. În vreme ce Grasul şi Félix declanşează pofte mai mult sau mai puţin realizabile, totuşi apte de PUNERE ÎN PRACTICĂ!

Un chelner apare, atras de ţipete şi de miros. Tava îi cade din mână. Zgomotul cioburilor aduce lume. Lumea reacţionează în fel şi chip. Un pastor vrea să cheme poliţia, încurajat la aceasta de subdirectorul lui Sacramento, grijuliu să apere reputaţia barăcii. Doamnele prezente strigă că „niţel mai târziu, ***please***!"; vor să privească pe îndelete, să pipăie,

dacă tot au dat banii. Situaţia e rezolvată de un domn înalt şi chel, cu ochelari în rama de baga şi care nu e altul decât Harold J. B. Chesterton-Levy, faimosul producător, patron-director general al studiourilor Gloria Hollywood Pictures, căruia îi datorăm capodopere precum ***Clătite de dovlecei în floare, Castelul din curpaţi, Dragă, vino fuga, mi-am umflat pituga, Barbă Albastra şi-a ras-o, Ce vrăjeli i s-au mai făcut nevesti-mii.*** Acesta contemplă tabloul à la Fragonard pe care îl alcătuiesc cei trei bărbaţi deschiloţiţi şi se apropie de mine cu acea infailibilitate a oamenilor puternici care, de la prima ochire, ştiu să deosebească un manager de un desfundător de chiuvete.

– Dumneata te ocupi de băieţi? mă întreabă.

– Cam aşa, răspund.

Pocneşte din degete, şi o fată foarte blondă, tunsă scurt, îmbrăcată cu o fustă-pantalon neagră şi o vestă albă, păşeşte spre noi.

– Angela, rosteteşte omul (pronunţând Anghela), stabileşte-i o întâlnire domnului, mâine înainte de amiază.

– Prea bine, domnule Levy.

Magnatul îmi apucă un nasture al hainei de vară.

– Spune-le fenomenelor dumitale să se îmbrace la loc şi, până la noi ordine, să nu-şi mai arate sexele.

Şi ştii ceva? Băiatul are o asemenea forţă de seducţie, încât mă aud răspunzându-i:

– Prea bine, domnule Levy.

La care cineproducătorul începe să plece, dar se întoarce din drum auzind cum subdirectorul se lansează din nou în

vociferări sictiriste. Respectivul domn ne pofteşte să ne luăm minten tălpăşiţele şi să ne socotim norocoşi dacă n-o să cheme poliţia. Producătorul, (păstrând în palmă nasturele meu – ca ostatic, fireşte) îi declară subnumitului:

– N-ai să faci niciodată carieră, Haller! Să alungi din localul dumitale nişte oameni atât de deosebiţi e o crimă. O să-i spun despre asta amicului Tannerbaum, proprietarul.

Interpelatul se porneşte să aplaude cu genunchii, să-şi piardă culorile, să plângă din amigdale şi să adauge miroznele propriului eşapament duhorii pătrunzătoare a recentei slobozenii datorate Rotofeiului.

– Dacă stau să mă gândesc, Angela, declară marele producător internaţional, e inutil să mai fixezi întâlnirea aceea; instalează-i pe toţi domnii de faţă la Reşedinţa din Malibu, şi eu voi trece să-i văd la sfârşitul zilei.

Că aşa vor muşchii lui!

III

CAPITOL ORTOFONIC MODULABIL

Mi-ar trebui puterea de evocare a unui Robin-Grillé ca să vorbesc cum se cade despre Reşedinţă. Aşa se şi cheamă, „The Residence", şi-şi merită numele. Găzduită de colina veşnic verde de la Malibu, e ridicată în stilul colonial New Orleans, cu opt coloane de marmură susţinând capiteluri cu codiţe, şi un şir de trepte – tot de marmură, nu de lemn vopsit în verde.

Găsind plăcută această aventură, mă las acompaniat de Angela. O fată uimitoare, aproape cibernetică, atât e de înclinată numai şi numai către eficienţă. Trebuie să-i fie mai mult decât preţioasă omului supraocupat care e marele boss de la Gloria Hollywood Pictures. Frumuseţea ei pare doar una „de politeţe". Fata urmăreşte să bucure ochii numai pentru a-şi face prezenţa mai agreabilă şi nu cu scopul seducţiei carnale. O fermecătoare femeie-robot, ca să mă

înţelegi mai bine. Rapidă, la obiect, îndată indispensabilă celui ce beneficiază de prestaţiile sale.

Ne deplasăm la bordul a două imense automobile Lincoln, cu opt uşi. Domnişoara şade pe bancheta de peste drum de mine, cu spatele spre direcţia de mers. Mă interoghează pe parcurs, ca să înceapă a-mi întocmi dosarul: numele noastre, calitatea, adresele. La rubrica „serviciu" răspund „funcţionar de stat", şi atât e de ajuns. După ce termină cu întrebările, îi cer lămuriri despre ce aşteaptă de la noi mister Chesterton-Levy. Îmi explică impasibilă:

– Ce poate aştepta un producător de film de la nişte fenomene?

– Să le arate lumii?

Îmi răspunde cu o strâmbătură scurtă, care poate însemna încuviinţare sau orice altceva. Şi uite că am ajuns la destinaţie. Înainte să-şi fi început interogatoriul oral, Angela i-a telefonat unui anume Bruce, pentru a-l informa de sosirea noastră şi a-i porunci să pregătească cinci camere şi un ***lunch*** copios.

Iar acum ne îndreptăm spre hogeacul părinţilor lui Scarlatină Harac (Béru a văzut „Pe aripile vântului"). ***The fast!*** Un majordom cu vestă neagră şi pantaloni reiaţi ne întâmpină la peron. Cobor din prima maşină, pe care am împărţit-o cu damicela şi Pinaud. Am de furcă până să-l trezesc pe Beşleagă – fleşcăit de decalajul orar. Félix şi anormalul lui au şi ajuns pe scări. Proful blesteamă. Explicaţie: Béru a recidivat în tărăboanţă şi, efectiv, din cadrul portierei iese un morman de ciocolată decorând o pereche de buci nude. Mutră a majordomului! Neam de neamul lui de feciori de casă... etc. Matahală a ajuns, în fine, pe pietrişul

alb, ţinându-şi iţarii la capătul braţului întins. Şoferul lui vine la al meu ca să-i istorisească păţania. Jalnica poveste a unui mare colon în pierzanie şi a unei găoaze învinse de potrivniciile sorţii. Decăderea unui Lincoln de înalt prestigiu, din care, de obicei, firele de praf se curăţă cu penseta. Grasul întinde mâna liberă, dar mânjită, către arhiereul sclavilor:

– Salut, băiete! Am avut oarece necaz la ţăvărie, da' nu-ţi fă griji, cu niscai K2R o să fie mai mare plăcerea să recuperezi bancheta aia.

Încredinţează pantalonii indescriptibili majordomului terorizat de „ciudata chestie venită din lumea largă", se duce la o arteziană (hotărât lucru, adoră artezienele din Los Angeles) de alabastru, unde bolboroseşte un delfin de aur cu privire toantă, şi-şi oferă o baie de şezut.

– Nu că m-aş da în vânt după aşa ceva, ne încredinţează, da' trebuie să iau grosul, păi nu?

Aceste abluţiuni publice atrag o populaţie pe care o siderează. Curios lucru în ce măsură faptele anormale ori care o rup cu monotonia cotidianului adună gură-căschimea. Cu siguranţă că ţi-am mai spus asta cândva: îmi amintesc că am rămas o dată în pană, la marginea Saharei, într-un peisaj lunar, fără urmă de vreo aşezare. După cinci minute, circa douăzeci de autohtoni mă înconjurau cotcodăcind! Iar acum, servitori deghizaţi în albine şi cameriste scăpate de prin piesele bulevardiere se îngrămădesc să-l admire pe nenea cu acadeaua mare, pe cale de a-şi decapa bumbăreaţa.

– E vorba oare de un primat sau de un om propriu-zis? mă întreabă Angela.

– Deşi îl ştiu de douăzeci de ani, nici eu n-am rezolvat vreodată problema, îi mărturisesc.

Personalul (mai cu seamă feminin) nu osteneşte să contemple bazooka lui Bortomega. Fetişcanele îşi cască ochii şi ghiocul, dinaintea impozantei sisteme de mecanisme, făcându-şi socoteala pe şopocăite dacă ar fi în stare s-o înghită. În sfârşit, Angela rupe vraja şi ne invită să pătrundem în sălaş. Majordomul vrea să-i restituie Grasului burlanele, dar amicul face un gest de refuz:

– Nu, băiete, lasă, am altă pereche în geamaidan; pe-ăştia ţi-i cadorisesc! Dacă îi frecangeşti ca lumea cu Ariel-Plus-Amoniacos, poţi să umbli cu ei la pescuit; numa' să-i strângi ţeapăn în betelie.

N-apucă să termine bine, că iată-l amuţind şi adoptând postura elaborată a „Gânditorului" lui Rodin.

– O! Mama dracilor! geme apoi. Ce-i cioaca asta?

Mutra i se preface văzând cu ochii, se mototoleşte, păleşte şi se învineţeşte simultan, ca o poză polaroid decolorată de soare.

– Ei bine, îl îndemn alarmat, temându-mă de vreun dezagreabil infarct.

– Târtiţa! se tânguie Alexandre-Benoît.

– Ce-i cu târtiţa?

– Mă arde parcă m-aş fi aşezat pe boia de ciuşcă! Ce curge în bazinul ăsta, acid sau ce?

Mă duc şi-mi vâr mâna în arteziana în care delfinul continuă să gâlgâie de mama focului.

– Apă, nenicule, rece şi limpede!

– Nu se poa'. Mi s-a aprins găozul, băiete! Şi babaroasele! Insuportab'. Văleu! Aolică! Doamne, Sfinte Alecule, Sfinte Benică, rugaţi-vă-ţi pentru mine! Agonizez cu dindărătul! Faceţi ceva, toată lumea! Chemaţi un doftor, medic, vraci, nu contează!

Şi geme de ţi se rupe inima. Fuge cât îl ţine peluza, se trânteşte în poponeaţă şi-şi târăşte partea cu pricina peste iarba tunsă, cum fac câinii după ce s-au uşurat. Ţipetele i se preschimbă în urlete. Ceva la fel de cumplit ca o cameră de tortură pe vremea Sfintei Inchiziţii.

– Cheamă un medic! îi spun Angelei. – Apoi îngenunchez lângă supusul la cazne: Arată-mi niţel obrajii, Grasule!

Ceea ce el şi.

E rândul meu să mă exclam. Spectacol horror! Interiorul feselor béruriene nu mai e decât o înfricoşătoare tumefacţie stacojie, agrementată cu buboaie regale, enorme, fiecare semănând cu un miniatural Fuji Yama înzăpezit.

– Nasol? întreabă, între două orăcăieli, bolnavul.

– De nepovestit, zic reţinându-mi un spasm care era cât pe ce să mă despartă de cornurile de la micul dejun.

Tot ce urmează este mai degrabă confuz. Angela îmi aduce un borcănel cu pomadă şi o pereche de mănuşi confecţionate dintr-un cauciuc subţire, ca acela al prezervativelor. Îmi domin hiperrepulsia şi-i mânjesc Grasului valea plângerii, ceea ce lui îi intensifică urletele sfâşietoare. Pinaud îmi da sfaturi care îmi sporesc greaţa. Domnul Félix şi protejatul lui, considerându-şi inutilă prezenţa aici, au plecat să-şi ia în posesie apartamentele.

După o jumătate de ceas, un doctor pieptănat cu coadă de cal, îmbrăcat într-un costum alb, cămaşă albastră cu puncte albe, inele babane la toate degetele, apare, examinează şi fuge să se răstească la bocanci în spatele tufelor de trandafiri din apropiere. Când revine, ordonă spitalizarea urgentă a nefericitului nostru companion.

– Ce are? îl întreb pe omul de artă.

Interpelatul clatină din cap:

– Acest individ trebuie să fi întreţinut relaţii sexuale cu un maimuţoi! diagnostichează el. Aş înclina să cred că a fost vorba de un babuin.

– Ce `ice? se interesează Béru.

Îi traduc. Ca urmare, Grasul îşi scoate un pantof şi-l propulsează în mutra doctorului. Care încasează sută la sută onorariul oferit de client. Lovitura a fost cum se cade, fiindcă nasometrul lui doc explodează şi la fel capacul superior al flencii.

– Zi-i poponarului ăla c-o să-i ferfeniţesc aluniţele şi mestecătoarea când o să poci! declară omul a cărui puşculiţă joacă ***Flăcări pe Volga.***

Chemăm un alt doctor, să-l doctoricească pe doctor, şi totodată o ambulanţă, să-l evacueze pe Bérurier, apoi viaţa redevine un mare fluviu liniştit.

Reşedinţa e princiară (prinţul având bun-gust). La ce-ar sluji să ţi-o descriu, de vreme ce ne aflăm aici într-un mod foarte provizoriu? N-ar face decât să-ţi stârnească invidia. Citind, în coteciorul tău confort II, aşa o chestie, te-ar lovi

urticaria; o lovitură provocată deseori de gelozie. Odaia e măreaţă, baia din marmură tabac, ***dressing***-ul din palisandru, barul plin cu sticloanţe rarisime (până şi Yquem `67), vibromasorul cu patru viteze, păpuşa gonflabilă cu pielea mătăsoasă (te plescăie, vorbeşte prostii şi are ciclu, ca orice femeie veritabilă), sala de sport învecinată, şi încă una de cinema, cu două mii cinci sute de casete, instalaţia de aer condiţionat serveşte la cerere: briză de primăvară, aer marin, boare angevină şi veritabilă canicule de august.

De la ferestrele coborând până în podele descopăr un peisaj care l-ar pune jos pe un altul, dar pe mine mă lasă în genunchi, fiindcă eu urăsc cromolitografiile (stereotipizează visurile oamenilor, insuflându-le dorinţe de evaziune care, trecute prin filtrul acestor tâmpenii, devin marfă de mâna a doua). Zăresc somptuoase proprietăţi etalate în cadre de nepreţuită verdeaţă, imense piscine cu arhitecturi bizare şi apelând la nuanţe de albastru şi verde niciodată concepute de natură sau de alţi oameni. Totul se aşterne sub picioarele mele: oceanul numit Pacific, cu vele, ambarcaţii cu motor, planşe cu pânze, carcase bronzate, pacheboturi în depărtare, zmee ceva mai aproape, pete de ulei, copii, prăzi, indivizi puşi pe harţă, rebeli, borfeturi – mişunând toţi pe albul nisipului. La dreapta, palace-uri; la stânga, restaurante. Pretutindeni oriflame ce flutură în vânt (când Eol se face că plouă, fiece catarg dispune de o suflantă).

Hotărăsc, în fine, să-l sun pe ultimul Smith de la firma Smith, Smith, Larson şi iarăşi Smith. Îmi răspunde chiar el şi, aflând că e vorba despre mine, scoate o exclamaţie

satisfăcută fiindcă suntem la Los Angeles şi pare foarte impresionat când îi spun că ne găzduieşte Harold J. B. Chesterton-Levy, împăratul de la Hollywood.

– Vin acuma! mă anunţă, imitând deja zgomotul unui motor.

Întârzii un pic în faţa păpuşii gonflabile instalate într-un fotoliu. Pe măsuţa de lângă ea se găseşte o telecomandă ticsită de butoane, fiecare cu indicaţia sa. Pe cel dintâi scrie ***voice*** (voce). Îl apăs. Manechinul se pune pe sporovăit. Cu glasul lui Marilyn (de altfel aşa se şi cheamă păpuşa). Ţi-am precizat că poartă ciorapi, portjartier, chiloţi răscroiţi şi un bolero de hermină? Părul îi e blond-auriu, laminat foarte.

– Bună ziua! zice. Mă numesc Marilyn, şi tu mă faci să mă ud de poftă. Dacă vrei să te încep cu un cioc, apasă pe butonul numărul doi. Dacă doreşti tu un cunnilinctus, foloseşte butonul trei. Ca să mă ai, trebuie să mă pui în pat şi să te întorci să apeşi pe numărul patru. În ceea ce priveşte contactul anal, unge-ţi sexul cu vaselină (cutia e lângă comenzi), fiindcă sunt încă nouă şi anusul îmi e în rodaj. Pentru alte fantezii, citeşte prospectul aflat sub ciorapul de pe piciorul meu drept. Terminat!

Neavând perversiuni robotice, o părăsesc pe această iubită din timpurile ce vor veni şi mă duc să-mi torn un pahar de Chateau-Yquem. În vreme ce-l degust, cu ochii închişi, aşa cum se cuvine, şi genunchii perfect paraleli pe marginea scaunului, ecranul televizorului se luminează, şi din neant dă buzna un gros-plan al Angelei.

– Totul e O.K., domnule San-Antonio? întreabă colaboratoarea producătorului.

– Perfect, ***my dear***.

– Doriţi ceva sau pe cineva?

Îl ştii pe amicul Sana!

– Pe dumneata, răspund, dar îmi dau seama că asta e imposibil, aşa că doar visez!

Schiţează un zâmbet metalic (pe când păpuşa are unul mai omenesc), şi ecranul devine iar un dreptunghi tâmpit, de sticlă inertă şi opacă.

Am umplut de-acum cu aer jumătate din fabuloasa butelie (prefer să numesc obiectul astfel şi nu flacon, mi se pare mai aristocratic) când mi se anunţa sosirea lui mister Smith. Mă ridic să-l întâmpin la uşă. E un băiat la vreo treizeci de ani, cu părul ondulat, sur deja; poartă un costum prince-de-galles şi cămaşă bleu, ceea ce reprezintă ţinuta clasică a profesiei sale. Faţă prelungă, oacheşă, zâmbitoare, şi privire directă, limpede.

Ceremonia strângerii de mână.

Miroase plăcut, a colonie bărbătească. La fel ca mine, are la încheietură un ceas Pasha Cartier, echipat cu o brăţară albastru-intens.

– Va să zică, l-aţi făcut pe domnul Legorgeon să vină încoace?

– Afirmativ! mă prostesc în chip de răspuns că. O să-l chem îndată; dar mai înainte aş ţine tare mult să discut puţin cu dumneata.

– Ascult.

– Ştii din ce cauză a decedat Fouzitout Martine?

– Nici cea mai mică idee.

– Cine te-a anunţat de moartea ei?

Zâmbeşte sidefiu:

– Ea însăşi, domnule director.

– Deloc banal. În ce fel? A învârtit masa?

Pescuieşte dintr-o servietă subţire, cu mânere, un plic conţinând o singură hârtiuţă şi mi-l prezintă. E o scrisoare nedatată, pe adresa firmei Smith, Smith, Larson şi iar Smith. O citesc:

Domnilor,

Când veţi primi prezenta, eu voi fi moartă şi incinerată; binevoiţi ca, din acel moment, să procedaţi la formalităţile testamentare inerente decesului şi să-l preveniţi cât mai repede pe profesorul Félix Legorgeon, moştenitorul meu, invitându-l să facă uz de drepturile sale. Persoana însărcinată să vă pună în posesia acestei scrisori va alătura fotocopia autorizaţiei mele de înmormântare, certificate de autorităţile locale.

Vă rog să agreaţi salutările mele grăbite si definitive.

Martine Fouzitout

Pe spatele hârtiei se află reproducerea unui certificat de deces semnat de un anume doctor Douglas Ferban, din Venice. Documentul comportă o apostilă a poliţiei.

– Îl puteţi păstra, mă asigură vesel Smith, e vorba de o reproducere.

– Cine vi l-a remis?

– Preotul unei parohii catolice din Los Angeles, părintele Machicoule. Iată adresa lui.

Scoate o foaie lipită în interiorul plicului.

– Mulţumesc pentru eficienţă, Smith. Larson o duce bine?

Se încruntă.

– Despre ce Larson vorbiţi?

– Păi despre ultimul dumitale partener, cel ce figurează pe antetul firmei voastre.

Râde şi mai vesel.

– O, ăsta n-a existat niciodată. Bunicul i-a intercalat patronimul, din raţiuni sociale, ca să întrerupă puţin pomelnicul de alde Smith.

Glumeţi tipii din familia asta! Îl chem pe domnul Félix, şi el îşi face apariţia, înarmat cu actele de identitate. Prezentări, felicitări. Un cântec de cocoş răsună prin hardughie.

– Ia te uită, s-a şi făcut de amiază! remarcă profesorul.

– Am luat cu mine cheile casei dumneavoastră, declară notarul; doriţi să pornim într-acolo chiar acum?

– Cu dragă inimă, acceptă Félix.

Iese să-şi aducă şi monstrul şi plecăm cu toţii în Mercedesul (ultimul răcnet al modei în America) lui Smith.

– Spuneţi-mi James! ne îndeamnă el. Va să zică, sunteţi prieteni cu marele Harold J.B. Chesterton-Levy?

– Intimi! tai eu piroane.

– Ştiţi că e ***number one*** de la Hollywood?

– Ştim.

– Guvernatorul îi mănâncă din palmă, şi sticleţii mătură cu limba trotuarul pe unde trece.

– Asta se înţelege de la sine.

– Când îi arde să pună vreun număr, cere să i se telefoneze oricărei vedete, şi ea, în vreme ce urcă spre camera lui, îşi şi scoate chiloţii.

– Viaţă ca în basme, ce mai!

– O dată, când era îndrăgostit, a ordonat să fie colorate în roz marea şi cerul, şi astfel şi-a întâmpinat obiectul patimii.

– Un tip bine, apreciez eu.

– Când i s-a spus că buşonul de la radiatorul Rollsului i-a fost furat de cineva, a poruncit ca noul buşon să fie branşat la o baterie specială şi, în săptămâna următoare, doi tipi au murit electrocutaţi.

– Le-a priit la reumatism, James!

– Ştiai că, de fapt, nu-l cheamă Levy?

– Aş fi crezut, mai degrabă că nu-l cheamă Chesterton. De ce a adăugat la numele lui unul israelit?

– Ca să inspire încredere. În realitate, e de origine galez.

– Lumea din frumoasa voastră ţară se joacă mult cu patronimele, aşa-i?

– Exact, Tony. Ceea ce contează aici este eficienţa.

– Şi merită.

==========

Intrăm în Venice, oraş fără nici o legătură cu omonimul său italian. Mişunând de lume, colorat, slinos. Plaje ieftine. Pute a prăjeală veche, peşte fezandat, sudoare proletară,

parfum menit să ascundă duhoarea. Cartierul *black* bidonvilează copios. Materialul cel mai des folosit e tabla ondulată. În primele clipe, James Smith se rătăceşte, fiindcă n-a venit niciodată să vadă casa răposatei Martine Fouzitout; şi-a trimis aici unul dintre colaboratori, şi tot ce ştie despre imobil se mărgineşte la relatările acestui mesager de elită. În sfârşit (sau mai degrabă pentru început, vei vedea!) oprim în faţa unui hogeac de scânduri vopsite în verde şi roşu, însă cu temelie de cărămidă. Trei trepte de lemn, dezghiocate şi mai şubrede decât ultimii dinţi ai unui cultivator din Pirinei, permit accesul la o uşă cu geamuri. Smith încearcă două chei şi, fireşte, abia a doua funcţionează. Pătrundem într-o locuinţă aparte, unde pluteşte un miros nedefinit, opiaceu aş zice. Un soi de living, în care domneşte ceea ce scriitorii patentaţi şi cadorisiţi cu Legiunea de onoare ar numi „o dezordine de nedescris". Un amestec de jeg, vase murdare, gunoaie, resturi de mobilă.

– Ascultaţi-mi sfatul, face James Smith, reparaţi baraca înainte s-o vindeţi, fiindcă dând-o aşa cum e vi se va oferi un sfert din valoarea ei.

Félix se declară întru totul de acord cu acest raţionament judicios. Încăperea de alături este, bineînţeles, o cameră. De la prima ochire îţi dai seama că, la început, a fost amenajată cu bun gust: patul, capitonat cu o frumoasă ţesătură înflorată, acum e pătat de cafea şi sânge şi plin de arsuri de ţigară. Covoarele şi perdelele au fost rupte, mânjite, cele din urmă smulse pe jumătate din cârlige. Un secrétaire dizlocat şi o comodă fără sertare atestă excesele locatarei, şi la fel scaunele

Napoleon III, care au fost aduse la unison, nemaiavând nici ele decât trei picioare. Câteva desene au rămas pe pereţi, în chip miraculos; altele, mai puţin respectate, zac sub pat.

Maica Fouzitout îşi oferea crize de etilism până în plăsele, mi se pare. Nu drogul, ci alcoolul provoacă genul acesta de reacţii. De altfel, n-am nici un merit în privinţa unor asemenea deducţii, fiindcă peste tot sunt împrăştiate sticle de vin roşu.

– Am să vă dau la semnat mai multe documente, mister Legorgeon, declară Smith; încercaţi să vă găsiţi un scaun valid.

Îşi deschide frumoasa servietă cu mânere telescopice şi aşază nişte hârtii pe un colţ de masă golit în prealabil de mizeriile care îl acopereau. Ca un om avizat ce este, profesorul mă roagă să-i traduc documentele propuse parafei sale. Totul părându-mi-se O.K., îl las pe Félix să împartă autografele. Apoi ultimul supravieţuitor al firmei Smith, Smith, Larson şi iar Smith ne aduce înapoi la Malibu şi-şi ia rămas bun pentru vecie, nu înainte de a-i fi remis Eminentului cheile moştenirii.

După plecarea lui, domnul Félix mă solicită pentru un conciliabul.

– Crezi dumneata, Antoine, că mizera chiţimie merita drumul până aici?

– Fără nici o îndoială, mi ţi-i răspund.

– Dar nu face o ceapă degerată! ripostează „raşpa secolului".

– Construcţia – într-adevăr! îi concedez. Dar ce se află înăuntru valorează o mică avere, măi, dragă.

– Ce-mi tot îndrugi, micuţule? Nu-s decât epave de mobilier, gunoaie şi dejecţii uscate. Nefericita aceea se întorsese la starea de sălbăticie. Cearşafurile stau mărturie unor menstruaţii necontrolate, ceea ce pentru o femeie înseamnă sfârşitul sfârşitului.

– Doar că mai e şi restul, scumpe Félix.

– Restul care?

– Desenele adunate în cameră.

Pun mâna pe vechiul carneţel rămas de la papá al meu şi caut pagina unde mi-am notat inventarul.

– Unsprezece Magritte, citesc. Cinci Botero, doi Gnoli, o acuarelă de Nicolas de Staël, două de Delvaux. Totul reprezintă mai multe milioane de franci.

Vâr înapoi în buzunar carnetul cu scoarţe de moleschin negru şi file liniate, îngălbenite. Ţi-am vorbit deseori de asta: e vorba de un lot întreg cumpărat odinioară de tata de la un papetar falit.

Profu l e paf definitiv.

– Serios, Antoine?

– Elementar, dragă Watson. Ne întoarcem imediat la noua dumitale casă, luăm una dintre operele de care îţi vorbesc şi, ca să te convingi, o dăm la expertiză.

Îşi scutură capul, copleşit parcă.

– Eu, bogat! exclamă. Mai rău nici că se putea! Ce-o să fac cu atâta bănet?

– Poţi foarte bine să nu-ţi converteşti în dolari colecţia, ci s-o păstrezi ca atare şi să continui, în preajma ei, să trăieşti ca şi până acum, îi replic. La urma urmei, eleva dumitale de odinioară ţi-a lăsat moştenire nişte desene, nu ***money***.

– Foarte just! zice Félix, uşurat deodată.

Majordomul vine să ne anunţe că ***lunch***-ul e servit.

– Sir, adaugă el, tocmai ne-a telefonat clinica Santa Tampaxita ca să ne anunţe că prietenul dumneavoastră suferă de un ***red-backside*** purulent, ca urmare a frecării porţiunilor lezate cu o plantă tropicală veninoasă, deşi decorativă. Se bumeşte basic-instinct-coroziv. I se va face domnului o ablaţiune a părţii cărnoase inferioare şi se va încerca să i se grefeze în locul ei şezutul unui cimpanzeu.

– Nimic nu i se potriveşte mai bine! îl asigur.

IV

CAPITOL CARE FACE APEL LA GALVANISM

Biserica Santa Prosibus e modestă. Foarte americhenă: pe jumătate din piatră, pe jumătate din lemn, nici cal, nici măgar. Clopotniţă minusculă, de unde clopotul iese ca o dublă orchită dintr-un prohab. La sosirea noastră, a mea şi a lui Pinuche, părintele Machicoule este ocupat să-şi culeagă curmalele din grădină; nişte fructe enorme, de mărimea unor cârnaţi de Frankfurt, cărnoase, dulci ca mierea şi aproape lipsite de sâmburi. Eclesiasticul poartă un şort lung, care îi lasă la vedere picioarele păroase; mai are un ***tee-shirt*** alb, pe care a fost imprimat un anunţ publicitar pentru Coca, tenişi scâlciaţi, o barbă abundentă şi ochelari de soare cu ramă de plastic albastru. Pârţâie în trombă, la fiece douăzeci de secunde fiindcă, ne va aduce la cunoştinţă, se hrăneşte exclusiv cu lapte şi ***chili sin carne*** – plus bourbon cât cuprinde, dacă e să mă iau după cartoafa lui aidoma unei căpşune premiate la o întrunire a agricultorilor.

Numele lăsându-mă să nădăjduiesc că e franţuz, intru în vorbă pe limba fraţilor Corneille (amândoi membri ai Academiei Franceze). Şi încă o dată perspicacitatea mea se dovedeşte la înălţime, fiindcă iată-l pe om că se închină şi zice:

– Slavă ţie, Doamne: compatrioţi!

Gheaţa e spartă şi acum slujeşte la răcirea paharelor cu whisky pe care gazda se grăbeşte să le umple după ce ne-a dus în casa parohială. Ne cade imediat fisa că preotul nostru crede în Dumnezeu, că iubeşte viaţa şi că (tot veni vorba) plăcerile lumeşti nu-i ridică probleme majore.

– Spuneţi-mi Raymond! ne cere, cucerit cum este de familiarismele de peste Atlantic.

Gâlgâim în triunghi. Părintele Machicoule nu duce de loc paharul la ureche. Servitoarea, o negresă tânără şi planturoasă ca un Saint-Honoré cu cremă, pleacă după a doua sticloanţă de Four Roses*. Când o aduce, Raymond îi mângâie dindărătul cu palma lui consacratoare, ceea ce pare să-i cadă bine dodoloţului ***black***. Întrucât părintele nu se informează de obiectul vizitei noastre, i-l expun eu, în termeni cât mai concişi (de-ar fi fost rabin, o făceam în termeni circumcişi).

– A, Martine! exclamă înnegurându-se. Una care mi-a dat mult de furcă.

– Şi cum a murit?

---

* În toate ***book***-urile mele, băutorii de bourbon rad Four Roses, nu fiindcă eu aş fi sponsorizat de marca respectivă, ci fiindcă e singura de care îmi aduc aminte. Detest whisky-ul în general şi bourbonul în particular, în ciuda simpatiei nutrite pentru Ludovic al XVI-lea (n.a.)

– Un icter neglijat, scumpe prietene.

– În nici un caz moarte violentă?

– Doamne ferește! Biata puștoaică a zăcut luni de zile într-un spital din Pasadena. Am miruit-o chiar în ajunul decesului și i-am strecurat sub cearșafuri o sticlă de vin; japițele alea de doctori îi refuzau categoric alcoolul, deși o știau arhiparadită.

– Trăgea la măsea?

Popa dă paharul de dușcă și șterge cu o batistă băutura care i-a picurat pe barbă.

– Verbul ăsta nu i se potrivește. Când era pe sfârșite, dacă și-ar fi putut administra cărțălăul prin injecții intravenoase, n-ar fi stat pe gânduri.

– Avea un prieten?

– Nu un, ci niște. Dădea cu dânsa în populație maică! Nu se uita la parteneri, halea orice, inclusiv ***coloured***, ceea ce nu-i un lucru prea bine văzut pe-aici.

– O cunoșteai de mult?

– De vreo zece ani și mai bine. Într-o bună zi, grație întoarcerii la credință, a început să caute un preot francez, și așa m-a descoperit pe mine.

– Ce i se întâmplase de a revenit la Dumnezeu?

Raymond ne umple paharele pentru a „n"-a oară.

– Secretul spovedaniei, amice!

– Cum trăia la Venice?

– Destul de bine.

– Unde lucra?

– Nicăieri anume. La început, fusese infirmieră la un spital, dar a renunțat la slujba aceea și, de atunci, și-a trecut sub tăcere ocupațiile.

– Dar pitaci avea?

– Destui ca s-o ducă bine, în ciuda aspectului modest al locuinţei. Se întâmpla adesea să-mi ofere câte un pumn de verzişori.

– Prostituţie?

– Cine ştie? La urma urmei, era propria ei păsărică, nu?

– Bea pe vremea când v-aţi cunoscut?

– Da, dar asta n-are nimic de-a face cu beţiile cumplite din ultimii ani.

– Ţi-a vorbit vreodată de un pericol care ar fi ameninţat-o?

– Da: cel reprezentat de boala ei.

– Se ştia terminată?

– Fireşte, ba chiar...

– Ei bine?

– Nu numai că nu ste temea de moarte, ci s-ar fi zis că o dorea. Exista la dânsa un soi de lipsă a aptitudinii de a trăi; o deziluzie adâncă. Dar beţi o dată, ***french boys***, sau preferaţi vin?

– Dragă Raymond, am dat gata două sticle de spirtoase, e de ajuns!

Pinuche, care le moţăia îndărătul chiştocului său de ţigară, se trezeşte.

– Părinte, zice, v-ar deranja dacă m-aş spovedi? De foarte mult timp nu mi-am mai uşurat conştiinţa.

– De când?

– De la prima comuniune.

– Ei bine, prietene, va trebui să ne pregătim pe îndelete pentru aşa ceva, îţi dai seama câte o să ai de spus?

– Ştii, Raymond, intervin eu, e vorba de un suflet curat; chestia n-o să fie prea complicată.

Învins de garanţiile mele, Raymond se ridică, pârţâie hotărât şi porneşte spre capelă.

– Operaţiunea dereticatul, zeflemiseşte el. Către groapa de gunoi, poftiţi în vagoane!

Ies amândoi din scenă. Servitoarea negresă profită de ocazie si vine să-mi taie retragerea cu privirea ei arzătoare şi chintalul de ţâţilici. Îmi zâmbeşte. Gura în formă de cauciuc de camion i se întredeschide pentru a sugera o propunere sexuală pe care o bănuiesc antropofagă. Domnişoara oftează cu toţi cei şaispreze litri de aer înmagazinaţi în foale.

– ***What is your name*** o chestionez ca să-mi fac de lucru.

– Grace.

Îmi vine s-o întreb dacă numele i se scrie cu „ce" sau cu „sa", dar jocul de cuvinte ar fi intraductibil în californiană.

– Grace, o atac, ai cunoscut-o pe miss Martine, o prietenă franţuzoaică a părintelui?

– Cea moartă de curând? Fireşte că am cunoscut-o, venea foarte des pe aici.

– Cel fel de femeie era?

Servitoarea grăsună să strâmbă, şi cauciucul de camion i se transformă într-unul de Boeing 707.

– Simpatică, dar...

Face semnul autostopiştilor, dar cu degetul mare îndreptat spre gură, sugerând luleaua neamţului.

– Fiindcă şi părintele se dă în vânt după aşa ceva, la sfârşitul zilei erau cuc şi altă pasăre.

– I-ai vorbit vreodată între patru ochi?

– Da, îi mai ţineam tovărăşie când părintele trebuia să plece.

– Femeile îşi fac confidenţe una alteia; nu ţi-a vorbit niciodată de ocupatia ei?

– Nu, însă mi-a făcut impresia că trăia dintr-o rentă.

– Şi la relaţiile sale n-a făcut nici o aluzie?

Fetişcana cea Grace se pregăteşte să nege, apoi se răzgândeşte, luminată pe dinăuntru de o amintire subită.

– Ba da, într-o zi; băuse mult, în aşteptarea lui Raymond, chemat de nişte mexicani din împrejurimi pentru o ultimă miruire. Şi mi-a zis: „Mâine trebuie să plec în Utah. Nimic nu mă oboseşte mai mult decât blestematul de Salt Lake Desert!" „Vă duceţi des pe acolo?" am întrebat-o. „În fiecare vineri de la început de lună, şi mă aleg cu o sete a dracului", mi-a răspuns. – Grasa Grace se aproprie de mine: Aţi cunoscut-o pe Martine?

– Nu, şi încerc să-mi fac o idee despre ea. Ţi-a vorbit despre persoana pe care se ducea s-o întâlnească acolo?

– Am încercat s-o trag de limbă, dar s-a strâns ca un arici hărţuit de un câine. Era secretul ei, şi nici vorbă să se despartă de el. Catâr! cum zice Raymond.

Bârlogul religiosului e destul de curat, graţie lui Grace cea graţioasă, însă lipsit de orice elemente de confort. Doar funcţionalul strict.

– V-ar plăcea să vă trag un cioc franţuzesc? se informează îndatoritoarea servitoare.

Uşor surprins, deşi mă aştept mereu la de toate, ceea ce îmi îngăduie să fac slalom printre infarcturi, mă interesez de diferenţa dintre un cioc franţuzesc şi, de pildă, unul american.

– În cazul ciocului franţuzesc, se merge până la fund, mă asigură încântătoarea tânără.

– De unde l-ai învăţat? risc o întrebare, pregătindu-mă să mă închin cu limba pentru a mă izbăvi de răspunsul pe care-l bănuiesc.

– De la un nepot al lui Raymond, venit în vizită în timpul voiajului de nuntă în State.

Îl salut în gând pe curajosul băiat care a găsit puterea să desăvârşească educaţia sexuală a acestei negrese merituoase, tocmai când trebuia să facă faţă grelei corvezi cunoscute sub numele de „voiaj de nuntă". Apoi, uşurat la aflarea identităţii profesorului, bănuită a fi alta, ca un bun catolic apostolic şi roman ce sunt, mângâi pistoalele dolofane ale fătucii, declinându-i oferta. Nişte biberoane tari precum mingile de rugby.

– Auzi, Grace, o cam lălăie amicul meu cu spovedania.

– Poate că are multe păcate pe suflet: ipotezează ea.

– Mira-m-aş; nu se există nene mai brava decât César Pinaud. În afara câtorva beţii şi adulteruri rasolite, nu prea văd ce-ar mai putea mărturisi.

Fiindcă nici după încă un sfert de oră preotul şi penitentul lui nu s-au întors, mă organizez ca patrulă în recunoaştere şi pornesc să mă informez.

În acest cartier din Westchester, biserica e foarte sobră, fără prea multe dintre acele saint-sulpicerii ce te fac să-ţi închipui că paradisul e un tărâm kitsch, populat cu îngeri şi cu sfinţi inventaţi pentru necesităţile unui film pe care Walt

Disney ar fi renunţat să-l mai turneze. Candela roşie din tabernacol evocă prezenţa Domnului. Însoţită de un zgomot de foale presărat cu rateuri. Mă apropii de unicul confesional din dotare şi-l descopăr pe Pinaud soilind-o în cabina mărturisitorului. Trag la o parte perdeluţa de dantelă dinspre confesor şi constat că părintele Machicoule procedează identic şi că, pe lângă asta, îşi fâsâie porţiile de ***chili sin carne*** din zilele trecute. Cu monotonia ei, spovedania a desăvârşit lucrarea bourbonului. Sub paza lui Dumnezeu, omul bisericii şi mireanul le horăie, uniţi într-o suavă iertare a păcatelor.

Învins de majestatea unui astfel de somn, mă întorc în sacristie, unde Grace tocmai a început să gătească ***chili***-ul de seară. Micile boabe de fasole neagră seamănă cu nişte ochi de şobolani. Fata arată spre fotografia de lângă ligheanul unde sunt puse la înmuiat boabele de culoare închisă.

– Am găsit în sertarul noptierei lui Raymond o poză a Martinei, mă anunţă.

Minten înhaţ imaginea. Reprezintă o brunetă de vreo treizeci şi cinci de ani, cu cârlionţi pe frunte. Mi se pare că seamănă cu Violette Nozière. Are privirea gravă şi limpede; poartă o rochiţă albă, cu guler verde. Zâmbeşte spre obiectiv, dar cu un aer nu prea fericit. Există într-însa un nu-ştiu-ce care îţi dă senzaţia că e mototolită pe dinăuntru. Şade în faţa unui rond cu flori, şi pe genunchi i-a fost pusă o mână mare, bărbătească, dar bărbatul e în afara cadrului. Dincolo de flori, foarte departe, se zăreşte un panou indicator ale cărui însemne îmi e imposibil să le desluşesc.

– Îmi dai voie? întreb vârând în buzunar fotografia. O s-o aduc înapoi.

Lui Grace i se aşa şi pe dincolo de cartonaşul acela. Prezenţa mea îi supravoltează glandele; piepţii de aramă îi umblă ca un plămân de oţel – pompează de mama focului.

– Păcat... face ea.

– De ce păcat?

– Că n-aţi vrut un cioc franţuzesc; mă omor după aşa ceva. Dar fireşte, nu-s destul de frumoasă pentru dumnea-voastră.

Vorbe rostite fără ranchiună, simplă constatare.

– Ba deloc! îi strig. Eşti superbă.

– Atunci nu vă plac negresele.

– Dimpotrivă mă excită.

– Păi, dacă aşa-i vorba...

Mă cunoşti bine: întâmplă-se ce s-o întâmpla, numai rasist să nu fiu crezut.

– De acord cu un cântecel la ocarină, fecioara mea!

Vitrina i se luminează cu neon. Şi posesoarea cade în genunchi pentru a-i mulţumi cerului şi a-mi deschide fermoarul.

==========

Părintele Machicoule a insistat să ne ofere un ***chili*** vesperal; însă, sub pretextul că suntem aşteptaţi, am putut să ne luăm valea. Păstram, de pe urma vizitei, o impresie plăcută, ca de fiece dată când întâlneşti un om de treabă. Iar ciocuiala

lui Grace fusese somptuoasă. Ar trebui să ne încredinţăm mereu negreselor albuşul; gurile lor au o conformaţie şi o catifelare de neînlocuit. Nepotul lui Raymond „colonizase" de minune acest suflet curat.

Se apropia înserarea. Ne-am dus „acasă" la domnul Félix. Uitasem să-i cer cheia locuinţei californiene, dar cu sesamul de care nu mă despart niciodată pot umili orice încuietoare, americană sau ne. De data asta, m-am ocupat de explorarea sertarelor, fiindcă ele conţin informaţiile referitoare la orice individ: scrisori, facturi, hârtii oficiale. Se lucrase dur în sector. Am avut de furcă până să deschid unele dintre mobile, în asemenea măsură fuseseră vârâte în ele tot felul de lucruri, claie peste grămadă, fără nici o osteneală de a se opera oarece clasificare.

Într-o primă etapă, am ales hârţoagele de bancă, într-o a doua facturile şi într-a treia marafeturile personale. Pinuche mi-a dat o mână de ajutor. Se mişcă încet dar sigur Beşleagă. Labele îi tremură, însă nu fac stricăciuni. Am îndesat prada în trei pungi de supermagazin, apoi ne-am întors la Reşedinţa lui Harold J.B. Chesterton-Levy. Îmi făgăduisem să examinez pe îndelete întreaga recoltă. Pe deasupra, luasem şi un desen de Magritte. În timp ce rulam spre Malibu, César a murmurat:

– La ce bun, Antoine, această anchetă asupra domnişoarei Fouzitout? Ce nu-ţi dă pace în privinţa ei? După spusele părintelui, a murit de moarte bună. Ştiindu-se condamnată şi nemaiavând familie, era normal să-şi lase toate bunurile în seama cuiva a cărui amintire o fascinase. Pun pariu că Félix, cu sexul lui uluitor, i-a marcat adânc memoria.

– Şi bipoaşca! nu m-am putut stăpâni să adaug.

Moş Căzătură a întors spre mine desenul pe care-l alesesem.

– Ai zice că e autentic, nu?

– Chiar este. Ai auzit de Magritte?

– Drept cine mă iei? – E frumoasă cultura! l-am apreciat.

Marele boss de la Gloria Hollywood Pictures a sosit, fiindcă barosanul său Rolls Royce alb, purtând drapelul companiei, e tras la peron. Îl găsim pe stăpân în salon, înarmat cu un telezbant fără fir. Latră în microfon, aruncând totodată ordine către cele două secretare blonde prevăzute cu notesuri şi creioane (nu există pe lume vreo altă ţară unde să se folosească la fel de mult creioanele simple). Businessmenii ăştia au curat creier de Napoleon Dintâi, de se-ncumetă să se înhame atâta la muncă; acuma îţi dai seama de ce-i lasă aşa iute motoraşul ori se aruncă în cap de pe puntea iahtului – surmenajul. Pe semne că Chesterton-Levy până şi când compostează are o pereche de căşti înfipte în clăpăuge; se deşartă în faţa ecranelor de televizor; înfulecă ascultând cotele Bursei şi doarme cu un reportofon la îndemână, pentru cazul când îi vin niscai idei bubule taman când şi-a pus capul la putrezit.

Zărindu-mă, îmi adresează o moţăială de turkestan, mai scuipă în telepâlnie vreo două vorbe de ocară şi mă interpelează:

– Hei, ***french impresario***! Am pus să se pregătească un contract, miss Angela o să ţi-l dea să-l vezi şi, dacă totul e O.K., tragi cu băţul, iar de miercuri anormalii dumitale vin la studio.

Auzindu-şi numele, ţeapăna miss mă înhăţă de o aripă şi mă târâşte într-un fumoar învecinat – odaie delicată, plină de catifele tabac-blond şi împodobită cu un Watteau şi doi Sisley. Un cămin de aramă adăposteşte un foc de buşteni, electric, de care Ioana d'Arc ar fi regretat că n-a avut parte pe rugul ei. Angela îmi întinde o mapă luxoasă, din piele de Cordoba, purtând blazonul firmei Gloria Hollywood Pictures. Înăuntru, un contract de douăzeci şi două de pagini, tras în şapte exemplare. Pentru prima oară colaboratoarea marelui producător pare să se umanizeze: zâmbeşte.

– Nu doriţi un ***drink*** îmi propune.

– În compania dumitale, cu dragă inimă; dar dacă-i vorba de păhărelul oferit, de regulă, poştaşului, nu servesc – detest să beau de unul singur.

Un nou zâmbet. Se duce să deschidă uşile unei mobile de acaju servind drept bar. Plină de flacoane şi tot materialul de manevră.

– Gen whisky sau ceva mai elaborat?

– Orice bei dumneata, în afară de apă, dulce Angela.

Iat-o pornită să mânuiască sticlele, în vederea unui cocteil la fel de bogat în calorii precum un banchet de cârnăţari. Diverse culori se întâlnesc-conjugă-amestecă. Totul încheiat cu ceva glasoane şi o conştiincioasă învârteală cu linguriţa cu cioc lung, înfiptă în capătul unui mâner pe măsură. Dom'şoara îmi întinde mai apoi o sondă aburită, în care predomină albastrul.

– Gustaţi dacă vă e pe plac.

Gust. Mi-e pe plac. Şi contractul lui mister Harold. J.B. Chesterton-Levy mi-e pe plac. Ştii de ce? Le propune celor

trei campioni la lungime ai mei o săptămână de turnare pentru a realiza în comun un film X. Bossul a poruncit ca în cursul după-amiezei scenariul să fie scris de către una dintre echipele lui de „negri" (are şaisprezece, fiecare alcătuită dintr-o sută de tipi plătiţi cu luna!).

Rezultatul acestei lucrări-fulger este de-a dreptul remarcabil. Stai să-ţi povestesc! O pereche de proaspăt căsătoriţi (rochie albă, flori de portocal, frac) vine să-şi petreacă noaptea nunţii într-un hotel de lux. Nici nu se închide bine uşa, că soţul cel nou-nouţ se repede la nevastă-sa, îi pune poalele în cap, o dezechipează şi-i aruncă picioarele care-ncotro, cu apetitul unei vaci savoiarde scoase la păşune o dată cu ieşirea narciselor. După îndeplinirea acestei prime şi clasice faze de intrare în materie, băieţică îşi dă la iveală cosorul, pentru a subscrie la legile omeneşti care, în mod excepţional, corespund în cazul de faţă celor ale lui Dumnezeu; fiindcă umplerea pitulicii e prescrisă cu aceeaşi vigoare de către autorităţile lumeşti şi de către Domnul nostru. Aşadar, bimbirică vrea să-şi facă datoria matrimonială. Numai că – fatalitate! Bigudiul i se dovedeşte prea barosan pentru coafura intimă a (cu adevărat) micuţei doamne. El insistă. Dânsa rămâne recalcitrantă. El reinsistă. Ea se smiorcăie. Ceea ce nu-l împiedică pe al nostru Dracula de alcov să dorească împlinirea menirii sale. E drăguţ să-ţi dai naibii libertatea, de amorul unei damicele, dar dacă aceasta din urma are capişonul prea strâmt pentru tărtăcuţa lui Gogu al matale, ce mi ţi se alege din fundaţia voastră? Alte noi tentative – fructuoase ca şi precedentele. Omul dă fuga la un ***drugs***, să cumpere nişte vaselină. Va! Sărmănica o strigă

mereu pe mă-sa, în vreme ce taurinul dă să-şi potrivească şurubelul şi tot nu nimereşte pasul ghiventului. Urlete: mămico, tăticule, mammare, unchiule Romuald, vere Johnny (care, pe timpuri, îi gâdilase părţile bilabiale, când se jucau de-a v-aţi ascunselea). Aş!

Perechea ţine sfat. Soţul, pragmatic, adoptă o soluţie: să se ducă madama să-şi perforeze timpanul cu un gorobete mai subţire în talie; astfel, calea regală îi va deveni accesibilă şi seniorului. Aşa că iat-o pe gagică acceptând şi mergând să bată la uşa bungalow-ului învecinat, unde cine-i deschide? Bérurier. Mitutica îşi expune chestia. Grasul nu stă pe gânduri – o nouă lustragerie, specializată în bastoane, şi pe deasupra invitându-l să-i taie panglica inaugurală?

Alexandre-Benoît atacă la baionetă. Sfârşitul lumii! În faţa unui zdrăgănel de două ori mai împlinit decât cel al soţului, mireasa o rupe la fugă, în rochia ei albă care începe să se mototolească rău de tot.

A doua tentativă are loc la mister Félix. Acest cvasi moş, atât de paşnic, atât de blând în aparenţă, îi dă (încă) fetei încredere.

Dar o mai fi în stare să-şi ridice fruntea? Falnicul bătrân îşi lasă nădragii în vine. Oroare! Coşmar ajuns la paroxism. Sărmăneaua porneşte din nou în căutarea unui perforator pe potrivă. Urmarea o ştii, pentru că ai ghicit-o de ani de zile: Da: persoana ajunge la Marchiz. Şi aici, speranţa înfloreşte din nou. Bărbatul, destul de tânăr, e şi bine înfipt, cum se zicea pe vremea bunicii. Doamna e plină de încredere când el o întinde pe pat. Ceea ce n-o împiedică să stingă toate

luminile şi să mai şi închidă ochii, dintr-un exces de precauţie. Aşteaptă. Dar nu se petrece nimic notabil. Domnul o mângâie între coapse cu genunchiul. Timp de cinci minute, fie – ţine figura; dar vine şi momentul să se treacă la faza următoare. Chiar când un neică e apucat de limbariţă, mai treacă-mergă; în anumite împrejurări, un cunnilinctus devine adjuvant de serviciu al dragostei şi, de bine de rău, poate conduce orice damă până dincolo de pragul plăcerii. Fără el, bătrâneţea bărbaţilor ar ajunge insuportabilă. Şi chiar un individ pe deplin posesor al forţelor din emisfera sudică scoate din afacerea asta fericiri esenţiale pentru echilibrul său psihic. Aşa că proaspăta căsătorită, căreia începe să i se sictirească până într-atâta încât ajunge să regrete că vălul ei nu e unul de călugăriţă, aprinde lumina.

Şi în prima clipă nu pricepe despre ce-i vorba. Pentru a fi înregistrată de simţurile noastre, realitatea se cuvine să se facă înţeleasă. Dar aici? Hm, ce spui, aici?... Cum să realizezi că acest picior suplimentar, care îl deghiza pe Marchiz în trepied, de fapt nu e picior? Doamnei îi trebuie o ţâră de timp până să se prindă. Fantasticul ne scoate din minţi fiindcă ne descumpăneşte, şi mireasa e scoasă din minţi. Reia totul de la început: ia să vedem, de unde porneşte obiectul ăsta, ţeava asta cu înfăţişarea unei trompe de mamut? De la vintre, aşa-i? Şi unde se termină? În gol; şi e ţeapănă şi are la un capăt un enorm fruct roşu. Iar dacă porneşte din vintre, unde-i atunci măţiguşul domnului? Nu-l are domnul? Păi dacă n-are ***altceva***, înseamnă că ***asta*** e piculina lui, ***do you know, baby***?

Şi iată că, indicibilul punând stăpânire pe dânsa, tânăra mireasă scoate un zbieret atât de nebunesc, încât soţul ei, alertat, soseşte în goană.

Un bărbat?

Omul a servit la infanteria marină.

Aşa că-i spune mult iubitei sale să se shooteze până la hogeac şi că se vor gândi amândoi ce mai e de făcut. Apoi, regăsindu-şi instinctele homo din adolescenţă, începe să pupe glandul fabulos al Marchizului.

The End!

Lucrarea e frumoasă şi sobră, de o simplitate proprie clasicismului. Echipa de scenarişti propune şi un al doilea final, care ar consta în imaginea tinerei mirese lărgindu-şi păsărica prin mijlocirea unui dovlecel. Nişte iubitori ai poeziei aceşti cineaşti. Ce poate fi mai înălţător decât o fată în văluri de mireasă, cu poalele sumese şi păscând, pe din jos, legume cu formă falică? La ultimul cadru s-ar pune marşul de Mendelssohn, pe gros-planul dovlecelului eliberator, şi totul ar căpăta un avânt poetic care să-ţi taie răsuflarea.

După lectura sinopsisului, trec la contractul propriu-zis. Producătorul nu e mână-strânsă, fiindcă propune, pentru noi toţi, suma globală de un milion şi mă însărcinează pe mine s-o împart.

– Corect? întreabă miss Angela, cu un al treilea surâs, şi mai savuros decât precedentele, de i l-aş înfuleca de pe buze cu dragă inimă.

– Merge! admit. Dar, înainte de a semna hârtia asta, trebuie să-mi consult partenerii, să văd dacă sunt de acord.

Rămână între noi – cu excepţia castorilor, nu ştiu alte mamifere în stare de asemenea ispravă cu cozile lor!

==========

Fireşte, profu şi debilul său cucurigist sunt fermecaţi. Convenim, fără multă vorbă, ca Pinaud să ia douăzeci la sută din sumă, pentru a-şi recupera banii cheltuiţi cu voiajul nostru, şi ca restul să fie împărţit în trei. Întrucât, în pofida insistenţelor celorlalţi, eu declin orice comision, nefiind deloc omul care să scoată la mezat tiriplicele amicilor lui. Există în mine, privitor la sesterţi şi la cinste, o mare puritate, vecină cu mania. Mama şi tata m-au educat astfel, şi nu mai puţin bunica, la care am petrecut, la propriu, o groază de vreme. A respecta bunul altuia reprezintă la noi, dauphinezii, un precept fundamental. A, desigur, există probabil prin satele noastre niscai noctambuli porniţi să mute semnele de hotar ori să culeagă vin de lună*, dar e vorba aici de o foarte mică minoritate. Ţăranilor noştri le plac prea mult banii ca să nu-i respecte pe ai altora.

– Ei bine, conchid, nu ne mai rămâne decât să mergem la Béru, să aflăm noutăţi despre el şi să-i ducem noutatea noastră.

N-am hotărât bine toate acestea, când un tărăboi izbucneşte în hol, în mijlocul căruia, asemeni unei cumetre de oţetar, acţioneaza inimitabilul glas al Grasului:

---

* Se cheamă astfel, în al meu natal ţinut, ţăranii care merg noaptea să şterpelească struguri din viile vecinilor (n.a.)

– Unde e încarceraţi pretinii mei? trâmbiţează Mamutul.

Dăm buzna să-i arătăm. Béru se agită între două infirmiere teribil de ambetate. Costumaţia îi e tulburătoare, fiindcă şi-a decupat turul pantalonilor pentru a lăsa în largul ei o pereche de buci enorme şi stacojiii, cu mult mai mari şi mai roşii decât cele ale cimpanzeului destinat drept donator. Acea chestie monstruoasă e înţesată de gâlme, başca umflătura iniţială, încununate fie de răni proaspete, fie de coji purulente, sub care se întretaie filamente de un verde greţos.

La vederea noastră, tipul se domoleşte.

– Pretini! hohoteşte Obezul cu bumbăreaţă maimuţească. O, bunii mei pretini, dacă aţi şti aventura din care abia am scăpat! Tâmpiţii de americani aveau de gând să-mi dea jos târtiţa şi să-mi lipească în loc una de maimuţoi! Păi vă daţi seama? Béru cu un dovleac în dos! Drace, sunt duşi bine cu sorcova inşii din principatu' ăsta! Aşa ca am tăiat-o. Voiau să mă ţină cu sila. Ce i-a oprit să treacă la fapte e că ştiau că şedem acilea, la marele producător Flaimuc-levy. Pe ăştia de prin partea locului mălaiu' şi poziţiile îi pune mai tare la respect decât pe alţii de pe-aiurea. Ca să-mi trag iţarii, a trebuit să-i descos niţel la spate, da' am păstrat bucata, s-o pui pe urmă la loc. Acu ştiu din ce mi s-a tras beleaua – buruiana aia de la hotel, de i-am rupt frunzele ca să-mi detartrez găozu'. O să-i atac pe marţafoii ăia, pentru ca să le dau, nene, interese până nu le-or mai putea duce*.

---

* Vrea oare Grasul să spună: „pentru daune interese"? (n.a.)

Respiră adânc, se aproprie de o uriaşă oglindă agăţată pe un întreg perete al holului, potriveşte distanţa şi se apleacă, întors cu tenderul spre cristal, încercând să măsoare, printre picioarele crăcănate, întinderea dezastrului. Numai că burta... Aşa că se ridică şi operează alte contorsiuni.

– Orişicare tribunal, văzând aşa un dindărat, o să-mi voteze pe puţin douăj' de mii pe post de reparaţii! afirmă el. Sunt într-o ureche de tot ăi de pun în circulaţie o plantă de asemenea soi.

Stăpânul absolut de la Gloria Hollywood Pictures s-a întors cu toată turma, flancat de ***brain-trust***. Bumbăreaţa calamitată îi face stomacul praştie, şi uite că se porneşte să dea dintr-însul tomnai în decolteul unei secretare.

– Luaţi-l! Luaţi-l de-aici! bâiguie între două spasme.

Îl apuc iute de braţ pe Matahală.

– Hai, Sandre, să mergem în apartamentul tău. Vom telefona după Ramadé, soţia lui Jérémie – o fiică de vrăjitor ca ea ştie totul despre plantele veninoase de la tropice; pun pariu că ne va putea oferi reţeta vreunor prafuri cu puteri magice.

Asta ne-a fost prima zi la Los Angeles.

V

CAPITOL FUMIGEN

Cina s-a dovedit la înălţime, deşi simpaticul J.B. Chesterton-Levy n-a participat, fiindcă dădea o serată la San Francisco, încotro s-a şi dus, cu jepul său personal. Ne-a lăsat-o în gaj pe frumoasa Angela, care ne-a tăiat răsuflarea tuturor cu o rochie mulată, din lamé argintiu, care îi dădea înfăţişarea unei sirene. Aşezat pe o pernă de puf, Béru a gratificat-o cu o puzderie de complimente, în pofida poponeţei lui de spălătoreasă. Ea a avut bunul-gust de a-i zâmbi şi şi-a împins îndatoririle de gazdă până la a-mi face un semn pe sub masă, cu piciorul, ceea ce i-a adus recunoştinţa mea.

Borţomega suferea ceva mai puţin. Ramadé ne recomandase un decoct a cărui reţetă ţi-o ofer pentru cazurile când ţi s-ar întâmpla să confunzi vreun basic-instinct-coroziv cu hârtia specializată marca Lotus. Cureţi trei banane, le

zdrobeşti împreună cu o ceapă verde, un gălbenuş de ou şi o vânătă. Adaugi un pahar de ulei de măsline şi altul de urină de căţea. Când totul e bine amestecat, ungi părţile afectate şi stai în genunchi, vreme de un ceas, în faţa pacientului. După trecerea acestui răstimp, durerile cedează, şi omul tău porneşte pe calea vindecării. Neavând la dispoziţie nici o căţea, am compensat produsul cu ud de câine laolaltă cu ud de pisică, iar abaterea de la reţeta lui Ramadé a fost perfect tolerată. Francezul, care e un ingenios din fire, uzitează deseori de terţe procedee compensatorii, de aceea cade mereu în picioare!

Aşadar, pentru a ne întoarce la începutul capitolului, masa de seară era bună de însemnat cu două bile albe, cum zic paraştoarfele negrese. Apreciază şi tu: stridii umplute cu icre negre (în fiece cochilie fiind îndesat atât caviar, că nu se mai vedea stridia!), rostbif cu sos Cumberland şi garnisit cu trufe, fudulii de cocoş la grătar, tarte cu fructe roşii. Totul stropit cu Dom Perignon, Chateau Talbot şi un Saint-Croix-de-Mont de la Brun Camille, 1955, căruia îi presimţeai înrudirea spirituală cu Yquem.

Extenuaţi de călătoria peste mări, ne-am cărăbănit degrabă în apartamentele noastre, fără a îndrăzni să stricăm, cu vreo moca oarecare, bunătate de horăială. Ajuns între cearşafurile răcoroase, credeam că am şi adormit, însă chiar în clipa când să mă desprind de rampa luciditătii, a răsunat în mine unul dintre acele declicuri idioate care te deprogramează scurt şi, foarte curând, îţi fac aşternutul insuportabil

(de logaritmi). Am avut senzaţia confuză a unei prezenţe în cameră. Am aprins lumina: ţipenie! Totuşi, acea impresie de nesiguranţă n-a dispărut. Creierul mi-a fost puternic marcat de fotografia Martinei Fouzitout, dăruită de Grace, servitoarea bunului părinte Machicoule. Chestie care m-a tulburat suficient încât să mă scol şi să mă duc să iau poza din buzunarul hainei.

Am început pe urmă s-o contemplu intens, încercând să dezleg enigma reprezentată pentru mine de fata aceea, fără să-mi pot explica motivul. Din clişeu, privirea ei îmi adresa o chemare. ***Mie!*** Mie, care n-o cunoscusem niciodată, care până acum câteva zile îi ignorasem existenţa. Cine era acea fostă studentă înşurubată de profesorul ei supradimensionat? O nimfomană? O ţicnită? Cum de făcuse rost, în California, de atâţia bani ca să-şi constituie o colecţie de desene ale unor mari maeştri? Prostituţie?

I-am examinat trupul banal, chipul de fată tristă, lipsit de cine ştie ce frumuseţe; nimic la ea nu provoca dorinţa; existau în Los Angeles mii de boarfe mult mai sexy! Şi, pe deasupra, ce căuta în Utah, în prima vineri din fiecare lună? Acolo se găsea oare sursa misterioaselor sale venituri? Încă o dată am încercat să citesc literele de pe panoul indicator din fundal; însă acesta se găsea în umbra pestriţă a unui copac şi n-am reuşit să desluşesc caracterele.

Fiindcă dorm gol, m-am înfăşurat într-un halat-prosop din baie, şi am coborât la parter, în speranţa de a descoperi, în bibliotecă o lupă. Norocul îmi zâmbeşte, doarece există una superbă, cu mâner de fildeş, pe biroul acoperit cu piele

de Cordoba. Aprind lampa cu gât de lebădă. Lumină halogenă, crudă şi puternică. Sub lupă, indicatorul din poză devine o prezenţă aproape palpabilă. Disting cea de-a doua literă, care-i un „o". Nume compus. Ultima a celui dintâi cuvânt este un „e" sau un „c", dacă nu cumva tot un „o".

Ajuns în culmea perplexităţii, aud în spatele meu o lunecare mătăsoasă. E vorba de apariţia inopinată (dar se poate schimba) a lui miss Angela. Şi-a dat rochia-furou din lamé pe o pijma de mătase somon, admirabil croită. Pantalonii sunt de fapt un şort ce-i ajunge până deasupra genunchilor, pe când bluza îi coboară ceva mai jos. Aceasta din urmă e despicată în părţi până la înălţimea pieptului, ceea ce produce, atunci când persoana se deplasează, o armonioasă fâlfâire a veşmântului.

– Ce minunat paznic de noapte! exclam. Te-am trezit cumva?

– Există la mine în cameră un aparat care bipăie atunci când vreo încăpere de jos e ocupată după miezul nopţii.

– Hotărât lucru, esti îngerul păzitor al acestui somptuos bârlog. Mi-am permis să intru în bibliotecă fiindcă aveam nevoie de o lupă, îi spun arătând spre fotografie.

– La ce vă trebuie, dacă nu sunt indiscretă?

– Încerc să descifrez un nume, inimioaro!

Încuriozitată, se apleacă peste birou: atunci, cu unghia inelarului, îi arăt panoul ilizibil.

– În care stat e? se interesează dămiţa.

Trosc! Un sân din stânga ei se lipeşte de o ureche din dreapta mea. E molcuţ, e cald şi miroase inefabil de frumos.

– Utah! bolborosesc.

Din fericire, n-a trebuit să rostesc decât două silabe.

– Banca asta îmi spune ceva, face Angela.

Timp în care eu îmi las mâna să escaladeze pe sub marginea largă a şortului ei. Temerar Antonio, ca totdeauna. Prinţul scotocitorilor. Banca de fier forjat vizionată de junã are forma unei nacele, iar extremităţile spătarului ei reprezintă două capete de căprioară.

– Ştiu! strigă viitoarea mea victimă.

Degetul mijlociu mi-a ajuns la doi milimetri de viermuşul său, dar posesoarea se face că nu-i nimic.

– Ce ştii? mai am vreme s-o întreb, înainte de a-i prinde în gură sânul prin mătasea bluzei.

– E vorba de ***banca îndrăgostiţilor***, celebră în întregul Vest, explică Angela. Se află aici încă de la sfârşitul secolului trecut. Doi amanţi ce se adorau, temându-se de viitorul care nu putea decât să-i despartă, au hotărât să se sinucidă pentru a dispărea în plină fericire. Au cumpărat două revolvere şi s-au dus să se aşeze pe banca aceea. Fiecare şi-a lipit ţeava armei de propria tâmplă, bărbatul a numărat până la trei şi amândoi au tras în aceeaşi clipă. Au murit simultan. De atunci, banca a devenit loc de pelerinaj pentru toţi cei ce se iubesc. Se aşază acolo unul lângă altul, îşi jură dragoste, iar legenda spune că unirea lor rămâne fericită.

– Foarte frumos, exclam mângâindu-i ciocul păsăricii. Şi unde se găseşte această vestită şi atât de romantică băncuţă?

– În Morbac City.

Iau din nou lupa, şi acum, într-adevăr, când ştiu ce nume să caut, îl detectez pe fotografie. Întârzii cu privirea asupra chipului Martinei. Să fi fost la mijloc un „pelerinaj"? Bărbatul a cărui mână îi stătea pe genunchi era iubitul ei? De ce nu apare în poză? Îmi închipui că el însuşi a făcut fotografia, cu un aparat cu declanşare întârziată, aşezat pe un trepied, şi că a cadrat prost viitorul clişeu. Băiatul are o carabă de peizan: mare, păroasă, aspră, cu unghiile mai mult sau mai puţin curate, tăiate drept. Deloc laba unui neică pentru care să-ţi vâri o bomboană în ţeastă din prea multă dragoste.

– Prietenă? mă întreabă Angela.

– Nu de-a mea, ci de-a bătrânului cu flinta mare, căruia îi ţin tovărăşie.

– A venit după ea?

– Femeia e moartă. Şi, înainte să predea ortul, şi-a lăsat toată averea pe numele lui.

– Bogată?

– O chiţimie la Venice.

Nu prea înţelege de ce amănunţesc cu atât interes acea poză; dar, ca orice persoană bine crescută, se abţine să mă întrebe mai mult. Ca să schimb subiectul, îi deschei nasturele „şortului de pijama". Vestmântul sărăcuţ îi alunecă, precum ceara pe o lumânare, de-a lungul picioarelor netede. Cu o mişcare domoală, ea îmi mângâie ceafa; în general, bărbaţii procedează aşa în timp ce damicelele îşi dau silinţa să-i golească de moştenitori. E un gest de recunoştinţă. Şi totodată permite controlul ritmului, reducerea ori sporirea vitezei înfulecării. Mă ridic din scaun ca s-o îmbrăţişez şi să-mi strecor

palmele pe sub bluza ei fâlfâitoare. Aici dau peste lozul cel mare, băiete! Duritatea şi catifelarea se întrepătrund. Ţoancele micuţei „au mâna făcută". Schimbăm amândoi un sărut lung şi arzător. Reuşim să ne înnodăm limbile una de alta, ceea ce nu i se întâmplă chiar oricui. La urmă, ne vedem siliţi să le desfacem cu degetele.

După ce-mi recapăt răsuflarea, şoptesc:

– Divină surpriză, Angela, fiindcă aveam impresia că nu sunt genul tău, atât de rece te-ai purtat cu mine.

– Din pricina bossului. Nu poate suporta ca o colaboratoare să privească la un bărbat sau, ***a fortiori***, să-i surâdă.

– E gelos?

– Groaznic, dar nu în felul în care îţi închipui. Întregul său ***brain-trust*** trebuie să-i aparţină în exclusivitate, la fel ca periuţa de dinţi sau stilograful.

– Am mai întâlnit oameni de soiul ăsta. Va să zică, în lipsa lui te defulezi?

Mă repede:

– Nu sunt o refulată.

– Vream să spun că-ţi arunci cât colo centura de castitate. Dar la ce folos pălăvrăgeala? N-avem ceva mai bun de făcut?

– Unde mergem? La tine sau la mine în cameră?

– Rămânem aici.

Fiindcă hotărârea ei mă surprinde, tipesa adaugă:

– Toate dormitoarele sunt echipate cu instalaţii video.

– Grozav lucru!

– Bossul are un deosebit gust pentru voyeurism.

– Înseamnă că umblă cu un mort în şliţ.

– Ba nici pomeneală! se scapă domnişoara, ceea ce îmi zice o chestie lungă cât Chile în privinţa relaţiilor sale cu faimosul boss.

Ea însăşi roşeşte de încurcătură, şi-i şade bine. Dar eu, om practic, golesc biroul de obiectele înşirate acolo. Pe urmă aşez de-a latul lui uriaşa mapă de piele, în chip de saltea, apoi rechiziţionez perna de şezut de pe scaun şi o aşez în chip de pernă de culcat. Totodeauna să ai grijă ca damele să se simtă la largul lor când le înfunzi strâmtura. Tipii care prăjesc câte o surioară pe un braţ de fân dintr-un grajd ori pe un furnicar se miră degeaba că ajung la o vertiginoasă scădere de popularitate. Arzoaice-nearzoaice, partenerele lor detestă să-şi simtă păsărica îndesată cu şomoioage de paie ori poponeaţa împroşcată cu acid formic de către bestiolele aventuriere.

Când culcuşul e gata, o lungesc în el pe Angela. Îmi reiau locul în scaunul solid, îmbrăcat în piele, aşez umblătorile ultimei mele cuceriri pe fiecare dintre braţele lui şi-mi cufund botul în agheazmatar.

Iar Statele Unite ale Americii fiind ceea ce sunt, cucerirea mea devină francofilă.

Ei bine, de acord că lucrul ăsta e jenant, dar eu unul mă dau în vânt după piţipoancele zgomotoase în amor, cu condiţia totuşi să n-o facă doar de sanchi. Drace! Pesemne că bombonica asta se dă rareori în bărci cu atâta râvnă. Aţâţă întegul Malibu! Nu se poate abţine gargaragioaica. Musai

să-şi strige în faţa lumii plăcerea, aşa cum un cocoş strigă la aurora. Ce minunată odă a bucuriei! Natura toată, imensă şi radioasă, se exprimă prin gâtlejul ei. Pentru o simplă găurică! Îţi dai seama?

Nu mai am timp să mă agăţ de trenul în plin mers. Gagica a şi ajuns la destinaţie. Termină cu zvârcoleala, cu nesaţul, cu urletele.

– Very biutifulistic! declară, din uşă, Béru.

Şi iese la iveală, asemeni unui gladiator, cu sabia scoasă. Pe el carnea proaspătă îl atrage la fel ca hoiturile pe un şacal. Cartuşul său impecabil dezvăluie făgăduinţe performante şi perforante, cu glonţul din capăt, crestat ca un dum-dum.

– Parcă-s într-un film de l-am văzut pe Canal plus: „Puţa fleanca şi găoaza". Deloc rău. Superbă producţie. Nu mai pridideai să numeri ciomăgelele, cum nu poţi să numeri, din-tr-un tren de mare viteză, bornele kilometrice. Şi buculiţele alea drăgalaşe! Ca în Olanda, la târgul de brânzeturi, când le pune unele peste altele, să facă piramide. N-o isprăveşti pe dom'şoara, Antoine? Doar o leorbăială prin scrobeală? Nu te mai recunosc, puiule! Dacă-mi dai voie, i-aş aduce cu dragă inimă ceva ştiri de la Gogu lu' mandea. Cu atât mai mult cu cât ai pregătit-o clasa una pentru o însuliţare pe cinste.

Ridicând din umeri, îi dau de înţeles că-şi poate încura armăsarul, având iertarea mea. Drept care dă la o parte scaunul, pentru a-i lua locul.

– Iertăciune, dom'şorică! gângureşte galantonul. Aş putea ca să mi-ţi propun o mică berbeceală cu maşinăria asta folosită uneori pe post de cric la camioane? Crede vorbelor mele că nu-i câtuşi de puţin congelată.

– *Noooo!* strigă Angela, brusc dezmeticită. *Go out!*

Burtă Verde se întoarce spre mine.

– Asta vrea să spună, care va să zică, că n-ar fi de acord? se nelinişteşte scumpul de el.

– Cam aşa ceva! convin. Te roagă să ieşi.

– Crezi tu că-i o chestie normală, mă, Sana, se jeleşte Lăncierul, ca o papacioacă să te zgornească taman când e pusă cu gaibaracele în V şi bipoaşca îi e mai năclăită decât mlaştinile de la Poitevin? Apăi să-mi dai voie, da'mericanii ăştia habar n-are să trăiască. Să-mi fi fost mie colea o franţuzoaică, mamă ce mi ţi l-ar mai fi înăbuşit pe matelot cu capu-n perne! Niciodată n-am dat peste vr'una care să mă refuze din primu' foc; până şi-alea de se speria de dimensiunile mele primea să făcem cât de câtuşi o încercare, cu unt ori mangarină!

Mânia îi e atât de năvalnică, încât Angela sare jos de pe instalaţie, în viteza a cincea. Servitorii stagnează pe coridor, neliniştiţi. Ea le explică pe cum că Bérurier a încercat un abuz dar că, din fericire, eu am intervenit eroic şi am smuls-o din strânsoarea acestei gorile – smintite, probabil, de alergia ei la plantele tropicale. Bruce, majordomul, întreabă dacă e cazul să cheme poliţia, însă Angela zice nu; accesul musafirului a trecut, şi ea se va duce să se închidă în cameră. Din fericire, Balenei nu i-a căzut fisa relativ la acuzele formulate de perfidă. Îngreţoşat, hotărăşte să-şi încredinţeze „furtunile carnale" păpuşii gonflabile de care nu duce lipsă nici hogeacul lui şi care-l excită peste măsură, fiindcă i se pare că seamănă cu doamna „Gorgina du Foie".

După aventurile şi avatarurile înfăţişate mai sus, puteam nădăjdui că noaptea va trece în linişte. Aş! Cucu-bau, cum se zice în Auvergne. Jumătatea lu' cinci.

Nu apuc bine să mă strecor în braţele lui Morfoleu (cum spune Vânjosul), că nişte urlete ***made in*** acesta din urmă îmi râcâie somnul de pe creier. Cu ochii cât butonierele, cu gura amară, cu bambina bălăngănind, mă năpustesc spre odaia pretinului, dau un brânci de umăr de sare în paişpe delicatul ivăr de bronz sculptat şi intru val-vârtej în spaţiul vital al împricinatului.

Borţomanul desfăşoară, de unul singur, o luptă bărbătească şi grea. Nu împotriva morilor de vânt, ca Don Quijote, ci a unei „partenere de vânt". La concret – păpuşa gonflabilă în care, din lipsă de ceva mai bun, plănuise să-şi petreacă noaptea.

Mă prind pe loc de amploarea catastrofei. Enormitatea cricului îndesat în şarmantul robot l-a paradit pe acesta din urmă. Motoraşele i s-au ambalat, halind până la plăsele virilitatea amicului, cu bolboaşe cu tot. Levierul de comandă s-a rupt şi atârnă, bleg, în laba nefericitului. Omul încearcă, exasperat, să-şi găurească şi pe alte căi partenera de cauciuc, dar numita e de o calitate mai mult decât superioară. Vaginismul artificial al păpuşii activează precum palele unui mixer la turaţie maximă. Totul miroase a ars, a metal încins, a porc pârlit. Alexandre-Benoît nu mai are forţă să ţipe. Scânceşte. Îi prind de mijloc înverşunata parteneră. Smucesc de ea, însă trompa mamutului o urmează.

Încă o dată avem parte de adunarea generală a personalului, plus cea a majordomului şi pe urmă a Angelei. Bruce,

care înţelege natura accidentului, regretă că baiatul în grija căruia se află întreţinerea păpuşilor e plecat în concediu, în Caraibe. Există oare, la Los Angeles, vreun serviciu de depanare? Pinuche apare la rându-i, alertat de hărmălaia generală. Cunoşti calmul lui César! Mai întâi, o studiere a scenei tragice: bietul Bérurier săltat de la pământ şi atârnând ca un fruct agăţat de coadă.

– Ne-ar trebui un cuţit cu tăişul bun, ca să-i retezăm sexul, la nivelul vintrelor! preconizează apoi moş Puţăbleagă.

– Nuuu! zbiară Bérurier şi leşină.

Atunci manda sloboade pe nepusă masă o idee (în engleză ***idea***), Prind în gură un sfârc de-al lui miss Hevea şi încerc să-l rup cu dinţii. Ceea ce are drept rezultat doar un scârţâit insuportabil. În van aplică incisivii mei o incizie. Maşinăria, reeditând gagul „ucenicului vrăjitor", se dovedeşte mai puternică. Omul – devorat de propria sa creatură! În cele din urmă renunţ, dar o altă idee (în engleză tot ***idea***) îi succede primei.

– Bricheta! îi poruncesc lui Puţişoară. Iute!

Fuge s-o aducă din cameră. Acţionez scăpăratoarea; o flacără de patruzeci de centimetri! O plasez sub navetele cu lapte ale gonflabilei. Cauciucul se bronzează. Şi, brusc, explozie! Cumplită! Cu ce draci de gaz a fost îndopată profesionista amorului? Suflul ne aruncă pe mocheta care, din fericire, e groasă ca un dărab de pudding. Perfida păpuşă nu mai e acum decât un morman de prezervative hărtănite, iar printre toate acele reliefuri aparatajul ei răsucit pare derizoriu. Bérurier zace în mijlocul deşeurilor. Greu de privit, castra-

veciorul lui seamănă cu trompa însângerată a unui elefant abia scăpat din foarfecele unui caiman. Vom putea să i-o recuperăm? Ne rugăm Domnului. În orice caz, nu va mai fi operaţională până după postul Paştelui cailor.

– Mergeţi şi căutaţi vin roşu, mult vin roşu! îi cere Pinaud lui Bruce. Şi zahăr, mult zahăr. O parte din vin îl va bea, iar cu restul vom topi zahărul într-un castron, pentru o baie de sex. S-a mai tratat astfel de un herpes şi două blenoragii; vindecările au fost miraculoase.

Matahală deschide ochii; poate fiindcă subconştietul lui a reţinut cuvântul „vin"? Zărind-o pe Angela, o apostrofează:

– Văzuşi, japiţo, unde ajungem? Când te apuci să-l sictireşti pe om în loc să-l corcoleşti în fofoloacă cum ar fi făcut orişice damă din lumea bună? – Apoi, către mine: Dacă vrei să ştii, bădie, eu şi America nu suntem compatibili. Au ăştia nişte idei de numa'-numa': Cum era şi-aia de să-mi grefeze un profundor de maimuţă, dac-ai mai auzit aşa ceva. Şi ia zi, să-i fi lăsat s-o facă, bine-mi mai şedea la vremea asta!

Tocmai atunci încântătoarea sonerie a telefonului răsună în imensul coteţ, şi cineva soseşte să mă anunţe că e vorba de o solicitare ***for me***.

– Ascult!

O voce slabă murmură:

– Mister San-Antonio?

– Întocmai. Cine-i la aparat?

– James Smith.

– Ceva în neregulă?
– Am luat-o peste bot.
– O veste proastă?
– O ploaie de ciomege.
– De la vreun sticlete?
– Nu, de la doi tipi în smoching. Poţi veni?
– Fireşte. Unde te afli?
– Reşedinţa Tequilla, pe Sunset Boulevard, foarte aproape de Beverly Hills. Grăbeşte-te:
– Doar cât să sar într-o pereche de pantaloni şi pe urmă într-o maşină, şi m-am şi ivit.

Zis şi făcut. Angela, căreia îi solicit sa-mi împrumute şoferul, mă anunţă că mă va pilota chiar dânsa, în Mercedesul personal, decapotabil şi vechi, însă perfect întreţinut. Pe drum, îmi aduce la cunoştinţă că va apela, pentru ţâmburuşul lui Béru, la poliţa de asigurare; firma care a echipat cu păpuşi gonflabile odăile este responsabilă şi va trebui să scoată bănetul. După opinia domniţei, o asemenea podoabă poate valoara peste un milion de dolari.

O asigur că şicanele nu ne stau în caracter şi că nu vom răspunde cu un proces ospitalităţii gazdelor. Ea mi-o întoarce că sunt un gentleman şi că aş putea fi chiar englez. Îi replic că prefer să nu fiu decât o imitaţie de gentleman şi deci să rămân francez, fiindcă, între noi fie vorba – Anglia de azi... Nu prea mai ai de ce să penetrezi nocturnamente în coliba maicii Saveta ***number two*** ca s-o priveşti cum le horăie. Şi juna îmi dă dreptate.

VI

CAPITOL EZOTERIC INVERSAT

Interminabilul Sunset Boulevard (100 km) îşi înşiră la infinit lampadarele. Carosabilul larg e mărginit de proprietăţi luxoase, ascunse în spatele unor frunzişuri luxuriante (unde se practică luxura). După patruzeci de minute de rulare, ajungem la vila Tequila, extrem de fermecătoare. Un grilaj vopsit în verde şi bronz, o peluză largă, unde nişte soldaţi în roşu şi albastru, din nu ştiu ce armată de operetă, au încremenit într-o manevră ce ar putea fi britanică. Mai încolo, o casă mare, cubică, albă, având în jurul deschiderilor cărămizi smălţuite. Aici îşi petrece orele de odihnă ultimul Smith. Interiorul e luminat ***a giorno***. Apăs soneria de la intrare, şi poarta de fier forjat se deschide. Din pragul ei, îl văd pe terasă pe amicul James, în aşteptare. Pe măsură ce înaintăm, îmi dau seama că e într-o stare jalnică. Purta, când a fost agresat, o pijama de mătase albă, cu reverele bordate cu negru. Faţa îi e tumefiată, iar vestmântul de noapte plin de sânge.

– Mulţumesc că ai venit! îmi strigă de departe.

Nasul lui şi-a dublat volumul, şi la fel au făcu gura şi pometii. Ţine în mână un pahar baban, plin cu scotch, şi-şi telefonează în fiece clipă câţiva centilitri. N-a încercat să-şi cureţe rănile, probabil ca să apară dinaintea mea în toată splendoarea stării de acum. Găsesc că e un curajos. Câţi alţii, în locul lui, n-ar fi asmuţit deja poliţia şi nu s-ar fi lăsat duşi la o clinică de chirurgie plastică?

Scurtă prezentare a Angelei, apoi suntem poftiţi într-un living uriaş. La culcare, gazda întinsese un prosop de baie, mare cât Piaţa Concorde, pe o canapea tapiţată cu cinz alb, ca să n-o murdărească, dar pe mocheta de culoare deschisă se văd urme de sânge.

– Nu prea mi-au făcut cadouri, nu? murmură el printre buzele cu mult mai groase decât cele ale colegului nostru Jérémie Blanc.

– Asta în nici un caz. Îmi povesteşti?

Nu se lasă rugat:

– Tocmai adormisem, după vizionarea unei casete hard, când a sunat telefonul. Un bărbat, anunţându-se ca din partea ta, a zis că vrei să mă vezi îndată, pentru o problemă de viaţă şi de moarte, şi că vei veni încoace peste câteva minute. Într-adevăr, după un sfert de oră, cineva a sunat la poartă. Am deschis cu telecomanda, şi doi inşi în smoching s-au îndreptat spre casă; unul dintre ei era înalt şi, pe întuneric, l-am luat drept tine. Abia în ultima clipă am înţeles că era altceva la mijloc; dar, deşi sună stupid, ţinuta de seară a celor doi mi-a inspirat încredere. I-am lăsat să intre. Atunci, fără o vorbă, au scos din buzunarele pantalonilor câte un baston negru, de

cauciuc, şi au început să mă lovească de parcă erau smintiţi. Totul a fost atât de neaşteptat şi s-a petrecut atât de repede, încât nici n-am reacţionat. Nu ştiu dacă aşa ceva este ceea ce se cheamă o bătaie soră cu moartea, dar nici măcar nu mai înţelegeam ce mi se întâmplă. Vedeam doar stele verzi. Agresorii mă loveau cu atâta violenţă, că peste câteva momente m-am prăbuşit. Atunci au încetat să mă mai pocnească şi au aşteptat să-mi vin în fire. Când au văzut că privirea mi se limpezeşte, cel mai înalt mi-a zis: „Uite ce e, îţi punem câteva întrebări. Şi există două soluţii. Prima: dacă ne răspunzi, te lăsăm în pace. A doua: dacă nu ne răspunzi, te lichidăm. Simplu şi clar, da?" Aşa că le-am răspuns.

– Şi cum sunau întrebările? nu m-am putut opri să-l întrerup, atâta sunt de însetat să-mi îmbogăţesc cunoştinţele.

– Tipul m-a chestionat: „Dumneata te-ai ocupat de moştenirea unei fete pe nume Martine Fouzitout, cu domiciliul în Venice?" I-am răspuns că da. „Şi casa a moştenit-o un bătrân?" „Într-adevăr", i-am raspuns. Atunci a îngenuncheat lângă mine şi şi-a aşezat bastonul de-a curmezişul gâtului meu. Îl ţinea de fiecare capăt cu câte o mână şi îl apăsa; aproape că-mi strivise laringele. „Cum se face că marele patron al poliţiei pariziene şi alţi doi sticleţi de acolo îl însoţesc pe moşneag?" Le-am spus că sunteţi prieteni cu Félix Legorgeon. Că bătrânul e un pic sărit de pe şine şi că voi îl asistaţi. Atunci au luat-o de la capăt cu poceala, pretinzând că râd de ei şi că un ins de importanţa ta nu face douăsprezece mii de kilometri ca să-l ţină de mână pe un tată-mare, moştenitor al unei barăci din cartierul cioroilor de la Venice. A adăugat că scotociţi peste tot în legătură cu franţuzoaica

moartă şi că la ce bun atâta interes? Aşa încât ce-ai fi vrut să le răspund? În pofida mutrei mele stâlcite, am încercat să fac figură bună. Le-am explicat, calm, că sunt notar, depozitarul unui testament. Că la moartea legatarei l-am informat pe cel în drept, aşa cum era de datoria mea, şi că nu mă puteam opune să-l aducă şi pe şeful poliţiei pariziene sau chiar pe preşedintele Republicii Franceze. Că meseria mea constă în a întocmi acte şi nu în a mă ocupa de oamenii implicaţi într-o moştenire pentru care s-a apelat la biroul meu. Pe semne că vocea îmi suna sincer, fiindcă intruşii, în loc să-şi reia tortùrile, mi-au pus alte întrebări despre tine.

– De pildă?

– Dacă ţi-ai făcut cunoscută calitatea. Am răspuns afirmativ. Pe urmă au vrut să afle ce anume vă interesează la răposata Fouzitout; le-am spus că, după ştiinţa mea, felul cum trăise în State, probabil şi felul cum murise. Au continuat să mă interogheze încă destul de mult. Aţi descoperit oare elemente referitoare la existenţa la Venice a lui Fouzitout? Le-am spus că, după câte îmi dau seama, n-aţi găsit nimic. „Dar în altă parte?" au insistat ei. Le-am răspuns, hotărât, că nu ştiu nimic în plus, că afacerea asta a fost pentru mine ca oricare alta şi că, dacă unele implicaţii îi deranjează, nu trebuia să căşune pe un notar care doar îşi face meseria, ci să vi se adreseze de-a dreptul vouă. Ca utlimul dintre laşi, le-am dat adresa ta din Malibu, dar ei păreau să o cunoască. După aceea, au vorbit niţel deoparte, şi lunganul mi-a spus: „Ei bine, te lăsăm. Presupun că nu vei preveni poliţia, dacă nu vrei ca sediul firmei şi casa asta frumoasă să ia foc. La clinică, n-ai decât să pretinzi că ai căzut pe scară." Asta e tot. După

plecarea lor, am băut un bourbon, m-am gândit niţel şi am hotărât să te informez despre cele petrecute.

– Eşti un magnific, James! Mersi şi felicitări pentru curajul şi isteţimea ta. – Îi strâng mâna. – Acuma trebuie să te îngrijeşti. Te ducem la spital; ştii vreun loc demn de nivelul tău şi unde să-ţi fie reparat portretul?

– Lăsaţi, intervine Angela, mergem la clinica finanţată de Chesterton-Levy.

Smith devine *joyce* de-a binelea.

– Locuieşti singur? mă minunez.

– Sunt în proces de divorţ, nevasa mi-a fugit cu maestrul de gimnastică. Iar camerista negresă doarme deasupra garajului, n-a auzit nimic.

– Eşti bun să mi-i descrii în amănunt pe agresori, James? Fiindcă, după câte mi se pare, nu prea ai de gând să pui poliţia la curent cu tribulaţiile tale.

– Prefer să n-o fac, recunoaşte încurcat Smith; nu prea cred în acţiunile preventive ale confraţilor tăi – fără nici o supărare.

==========

După ce demnul băiat e instalat într-o cameră de vis şi în braţele unor infirmiere a căror splendoare l-ar face să plângă pe amicul meu Bernardin*, rămân singur cu adorabila

---

* Infatigabilul director de la **Crazy Horse** (n.a.)

Angela. Oboseala îmi apasă şalele, şi un somn de o sută de kile îmi atârnă de pleoape.

– Ai o existenţă frământată, zice ea.

– Destul de.

Ca să-i răcoresc curiozitatea încinsă peste măsură, îi fac un rezumat al acestei aventuri franco-ricane.

– Va să zică, eşti patronul poliţiei pariziene?

– Deocamdată da. Simt însă că, de continui să umblu brambura pe planetă pentru afacerile prietenilor, foarte curând mi se va găsi un înlocuitor. Manierele nu-mi sunt prea ortodoxe pentru funcţia pe care o ocup; din fericire, mă am bine cu preşedintele republicii; doar că preşedinţii trec, şi copoii rămân.

Ea îşi plimbă mâna delicată peste şliţul meu asemenea.

– Ce facem, ne întoarcem?

– Fireşte, scumpeteo; ţi-am furat şi aşa destul din timpul de somn.

Bela demarează, când iată-l pe San-Antonio al tău cel mult drăgălaş că scoate un ţipăt ca de coit. Angela stopează.

– Ce e?

– O idee mi-a traversat borsalina, dulceaţo. Vrei să mă laşi într-o staţie de taxiuri?

Pufneşte în râs.

– Staţie de taxiuri? Te crezi în Franţa? Unde vrei să mergi?

– În Westchester.

– O.K.

Atâta amabilitate mă copleşeşte. Îţi dai seama? O fată pe care doar am lipăit-o şi încă nu i-am încastrat-o... Ce se va întâmpla după ce-o s-o arunc în al nouălea cer?

– Nu pot accepta, iubito. Ai nevoie de odihnă. Mâine se întoarce bossul, şi nici un nasture de la ghetrele lui n-o să scape ocazia de a-şi lăsa urma pe funduleţul tău.

Zâmbeşte.

– Mi s-a întâmplat să-mi petrec nopţile prin baruri alături de indivizi care mă oripilau; nu-ţi face scrupule.

Şi iată-ne porniţi spre modesta parohie a încă şi mai modestului preot Machicoule. În timp ce Angela conduce, eu, ca să ne omorâm timpul, îi puţuluiesc bombonelele de pe piept. Cunosc nişte nătărăi care fac asta cu degetul mare şi arătătorul, de parcă ar căuta un post de radio la aparatul din hodoroagă. Sărmani gogomani! Gurguiele, băiete, află o dată pentru totdeauna, se lucrează cu podul palmei, foarte încet frecat de biberoanele cucoanei. Abia atinse. Trebuie să rămână o chestie aproape magnetică. Şi atunci, cât ai zice: „Hai!", o şi vezi pe paceaură înmugurindu-i antenele. Ce să mai vorbim de suspine? Bun! Când ai impresia că a căpătat ogive de iridiu, îţi continui treaba cu vârful limbii. O pâlpâire imperceptibilă. Nu se există voluptate fără o încetineală diabolică; în orice caz, suptul intervine doar în fazele terminale, şi chiar şi atunci se cuvine să rămână foarte relaxat. Nu te purta ca un nou-născut flămând! Operează precum lunecarea unui nor. Totul mătăsos. Pe urmă porneşti la investigaţii cu limba ta cea emerită. Ea pregăteşte parcursul soldăţelului; nu evita nimic: pântecele, buricul (oază divină), tufişurile, izvorul. Conştiincios până la sfârşit, altfel se cheamă că-ţi baţi joc de meserie.

Angela şopteşte:

– Dacă nu te opreşti, voi fi nevoită să opresc!

Fiindcă sunt grăbit, îmi întrerup savantele aţâţături. Închipuie-ţi că-mi fac griji pentru părintele Machicoule. Agresorii lui James Smith erau atât de bine informaţi despre faptele mele, încât nu se poate să nu fi ştiut de vizita la preot. De aici şi până la a se duce să-l „chestioneze" şi pe el în legătură cu mine, nu e decât distanţa dintre Sunset Boulevard şi Westchester.

Când năvălim în curte, o pisică făţarnică şi furişă, cu ochi fosforescenţi, zbârlită la coadă ca o perie de spălat sticle, iese pe uşa rămasa întredeschisă, pentru o plimbare nocturnă pe acoperişuri. N-o zărisem în cursul vizitei mele diurne. După ce împing batantul, pătrund în modesta locuinţă. Cu inima strânsă de o teamă cumplită, cum se scria odată în romanele-foileton destinate împachetării ouălor. Pipăi peretele pe lângă intrare, găsesc un comutator şi-l acţionez.

Teama mi se risipeşte, ca întotdeauna în faţa realităţii. Grace, grasa negroteică diplomată în munca la acadele, zace pe o masă, în chip de cruce a Sfântului Andrei. I s-a pus căluş cu un prosop, ceea ce e totuna cu a spune că a murit asfixiată. Agresorii s-au năpustit asupra ei într-un mod incalificabil: i-au vârât în păsărică un bătac înfăşurat în hârtie pe care după aceea au aprins-o. Îţi dai seama de urmări? Vintrele i-au fost arse – părul cârlionţat, buzele groase ale sexului, carnea din toată zona aceea delicată.

Angela scoate un geamăt şi leşină. O recuperez, de bine de rău, o scot pe o bancă din grădiniţă şi alerg să aduc un kil de bourbon de unde îl văzusem pe preot ţinându-şi carburantul. O înghiţitură ţeapănă, vârâtă pe gât cu forţa, o

face să tuşească şi o readuce la chestiile sinistre din lumea noastră.

– Rămâi aici şi aşteaptă-mă, scumpo. N-am să lipsesc mult! îi promit înainte să intru iar în casa parohială.

Machicoule e pe pat; în cămaşă de pânză şi izmene lungi, cum purta, iarna, şi tata. Zdrobit cu o înfricoşătoare lovitură de bambus în occipital. Nenea care i-a aplicat lovitura nu era deloc un slăbănog. Mi ţi i-a malaxat creierul, cervicalele şi alte marafeturi, printr-o formidabilă încordare a tuturor muşchilor.

Ca orice bun romano-catolic, mă închin în faţa rămăşiţelor preotului şi, cu umblătorile fleşcăite, mă las, icnind, pe o veche pernă de rugăciuni, din care ies paiele. Pe urmă îmi adresez un discurs la botul calului: „Congratulaţii, Antoane! Te-ai prins imediat că povestea Martinei Fouzitout nu e deloc catolică. Şi totuşi nu ţi-ai imaginat că se scaldă în sânge! Ce moşmondea la Los Angeles această ciudată domnişoară? Cărei activităţi necurate i se deda? Trebuie că deţinea nişte secrete (ori ştia despre niscai interese) importante, dacă un tandem (ori şi mai şi) de ucigaşi a executat un astfel de rodeo. În orice clipă chestia asta riscă să-ţi explodeze în ochi. Iată că frumoasa ta viaţă nu valorează mai mult decât gaşca lor de mocârţani. Devin din ce în ce mai bizari oamenii de pe-acilea."

Privesc la mătăniile cu bobul mare, atârnate de un cui pe peretele alb al camerei. Pe semne că Machicoule le purta cu el ziua, iar la culcare le agăţa deasupra patului sărăcăcios. Bilele de merişor sunt uzate de atâta frecat între degete. Au slujit vreme îndelungată. Ezit niţel, pe urma le iau; o relicvă

e oricând bună de şterpelit. Şi oricum Raymond nu mai are ce face cu mătăniile lui. Crucifixul de argint legat de şirag e foarte frumos, de inspiraţie renascentistă. Tot acest instrument de rugăciune trebuie să reprezinte o valoare, fiindcă e un obiect de artă. De origine spaniologizantă, pariez. Poate că incurabil însetatul bătrân a făcut rost de el din Mexic.

Evenimentele petrecute aici nu sunt mai vechi de câteva ceasuri, fiindcă trupurile au rămas călduţe. Am impresia că servitoarea neghiobă a fost torturată pentru a-l constrânge pe preot la confidenţe. Dar ce putea şti el fără să-mi fi destăinuit şi mie? Aici, în odaie, nu a avut loc decât o monumentală izbitură de măciucă. I s-a cerut lui Machicoule să se culce pe burtă, şi executantul de treburi murdare i-a zdrobit creierul cu o unealtă specială – din oţel flexibil, îmbrăcat în piele şi nu în cauciuc. O armă cumplită în mâinile unui specialist, deloc genul de bastonaş de poliţai, ca acela înfipt în vaginul prietenei mele Grace şi parţial ars.

Examinez solul la lumina lanternei de investigator, poate că în focul acţiunii ucigaşul o fi pierdut vreun „indiciu providenţial", ca în cărţuliile maicii Gaga Christie; pe dracu'! Şi în living osteneala îmi e zadarnică. Nu tu chiştoace, curea de ceas ruptă, cutii de chibrituri purtând numele vreunui bar sau ristorante. Nimic nici în mâinile moartei – nu fire de păr, nu nasturi aparţinând torţionarilor. Ies la Angela, care dârdâie pe bancă, şi o cuprind cu braţul meu neînvins şi până una alta invincibil.

– Să plecăm, îi zic, strângând-o tare la piept, în speranţa că astfel îi voi comunica un strop din neostoita mea energie.

– Nu anunţi poliţia?

– Poliţia sunt eu, Angie. Dacă-i anunţ pe colegii de aici, aceştia îmi vor răpi timpul şi libertatea ca să completez la nesfârşit nişte chestionare şi mă vor păstra drept martor, ca şi pe tine. Iar eu am ceva mai bun de făcut.

==========

Se apropie de patru *of the morning* când ajungem înapoi la palat. Angie (aşa îi spun de-acuma) afişează o gălbejeală pe care orice alt romancier popular ar califica-o drept „de lumânare", dar eu, talentat cum sunt, aş numi-o „ca turta de ceară", pentru a întări conotaţia funebră a termenului secund. O surprind chiar clănţănind.

– Ţi-e frig? întreb plin de solicitudine.

– La inimă, murmură ea. – Frumos zis! – Nefericita aceea răstignită pe masă şi cu... Doamne, n-o să pot uita niciodată. – Oftează: Te-ar deranja să dormi cu mine?

– Cu toată dragostea, scumpa mea. În camera ta sau la mine?

– La mine, dacă nu te superi.

Şi uite-aşa sunt dus într-o încăpere peste tot roză: pereţi, perdele, aşternuturi, inclusiv mobilă. Radem două gin-tonic încărcate precum catârii contrabandiştilor spanioli, ne dezbrăcăm, şi întreb arătând spre divanul atracţios şi plin de dantele:

– Îmi laşi babordul sau tribordul?

– Mijlocul, îmi răspunde ea.

Îi înţeleg motivaţia răspunsului doar când o văd lipindu-se atât de strâns de mine, încât nici cu presa de scos pneurile camioanelor n-am mai putea fi despărţiţi. Adormim brutal, cu membrele şi răsuflările amestecate, învinşi de osteneală.

Sunt smuls din neant de o senzaţie de adâncă voluptate. E marea onomastică a tirbuşonului meu. O feerie senzorială atât de intensă, încât ajung să horcăi de plăcere mai înainte de a mă dezmetici. După o clipă, realizez ce se întâmplă. Ca şi în alte dăţi, atunci când sunt foarte obosit, m-a luat o încoţopeneală de primă mărime. Aşa de arzătoare şi vehementă, că a trezit-o pe Angie, iar aceasta, grijulie să nu lase de izbelişte o asemenea feroce oţelire matinală, s-a apucat să mă călărească languroso.

O minunăţie. Nu e cazul să intervin, ci doar să mă supun blândului viol, păstrându-mi podoaba în poziţie de luptă. Voluptate de puturos, desigur, însă am şi eu dreptul câteodată să-mi las exploatată marea vână albastră, nu? La urma urmei e ţiflincul meu, şi-l pot împrumuta acestei fete serviabile să se slujească de el cum îi vine la mână. Scumpa de Angie e atât de stârnită, încât stăvilarele i se deschid mai iute decât izbuteşte un licean să strănute în batistă atunci când se operează cu palma stângă (ori cu cea dreaptă, dacă e stângaci). Cu siguranţă, fusese încinsă bine de tot atunci când mi-a blocat schimbătorul de viteze. Iar acum, niţel egoistă, mă lasă bălăngănind şi dă fuga să-şi răcorească barbişonul austral, deşi nu era nici o grabă. Pe când eu, înţărcat fără voie, rămân să mă întreb dacă voi mai putea adormi din nou după ce mi-am lăsat mândria pradă lubricităţilor nocturne ale blondei americance. Mi-e teamă că nu. Soileala e capricioa-

să la mine. Solidă când o las să alerge în buiestru, dar îndărătnică dacă mi se perturbă (mai cu seamă în felul ăsta!)

Îmi consult ceapa cu cifre luminoase. Pretinde că cinci şi douăşpe, fiindcă doar îşi îndeplineşte datoria. E prea devreme ca să mă scol. Ce-aş face în opulenta reşedinţă colonială, când toată lumea continuă să-şi ţină cornul în pernă? Lucrul cel mai cuminte ar fi să mă întorc la mine în cameră şi, fiindcă nu-mi mai e somn, să încep examinarea, foarte îndeaproape, a mormanului de documente eclectice aduse de acasă de la Fouzitout.

Când bela Angie iese din baie, cu peluza irizată ca după stropeala din zori, îi explic că e preferabil să ne despărţim înainte ca trompeţii să sune deşteptarea, cu atât mai mult cu cât pare să-i fi trecut spaimele din ajun. Ea admite, se lipeşte de mine unduitoare, mă linge pe gât, ma asigură că înaintea mea aşa şi pe dincolo, toată pelteaua clasică de tipul: „Nu eşti primul, dar eşti singurul; nu ştiam nimic despre dragoste până nu ne-am întâlnit; o petardă ca a ta merită să te naşti pe lume doar ca să-ţi scotocească toate colţişoarele“ etc. Mă imploră să i-o trag şi eu, pe deşelate, după ce mi-o făcuse ea pe înşelate, dar mi se pare că nu e ora potrivită pentru mers pe tavan, aşa că rămân ferm pe poziţie şi plec la mine în coteţ, cu mâţişorul într-o mână şi pantalonii într-alta.

Sper să fii de acord că, orice s-ar întâmpla, alături de mandea, fiu preferat şi unic al Féliciei, nu şomezi niciodată. Acţiunea şi zbanţul merg mână în mână, uniform accelerate, Dar acum simt o mulţumire cvasi organică de a fi rămas singur. La adăpost de vorbele celorlalţi, de undele lor, de

tembelismul lor ambivalent, de privirile absolut cumsecade şi deseori absolut feroce. Ah, Sartre! „infernul sunt ceilalţi"! Bine le-ai văzut, Jean-Paul! îmi las pe o mobilă pachetul de boarfe. Mi-e lene să-mi pun nădragii la presa electrică de călcat şi haina pe umeraşul mare cât spinarea unui ins în carne şi oase. Cămaşa la podea, slipul pe urmele ei, alături de mocasini. Iată-l pe Sana matale, destrăbălatul, în toată splendoarea goliciunii lui. Marafetul, proaspăt uns cu albuş, îmi sclipeşte în lumina lămpilor savant aşezate. Mă scarpin pe hemicicluri, cum atât de pătimaş o face şi Béru, apoi pe dedesubtul gogoşilor de mătase, pe care niciodată nu le aerisim îndeajuns.

Ei bine, mă culc sau mă apuc de lucru? Un fecund ca mine alege întotdeauna datoria. Mă duc deci să caut cele trei pungi. Sufletul! Au dispărut. Ce înseamnă asta?

Explorez dulapurile şi-l implor pe Sfântul Anton de la Padova. Nimic.

Ia să ne gândim. Orice are o explicaţie, până şi cel mai mărunt mister. E posibil ca hârtiile să fi fost aruncate de vreo subretă venită să facă patul şi care a crezut că pungile de plastic ticsite cu hârtii erau destinate pubelei? Necazul cu servitorii este că-i plătim ca să ne debaraseze existenţa; şi ei, fiindcă uneori sunt cinstiţi, o fac în prea mare masură. Din dorinţa de curăţenie, distrug. Ignoră că splendizii lor patroni putred de bogaţi au nevoie de unele nimicuri pe care nici ei înşişi, servitorii nu şi le-ar dori.

Poate Pinuche să fi simţit nevoia să arunce şi el un grăunte de sare în uruiala noastră şi să le fi luat să le cerceteze în camera lui? Vom vedea în curând; deocamdată, simt prea mult nevoia să dorm.

VII

CAPITOL CEROPLĂSMUIT

Jumătatea inferioară a lui Béru (cea mai interesantă a persoanei sale) fiind neutilizabilă, Harold J.B. Chesterton-Levy a amânat pe săptămâna viitoare turnarea precipitată a filmului „Trei Ţurci într-o Bibă", pentru a-i lăsa Grasului răgazul să devină operaţional. Am hotărât să mă folosesc de această decalare ca să întreprind o anchetă la Morbac City, faimoasa aglomerare omenească unde se află „banca îndrăgostiţilor". Romantica legendă mi se pare foarte frumoasă, deşi o ţâră cam trasă de păr; însă poporul posedă un instinct infailibil când e vorba să-şi fixeze ştacheta emoţiilor. Totdeauna el dă, plin de bună-credinţă, apă la şoareci; rezervându-şi lacrimile pentru nişte aiureli, în loc să le consacre, prosteşte, afacerilor de mare anvergură: foametei abisiniene sau cutremurelor mexicane – de stau si mă întreb ce ne mai rămâne de zgâlţâit nouă, ăştia a căror scară Richter e din fontă oţelită.

Angela, deşi tristă să mă vadă plecând, aranjează cu bossul ei să căpătăm unul dintre cele şaispreze avioane ale acestuia. Juna are asupra magnatului de celuloid o putere ce mă trimite cu gândul la chestii piţiponceşti. Părerea mea e că, probabil, orice frumuseţe îşi scoate slipul la mezat în clipele ei de rătăcire; dar celui care nu i-a umblat niciodată pe acolo îi face fiţe, cu prezervativul la vedere.

Includ aici încă o informaţie fără de care un spirit înclinat spre şicane ca al tău ar suferi: n-am găsit cele trei sacoşe cu documente luate din casa de la Venice. La Pinaud nu erau, şi servitorii neagă în mod categoric că le-ar fi aruncat la gunoi. Să conchid din asta că mi le-a speriat cineva? Nu cutez. Cine să se fi putut strecura la mine în cameră, cu toată lumea prezentă? Torţionarii-ucigaşi de azi noapte? Ori dispun de un complice la faţa locului? În Statele Unite, mai abitir ca aiurea, dolarul e o cheie de hârtie ce deschide toate conştiinţele.

==========

La cinsprezece şi zece, ora locală, jetul binefăcătorului nostru ne depune pe micul aeroport din Hysterical Gold, în Utah, care deserveşte Morbac City, aflat la o distanţă de douăzeci de ***miles***. Un soare de plumb, cenuşiu şi trist, striveşte peisajul dezolant, unde singura umbră e cea a avionului nostru. Totul e neted şi lipsit de vegetaţie,. Spre apus – un lanţ de munţi tot albi, deşi nici vorbă de zapadă; doar stâncă goală.

Pilotul şi-a stabilit planul de zbor cu ajutorul portăresei vărului primar al individului care controlează „terenul de aviaţie" (cum se spune în Elveţia), iar femeia a uitat să-i anunţe pe cei în drept, fiindcă în tot sectorul nu-i nici ţipenie de om.

– ***Good luck***! ne aruncă ***jet driver***-ul, băgând gaz.

Misiunea lui e îndeplinită. Ne-a făcut vânt în pustiul ăsta, aşa cum i s-a ordonat, şi se grăbeşte să se întoarcă la L'Os-en Geleé unde îl aşteaptă gagica, s-o calce în vârful patului.

– Provincie de rahat! se lamentează Béru. Ăştia nu şi-au mai stropit peluzele de când le era bunica fată.

Pe nepusă masă, fiindcă mintea îi fuge de colo-colo cu sorcova, Marchizul îi trage un cucurigit. Care se repercutează prin deşert şi pleacă să moară în depărtare. Cu acest prilej, pornim şi noi spre clădirea din prefabricate, albă ca şi tot restul (nu mai lipseşte din peisaj decât un călugăr dominican), dornici să verificăm dacă există prin preajmă vreo speranţă de viaţă organică; ori ar fi de preferat să ne îndreptăm spre Marte?

Aeroclubul e deschis. Măsoară cinci metri pe şase şi se împarte în două; o secţiune slujeşte drept turn de control, cealaltă drept sală de îmbarcare şi bar. Lângă o tejghea de Formica, la singura masă existentă, e prăvălită o roşcovană grasă, fără vârstă, cu mutra impregnată de alcool şi de bube. Şuviţele de păr, stacojii şi slinoase, îi atârnă deasupra mesei şi în paharul cu bere.

– Helo! îi zic.

Fără s-o determin nici măcar să-şi mişte o pleoapă. Atunci trec în camera de alături, unde un tip bărbos doarme în faţa aparatelor sfârâitoare, cu o cască de radiofonist pusă strâmb pe mutra hirsută.

– Hello! reiau, cu ceva mai multă îndrăzneală în intonaţie.

Ceea ce are un efect invers celui aşteptat. Omul îşi aşază fruntea peste braţul îndoit, pentru nişte aghioase mai confortabile, şi-i trage un sforăit pe lângă care acela al avionului ce ne-a scuipat aici nu-i decât respiraţia unei adolescente masturbate. Mă apropii şi-l scutur.

– Ce-i drace? râgâie omul*.

Nici el nu şi-a aprins vreun lampion, bătrâna puţă-mpuţită. Hotărât lucru, şi băiatul şi femeia de la bar (probabil alcătuiesc un cuplu) sunt beţi turtă. Îmi spun că şi de n-ar fi decât ăştia doi pentru a da de lucru clinicii Roissy-Charles-de Gaulle, ambulanţele n-ar şti unde să-şi trimită mai întâi brancardierii. Învins de inerţie, mă întorc la prietenii mei. Tumefiatul a luat problema în mână si, asistat de Marchizul de serviciu, dă iama prin frigider. Distribuie multe beri de la gheaţă, îmi întinde şi mie una pe care o accept şi-şi atribuie o sticloanţă de vin alb de California, rătăcită în această aventură. Pornesc în căutarea unui telefon şi-l descopăr în spatele tejghelei. Providenţa, care nu mă scapă niciodată prea mult timp din vedere, a aranjat plasarea prin preajmă a unui cartonaş cu vorba „Taxi" scrisă deasupra şi un număr dedesubt.

---

* Ţi-am făcut o traducere simultană, ca să nu-ţi complic lectura (n.a.)

Îl discuiesc. O sonerie îşi face de lucru undeva în deşert, şi după o vreme un glas îmi răspunde:

– Boorisch Garage.

Îi povestesc că mă aflu în aeroportul de la Hysterical Gold, împreună cu nişte prieteni, şi că am avea nevoie de o maşină care să ne ducă la Morbac City. Vocea (de femeie, de bărbat, de hermafrodit?) răspunse scurt: „O.K.", ceea ce nu mă ajută să dezleg misterul privind sexul persoanei. Nu ne ramâne decât să aşteptăm, golind frigiderul. Ne achităm conştiincios de sarcină. Bătrâna beţivancă roşcată încearcă să-şi golească paharul cu bere, dar îi lipseşte forţa – sau poate energia? Renunţă şi, ca să-şi facă o mică plăcere compensatoare, începe să se sloboadă pe dedesubt.

Ardem gazul mai bine de-un ceas în localul torid (deşi toate deschiderile îi sunt deschise) şi încep să bănuiesc că ni s-a dat o plasă de mari proporţii, când un sforăit, produs nu de bătrânul din turnul de control, se 'nalţă, creşte-n zări venind. În cele din urmă o hodorogită maşină de depanare se iţeşte şerpuind şi stopează în faţa uşii de la ***club-house***. Şi din ea coboară un pitic. Un proiect de copilaş de pitic. Minusculă creatură ieşită din paginile lui „Rantanplan"*. Optezeci de centimetri cu totul (dintre care cincizeci de la cap la coadă), pantaloni de velur, ***tee-shirt*** celebrând eficienţa lui „Chase Manhattan Bank", pălărie de cowboy prea largă, din fericire oprită de nişte urechi ca de elefant. Uitam: o

---

* Album de benzi desenate de odinioară, înfăţişând aventurile unui băieţel pe nume „Bicot" (n.a.)

pereche de cizme ascuţite şi un chiştoc de trabuc completează bizara siluetă. Mutantul păşeşte spre noi şi, cu glasul lui firav, ne anunţă:

– O.K., băieţi, la mine e în regulă.

Îl studiez deconcertat.

– ***Are you a dwarf?**** îl întreb.

– Nu, am şase ani, răspunde creatura.

– Şase ani şi conduci maşina?

– Trebuie; la noi în oraş, toată lumea e praf şi pulbere. – Ciudatul pişpirică arată spre roşcovana prăbuşită: Vedeţi? Bătrânii mei arată la fel. Până şi soră-mea mai mare, de doişpe ani, care îşi rădea ginul, în bucătărie, când am pornit încoace.

– Tu nu bei?

– Încep abia la anul, când o să am vârsta potrivită.

– Oamenii de pe aici se afumă toată ziua?

– Nu în halul ăsta; dar ieri a început ***Bench Holiday Making*** care va ţine până la sfârşitul săptămânii viitoare.

– Serbarea „băncii îndrăgostiţilor"?

– ***Yes***, prietene; pentru asta aţi sosit matale şi toată adunătura de moşnegi?

– Exact! îl mint.

– O să aveţi de furcă până să vă cazati; toţi cei ce se trag din comitatul nostru vin încoace cu ocazia asta.

Atunci mandea începe cu începutul:

– Ia colea şi fă-ne trampa, îi zic puştiului şi-i întind o sutică; pari dezgheţat, fiule!

---

* Eşti pitic (n.a.)

Domnişorul înfaşcă fără prea multă emoţie sărmana muie a lui Benjamin Franklin.

– O să fie greu, mă asigură. Cât sunteţi, cinci?

– Nu ne trebuie cinci odăi. Ajung două – una pentru mine, alta pentru ăilalţi.

Râde.

– De unde veniţi cu accentul vostru idiot?

– Franţa.

– Unde-i asta? În Canada?

– Nu, în Europa.

– Şi Europa unde-i?

Mă umflă şi pe mine râsul.

– Sunt la noi nişte politicieni cărora tare aş vrea să li te prezint, băiete; i-ai aduce cu picioarele pe pământ. Ei, mergem?

– O.K., O.K., marţianule! Mata urci lângă mine, şi pe cei patru îi aruncăm în spate, bine?

– Bine cât cuprinde.

Abia când schimbăm pista cu şoseaua apreciez pe deplin felul cum conduce Micul Gibus*. Acesta circulă dintr-o margine în alta a drumului, loveşte taluzurile, trece dintr-a întâia direct într-a patra, frânează fără noimă, accelerează, dimpotrivă, în intersecţii, umplându-i de cufureală pe automobiliştii întâlniţi, călcând ici şi colo ba un câine vagabond, ba o pasăre prea greoaie ca să fi putut decola înaintea sosirii lui, ambutisând panourile de semnalizare – pe scurt, pur-

---

* Personaj nemuritor din filmul lui Yves Robert „Războiul nasturilor" (n.a.)

tându-se de parcă s-ar juca pe pista de la Salt Lake. În cele din urmă, când desfundă şi spatele unui autobuz, ajung să mă întreb dacă pilotează o maşină de depanare sau una de „panare".

– Nu mă laşi pe mine la volan? îl întreb după zece kilometri şi un litru de sudoare.

– Nu, marţianule. De ce?

– Fiindcă abia poţi atinge pedalele.

– Ce idee! Priveşte-mi picioarele, marţianule.

– De acord; doar că, atunci când le atingi, capul îţi coboară sub parbriz.

– Trebuie să te hotărăşti, nenică. În ţara ta am fi oare hăituiţi? Că am şi uitat cum îi ziceţi?

– France.

– Ăstă-i nume femeiesc. Fata şerifului se cheamă France.

– E frumoasă?

– Muma-Pădurii.

– Ei bine, ţara mea e mai frumoasă decât fata şerifului vostru; şi ţie cum îţi spune, băiete?

– Roy Clark.

– O să ajungi departe, dacă până atunci nu cazi în vreo prăpastie.

Îmi arată, răzând, câmpia imensă ce ne înconjară. Un gest suficient pentru a ieşi de pe carosabil. Îi ajut să îndrepte volanul şi rostesc în locul lui:

– Pe aici prăpăstiile...

Amicii din spate încep să zbiere. Îi poruncesc lui Roy să oprească. Suntem informaţi că l-am pierdut pe Marchiz la

smucitură. Îl vedem cum se ridică, la cincizeci de metri în urmă, şi porneşte spre noi şchiopătând.

– Mergi îndărăt, şi-a scrântit piciorul, mă adresez pilotului de încercare.

– Nu pot, nu mai am marşarier.

– Şi te lipseşti de el?

– La noi, în Morbac City, se merge numai înainte.

=========

Ţi-aş putea desena cu ochii închişi planul lui Morbac City. Case pe marginea şoselei, o biserică, o clădire cu drapelul americhen. Nici o stradă perpendiculară, nici o piaţă, nici un refugiu. Precum o creangă de curmal; construcţiile, ca şi fructele de care îţi vorbesc, sunt lipite de ramură. Întâi apar cocioabele, ca de obicei, apoi se trece la clădiri mai importante, câteva prăvălioare, biserica înconjurată de cimitir – pe urmă, aproape de extremitatea aşezării, după câteva sute de metri, iată că drumul se lărgeşte în formă de lalea (azi mă bântuie descrierile vegetale). Şi această deschidere e cultivată pentru a se alcătui un mic spaţiu verde în mijlocul căruia se află vestita „bancă a îndrăgostiţilor". Dincolo de ea sunt câteva brazde de flori, apoi, ceva mai departe, indicatorul pe care m-am străduit atâta să-l descifrez. După rondul cu pricina, totul redevine rectiliniu, reapar cocioabele, deşertul îşi reintră în drepturi; doar ceva ca o mică oază îl mai întrerupe – un pâlc de pini, cenuşii de praf, în mijlocul căruia se ridică un motel pesemne căzut în ruină chiar înainte de a

fi fost terminat. Şi numit, cu mult apropou, ***Desert Motel***. Rezumându-se la şase căsuţe ce amintesc de magaziile din „grădinile muncitoreşti" unde poporenii se duc, în week-end, să cultive fasole, roşii şi morcovi, ca să-şi ofere emoţii de ***gentlemen-farmers***. Câteva vehicule sunt parcate sub un acoperiş de trestie; număr mai multe decât colibele.

– Ce-ţi spuneam eu, marţianule? Toate locurile sunt ocupate.

Sar totuşi din vehicul. Însoţitorii mei protestează precum că au fost zgâlţâiţi fără milă. Domnul Félix, cu şalele dezghiocate, nu mai reuşeşte să revină la verticală; caltaboşul Grasului ustură în draci; Marchizul, căzând din hodoroagă, şi-a paradit o gleznă; cât despre Pinuche, el e grav afectat de gazul de eşapament, toba omonimă fiind lipsă de un an şi-o vară. Într-adevăr, faţa venerabilului e de un verde-praz care i-ar fi stârnit interesul lui Toulouse-Lautrec. Flancat de copilul minune al volanului, călătoresc până la cortul servind drept birou de recepţie. Descopăr aici un indian cu pene, care, despuiat, doarme pe jos, păstrând în chip de veşmânt doar boneta cu trei tuleie roşii. Când încerc să-l trezesc, Roy mă îndeamnă s-o las moartă.

– Nimic de făcut: Bizon Îndopat trăieşte beţia anului. Opt zile o să rămână aşa.

– El ţine motelul.

– Cu fiică-sa.

– Şi Junincă Înţarcată unde-i?

– Prin bungalow-uri.

– Face curăţenie?

– Nu. Amor. Le duce clienţilor casete porno, pe care le vizionează împreună şi se joacă cu cucul.

– Ştii o grămadă de chestii! mă minunez.

– E de preferat, replică sentenţios ghidul meu.

– Cum aflăm dacă mai au locuri?

– O clipă.

Iese şi se duce să claxoneze. Depanatoarea emite un sunet formidabil: pe jumătate răget de geamandură, pe jumătate muget de vacă lăuză. Şi cum el insistă, în cele din urmă se deschide, pe stânga, o uşă, dezvăluindu-ne un sfert de fată, în sensul lungimii. Numita pare să-şi ţină un prosop în dreptul tufişului de păducel.

– Da!, Ei da, ce e? Tu faci chilomanul ăsta, poponarul lu' mă-ta ce eşti?

– Mucles, borfelino! Ţi-aduc muşterii.

– E plin, pămpălăule.

– Şi brânzăria ta e tot plină, ai, papacioaco?

După acest schimb de replici claudeliene, uşa e trântită cu năduf.

– Ţi-am spus eu, marţianule, că o să fie pe nasoale.

– Totuşi nenorocitul ăsta de cătun pare pustiu; în afară de indienii lui peşte, n-am mai văzut suflet de om.

Ţâncul protestează.

– Eşti greu de căpăcel, marţianule! Îţi repet că, peste zi, toţi zac de beţia de peste noapte; dar să vedeţi diseară dezmăţ!

– Se gândeşte oleacă, apoi: Bine, vă duc în altă parte.

– Unde?

– La pastorul Marty; i se mai întâmplă să-şi închirieze odăile, când are a face cu lume bună.

Privat de concursul, deseori apreciabil, al marşarierului, Roy o ia haihui prin crâng, smulge un copăcel-doi, face un cerc şi iese iar în drum. Ştii că mă ataşez, în viteza a cincea, de copilaşul ăsta fenomenal?

Oprim în faţa unei case mai puţin dărăpănate decât celelalte şi juxtapusă cimitirului.

– Sper ca şi reverendul să fie mort de beat; nu se există acritură mai afurisită decât tolomacul ăsta. Fii atent, marţianule: nevesti-sii trebuie să-i faci zâmbre, e sensibilă la băieţii frumoşi.

Acest omagiu de copil, va să zică acest adevăr îl face pe „marţian" să se umfle în pene.

==========

Ştii că păstoriţa arată mai bine decât nu-i-rea-deloc? Când văd o asemenea persoană, am imaginea a ceea ce pierd bunii preoţi apostolici romani. Păi colegii lor reformaţi au parte de adevărate ospeţe! Şi când mă gândesc că simpaticii noştri pastori sunt zeflemisiţi, suspectaţi de păcate carnale şi îndură câte alte grosolonii, fără motiv în cele mai multe cazuri – doar aşa, ca să fie întinaţi, dragii de ei! La naiba! După ce că şi-au pus centura de castitate! Crezi că e o plăcere să te pomeneşti singur-singurel seara, în patul ăla al tău de două parale, fără măcar să te poţi mânări, având în vedere că admirabilul Ioan-Paul II (pe care eu unul îl respect, în ciuda luărilor lui de poziţie dure) a interzis până şi chestia asta? Automutilare şi mai multe nu. Dar preotul n-are şi el trup?

Nu-i şi el un mamifer ca atâtea altele? N-are punguţă şi doi bani, ca toată lumea? Şi atunci ce? Şi-o îmbracă în cârpe ude, când îi bate în pereţii şliţului? Şi-ţi poţi oare închipui că aşa ceva e pe placul Celui-de-Sus? Sărmanule cu duhul! Atunci să nici nu mai halim! Să renunţăm la soilit! La cititul lui Santantonio! Să n-o mai admirăm pe sublima Anne Sinclair în *Seven on Seven*! Să nu mai mirosim trandafirii! Să nu ne mai uităm la nici o libelulă care umblă bezmetică peste un heleşteu. Nimic, ce mai! Absolut nimic! Şi bietul băiat nu mai are nici măcar dreptul la a se ruga pe latineşte. Iar noi ne plângem că Biserica ni se duce pe apa sâmbetei. Păi să mă bombardeze pe mine papă după Ioan-Paul, şi-atunci le-arăt eu lor! Pun eu prăvălia înapoi pe roate! Sunt catolic, aşa că am dreptul să postulez. Au mai fost papi civili în istoria vaticană. N-o să-i cer părerea lui André Froussard! Am să cumpăr săpun şi-am să fac la bule cu nemiluita. Îi satur eu de enciclice!

Iertare... M-am încins. Ce vrei, sunt un pătimaş. Poate că-i un păcat, dar nu de moarte, şi pe urmă îl practic de atâta vreme...

Dar ce, începi să tropăi şi să te întrebi ce se întâmplă cu madam Marty, soaţa reverendului? Ca să ne debarasăm de pastorul însuşi, îţi semnalez că e lungit pe canapeaua veche din salon, cu o carte de rugăciuni îmbrăcată în pânză şi pusă peste vitrină, sforăind pe sub ea de să-şi dărâme peretele nazal despărţitor, precum toţi inşii care le prizează în cantităţi prea mari. Rareori am văzut, până şi în fundul meu de provincie viticolă, un sătuc gargarisindu-se în halul ăsta! Mai să crezi că, în afară de păstorească, Micul Gibus şi fata

indianului, n-a rămas prin mahala picior de om lucid. Toţi morbaccetăţenii s-au trimis la plimbare.

Fără s-o bârfesc, dama e foarte frumoasă în stilul ei. Faţa îi e un camaieu de nuanţe verzi, galbene şi oacheşe. Mai întâi obrazul bronzat, virând către culoarea şofranului, pe urmă ochii bătând în verde şi la urmă părul de un blond roşcat, trăgând spre arămiu. Totul te trimite la un tablou de Bozon-Verduraz l'Aîné, în perioada sa *fauve*. Îi zâmbeşte lui Roy, după care mă scrutează atent, parcă întrebându-se cât păr am pe piept. Mă înclin, ceremonios. Băieţaşul îşi dă drumul la gură:

– Doamnă Marty, am adus nişte turişti străini care vor să tragă undeva, dar motelul e plin. Au venit dintr-o aiureală de ţară îndepărtată, al cărui nume nu-l ţin minte. Sunt cumsecade şi plini de parale, nu-i puteţi găzdui aici?

Intervin, carbonizând-o pe cucoană cu privirile mele 28 bis, supuse recent unor îmbunătăţiri tehnice pentru a li se spori performanţele:

– Aiureala de ţară despre care vorbeşte acest drăgălaş băieţel este Parisul, doamnă.

Se minunează:

– Parisss!

A ciripit numele parcă şi cu păsărica.

– Îl însoţesc pe profesorul Félix Legorgeon de la College de France. Care este escortat de secretarul său şi alţi doi eminenţi membri ai Facultăţii din Arpajon. Aceste somităţi pregătesc o enciclopedie despre serbările populare americane, în cadrul unui cuprinzător studiu internaţional relativ la contactele umane.

– Înţeleg, spuse doamna. E măgulitor că aţi inclus Morbac City în ancheta dumneavoastră, numai că, dacă am socotit bine, sunteţi cinci persoane, iar eu nu am decât două camere.

Am câştigat! Hippy-pipi-hurrah!

– O să meargă, se repede Micul Gibus.

– Vi le arăt, hotărăşte noua noastră gazdă.

– Fugi şi adu-i pe amici cu bagajele, îi poruncesc piciului.

O urmez pe frumoasa soţie a păstorului, în partea din spate a casei-vagon. Asemeni întregii aşezări, şi aceasta din urmă a fost construită conform principiului crengii de curmal. Doar că, în loc de case pe marginea unui drum, aici e vorba de odăi pe marginea unui vestibul. Nimic de mare lux, o, nu! Lemn care scârţâie, care nu izolează fonic. Lemn dezghiocat, poros, prin care te poţi benocla dintr-o cameră într-alta. Am mai găsit genul ăsta de coteţ în Groenlanda şi în Africa. Clădiri de lemn, te rog să observi, se află la toate latitudinile.

Doamna deschide ultimele uşi, care îşi fac vizavi, cum zice madam Lefournaux, pedichiurista mamei. ***Vizavi*** este expresia d'Ingres a bărbieresei de bătături. Am remarcat că avem tot soiul de ticuri verbale.

Cele două încăperi au fiecare câte o pereche de paturi gemene. Mă voi sacrifica, luând una împreună cu Pinuche; Béru şi Félix vor adopta o alta; cât despre marchizul de Carabas, el se va culcuşi pe podele, o să-i căutăm doar o învelitoare şi o pernă. Gazda îmi aşteaptă aprecierile.

– E de-a dreptul perfect! o asigur. Pot întreba care vă e numele mic?

– Ivy.

– Adorabil. Al meu e Antoine.

Repetă, cu un accent seducător.

– Annetouenne?

– Exact. – Şi adaug: Pariez că buzele dumitale, de culoarea zmeurei coapte, au şi gustul la fel.

– Crezi?

Ce vrei, nepoate – trebuie să-ţi asumi răspunderea. Îmi anunţ gura să pe locuri, fiţi gata. Ventuză uluitoare. Mai vreau; îmi mai dă.

– Lăsaţi-o pe mai târziu, dacă vă rămâne! bubuie orga răguşită a Grasului. Ce-i asta, băiete, până şi la preot, în casa Domnului?

VIII

CAPITOL INTRANZITIV

Întrucât membrul său tumefiat nu suporta contactul cu ţesăturile, a trebuit să-i confecţionăm Grasului un soi de malacov, pentru ca artefactul să-i beneficieze de un convenabil spaţiu vital. O, desigur, astfel împopoţonat nu prea aduce cu Maria-Antoaneta; dar, ca să poată umbla printr-un sat unde, la căderea serii, se organizează carnavaluri, ţinuta aceasta îşi are contribuţia ei la veselia generală. Ivy, cu degetele sale de zână, a întocmit travestiul lui Alexandre-Benoît, oricât de înfricoşată i-a fost inimioara la vederea unui toroipan atât de zdravăn şi într-o stare atât de jalnică. Femeie de suflet, femeie de elită, neglijată fără îndoială de soţ, a cărui mutră (mereu ascunsă după cartea aceea) încă n-am zărit-o; femeie care, câteodată, în pofida Judecăţii de Apoi, cedează pesemne chemărilor carnale, în compania vreunui partener întâmplător. Ocazie taman bună pentru bibicul, carele îşi face socoteala

ca mâine, la cântători, să-i pună fluiericea la îndegură, pe la ceasul când soţii – fie ei şi pastori – se întorc pe urechea ailaltă, eliberându-şi astfel jumătatea până şi din nişte legături mai puţin sfinte decât aceea a căsătoriei.

Curios cum se organizează, se alcătuieşte şi se exaltă „Sărbătoarea băncii" la Morbac City. Totul începe cu iluminatul, fireşte, căruia peste zi nu i-am văzut decât infrastructura. Ghirlande de becuri roz înconjoară fiecare casă, şi inimi uriaşe, străpunse de săgeţi simbolice, se întind de-a curmezişul străzii. Difuzoare parazitate împrăştie muzici fanfareşti ce-ţi sparg timpanele. Se scot în stradă mese aşezate pe capre, şi pe scândurile cărora sunt aşezate diverse băuturi, toate alcoolice. Poţi găsi whisky, punch, tequila şi chiar vin californian. Mai târziu, năvălesc majoretele: fustiţe până-n bărbiţe, corsaj roşu cu inimioare aurii, fanfară dominată de pahidermul de alamă al basului helicon. Beţele toboşarilor bat cadenţa şi se ridică până în dreptul musteţelor. Urmează hoarda travestiţilor, apoi ceilalţi, hodorogii, fleştenogii, deghizaţi cu câte un nas roşu ori o dungă cu dermatograful alb peste mutră. Drapelul american! Bune la toate sosurile cele cincizeci de stele – de la biroul preşedintelui, la Lună şi la cioaca scriitorului în gura cititorului!

Când ajunge la faimoasa bancă, toată coloana demonstranţilor se opreşte şi intonează imnul îndrăgostiţilor, făcut de un compozitor din Utah, pe nume Charlaz Navour, de origine argentiniană, care va să zică dotat pentru ritm. Ce mai glasuri! De toată frumuseţea, lacrimile îţi udă barba. Amorezii fac puţă (pardon; coadă) ca să se aşeze, alături, pe

legendarul scaun de fontă. Şi-şi adresează un pupoi, în aplauzele mulţimii. După care coloana pleacă mai departe, făcând însă halte la negustorii de poşircă. Şi atunci încep libaţiile, degenerând repede, pe parcursul acestui drum al crucii, în ameţeală colectivă, apoi în beţie neagră. Călugări, femei, ramolipsiţi, copii – toată lumea se duşcăreşte.

Ivy, pitită pe după draperie, priveşte rostogolindu-se alcohorta duşilor de pe lume. Îmi explică precum că nu suportă băutura, că socoteşte nocivă folosirea ei şi degradant abuzul. Pastorul îl tolerează şi el cu greu, dar preoţia îl obligă să se implice în beţia publică, altfel ar fi pus la carantină, şi numai Dumnezeu-Tatăl ar mai păstori obştea. Şi se duce să-şi trezească soţul pentru o nouă şi grea încercare. Terapie de şoc: cafea cu adaos de amoniac, apoi un bourbon amestecat cu sucul din două lămâi. După dubla îngurgitare, Marty face un duş rece şi porneşte la pescuitul de suflete. E un tip mai degrabă şters, cu faţa de o paloare cadaverică, sprâncene groase şi negre şi calviţie metodică (omul fiind metodist). Şi-a lăsat mai lung părul de la tâmpla dreaptă, pe care îl aduce peste creştet şi-l lipeşte cu mastic. Detaliu: e garnisit cu o buză-de-iepure prost operată, ce conferă mestecăului său înfăţişarea unei gladiole. Pe de altă parte, este un bărbat trupeş, mai ales pe partea stângă, al cărei umăr îl depăşeşte cu vreo douăzeci de centimetri pe omologul său din dreapta. Ivy mă prezintă, dar părintele e încă sonat de pe urma îngurgitărilor de azi noapte, şi prezenţa mea acolo îl lasă rece; cred că şi dacă m-ar vedea destupându-i jumătatea (ceea ce nu va întârzia să se întâmple), spectacolul nu l-ar face nici batăr

să-şi ardice o sprânceană. Ivy îl asistă, îi aduce hanţe curate, i le pune şi-i face vânt pe uşă – toate astea într-un timp record. Cu paşi nesiguri, Marty se integrează cortegiului de însetaţi, unde cei patru camarazi ai mei sunt deja membri activi.

Am rămas singuri, madama şi mândel. Am toată noaptea şi tot meremetul în faţa pentru a o scociorî pe această cocoşneaţă, atât de suavă în melancolia ei de soţie resemnată şi pe care o întâmplare fericită mi-a scos-o în cale. Femeile frustrate sunt cele mai bune prin partea locului. O dată uşa încuiată de trei ori, scot un oftat de-aş putea umfla cu dânsul un cauciuc de buldozer.

– Am să cobor draperiile, spune doamna, hărmălaia asta e insuportbilă. Cum de-or putea să participe la un asemenea carnaval trist? Oamenii sunt nişte copii, şi încă de cei retardaţi.

Mă aşez pe canapeaua unde zăcuse negustorul ei şi-mi întind mâna spre nevastă. Docilă, ea mi-o prinde, vine să şadă lângă mine, apoi se lungeşte punându-şi capul în poala mea. Moment de blândă fericire. Să desfunzi, mereu să desfunzi, fie dar nici clipele de abandon nu pică prost – cum zicea un prieten de-al meu vidanjor. Mângâi încet faţa persoanei, mă aplec din când în când să-i dau ori să-i cer o sărutare. Timpul trece. Suntem amândoi ***cool***.

– Grozavă e Franţa! şopteşte ea cu pleoapele închise.

Ce bine-a spus-o! Ca şi cum ar fi fost rostită de mine. În semn de recunoştinţă, îi strecor dreapta sub fuste. E fără ciorapi; are pielea mătăsoasă şi atât de fină... Acum dau peste umflătura problemei, pe sub slipul care, la o astfel de creatură cinstită, trebuie să fie alb. Blăniţa elastică îmi catifelează

mângâierea. Trag niţel de tiv, apoi îi expediez pe Mathieu şi Babylas (mijlociul şi inelarul meu, până atunci şomere) în regiunile venusiene deja inundate de plăcere, cum scrie majestatea sa contesa de Paris în „Când eram fată sau Memoriile lui Henri III". La Veuve Clito e cea mai *joyce* de aceste preambuluri. Atac circular. Balizez pâlnia. Forţă centripetă! Iar o limbă înfiptă cum trebuie poate spori voluptatea. Să nu grăbim nimic; timpul ne aparţine. Noaptea! Ce dar e mai frumos decât o noapte de revărsări? Micuţo, hai să vedem dacă trandafirul...

Îmi place existenţa asta de prădător. Trec din femeie în femeie, din gură în gură, din moluscă în moluscă. Totul reîncepe; hora simţurilor. Gesturi demne de încredere. Aştepţi reacţii care până la urmă se produc conform speranţelor. Creezi dragostea. O trăieşti.

Ivy nu spune o vorbă. Consimte. Timpul se duce, ore se-ngân, fuge plictisul iar eu rămân. Clipa s-a schimbat în eternitate. Îmi zic că ar fi o prostie să rup vraja ca să joc partitura cazacilor de pe donjon. Să mă înham la transportarea cucoanei până la un culcuş, s-o desham de ţoale şi s-o iau la compostat cumsecade. O să vedem asta mai târziu, *mañana*. Nu-i nici o grabă. Teribil îmi mai place să-i ţin loc de pernă. S-o mângâi, în liniştea casei încercuite de vacarmul exterior. Să-i sărut gura în timp ce-i zgândăr duplicatul. Uite că se pune pe tremurat. O, se anunţă marea erupţie, ascultă-mă pe mine. În situaţia asta, dansul ielelor devine elocvent. Zguduirile se accentuează. Scumpa de ea dârdâie ca lovită de friguri, deşi în jurul nostru temperatura bate spre treizeci de grade Celsius. Poponeaţa riscă să-i scape de sub controlul

meu, atât de straşnic se crede la un rodeo Ivy cea dragă. Şi, în sfârşit, strigă două silabe revelatoare:

– *My God!*

Nu începe să zbiere: „Juisez! M-am pornit! Îţi dau totul!" sau alte bazaconii de acelaşi fel. Nu; soţie de pastor cum e, se mărgineşte la „Doamne!" atunci când un amant îi scoate cepul. Frumos, nu? Edificator. Să-ţi explodeze ghiocul, şi tu să-ţi păstrezi clasa înaltă şi demnitatea. Departe de „Îţi simt până în rărunchi bâta aia ciobănească" ori „Mi-ai spart cinzeaca, bestie!" – Ivy numai: „Dumnezeule!". Da, *My God forever*, în toate împrejurările, adulter-neadulter. Mă înclin.

După aceste preliminarii, facem o scurtă pauză publicitară. În cursul căreia adormim. Ea învinsă de prea multă şi intensă plăcere, eu trântit de prea multă oboseală încă neevacuată. Afară, băieţii din Morbac City bat nişte geamparale de toţi dracii.

Ceea ce mă salvează e faptul că toată casa a fost construită din lemn, aşa cum am avut marea cinste şi via plăcere să te informez nu de mult – caută la câteva pagini mai în urmă şi vei descoperi. Mă alertează o succesiune de scârţâituri. Având un ceva deosebit: se încearcă, în mod limpede, să fie înăbuşite. E aproape sigur că persoana care bântuie pe aici în toiul nopţii şi-a scos şalupele din picioare. Dar San-Antonio e gata oricând. Îmi ridic de pe genunchi gazda, ceea ce prezintă inconvenientul de a o trezi.

– Ce-i...?

Palma mea stângă o împiedică să continue.

– Şst! adaug.

O aşez pe divan, făcându-i mai departe semn să mucles. Cu degetul scos din piţilica ei şi pe care-l ţin ridicat, îi atrag atenţia. Aude şi dânsa scârţâitul şi repetă: *„My God!“* , dar din motive diferite.

Din păcate, sunt luat din scurt, cum zicea o pitică violată. De-aş fi avut utilaje, o făceam pe răul. Vai, iată-mă însă fără arme. Optez pentru obişnuita soluţie banală de-ţi vine să te goleşti pe plastron: înşfac un bust reprezentându-l pe Wagner şi mă postez în spatele uşii. Norocul meu că pastorul Marty e un necondiţionat al „Tetralogiei“; că de unde nu, mai aveam la îndemână doar un evantai. Strecurarea scârţâitoare se apropie. O lunecătură. Ivărul uşii se ridică, batantul se cască. Prin deschidere zăresc silueta unui clovn. Sunt stupefiat. Evident, a fost o chestie isteaţă din partea lui să se deghizeze tocmai în perioada asta de libertinism. Nou-sositul intră cu paşi de lup (căutam o metaforă originală; mersi, ***My God***, că mi-ai şoptit-o). Priveşte prin camera cufundată în umbră şi o vede pe doamna recamiermente culcată. Când se apropie, adoratul tău San-A. se repede la el, ţinând de gât un vestit compozitor neamţ, şi i-l trânteşte peste moacă. Dar clovnul posedă reflexe de pisică. Mă simte, sare într-o parte. În acea mişcare de rotaţie, îl încasează pe Wagner în umăr.

Bustul e din marmură (Wagner o merită); clavicula individului se rupe (şi ea o merita). Clovnul a avut în mâna dreaptă un pistolet; îl lasă să cadă. Îi trag un bombeu, arma se duce glonţ sub o mobilă. Iar în clipa aceea băiatul bate ştii în ce? Da: retragere. Mă năpustesc pe urmele lui. Întrucât fractura de claviculă nu-l împiedică să alerge, omul a şi ajuns la uşă. Ţip:

– Stai, că trag!

Nu se opreşte şi nu trag, deoarece în toată odaia nu există decât o flintă – care, deocamdată, se află sub un bufet cu două corpuri a cărui parte superioară alcătuieşte un blidar, ceea ce i-a permis lui Ivy să etaleze farfurii de o falsă vechime, de porţelan fals, de fals Delft, reprezentând nişte tonţi de olandezi în nişte tâmpite de costume naţionale, în faţa unor mori de vânt idioate şi ele, de vreme ce se zice „prost ca o moară de vânt". Când eu ajung la uşă, intrusul e de-acum în stradă; când eu ies în stradă, clovnul e într-o rablă la volanul căreia îl aştepta un complice. Iar droaşca demarând în trombă, subsemnatul nu mai poate ajunge la ea. Sfârşit, poate provizoriu, al relaţiilor noastre.

Întoarcere la doamna pasteurizată.

Care nu s-a comoţionat cine ştie ce. Descurcăreala mea îi sporeşte debitul revărsărilor. Spiritul hotărât, eficienţa intervenţiilor îi cască plesnitura. Crede, tare precum dandiluşca mea, că a fost vorba de un borfaş. Poveste ce s-a mai produs la Morbac City în vreme ce locuitorii lui se dădeau în stambă cu ocazia sărbătoririi băncii. O liniştesc cum pot mai bine şi, fiindcă apetitul mi-a revenit în timpul somnului cel de moarte iar copilaşul meu bucălat, cu tărtăcuţa vârâtă într-o cască aidoma celei a soldaţilor elveţieni, a şi început să-i adreseze gazdei noastre mii de favoruri, îl pun să intre la adăpost, adăugând ca variantă un tur de inspecţie şi pe la intrarea actorilor, ceea ce nu se petrece fără fasoane şi proteste; dar şi unele, şi altele formulate pe un ton care-mi îngăduie să sper într-o iminentă oficializare a acestui nou tip de raporturi. O conjur pe Ivy şuşotindu-i făgăduieli mai mult sau mai puţin

ipocrite în legătură cu totala disponibilitate a trupului ei; formă de eliberare de prejudecăţi în faţa căreia nici o femeie modernă nu trebuie să se derobeze – şi pe urmă e o chestie care nu cere de mâncare şi totdeauna poate astupa o gaură. Operând cu binişorul, cum maximumul de deferenţă ce se poate dovedi pentru o doamnă în situaţia cu pricina, reuşesc s-o conving şi, sinceră ori prefăcută, în cele din urmă Ivy pare să simtă o vie satisfacţie.

Ajung deci, după această nouă performanţă sexuală, în totala posesie a femeii; dar noi, maeştrii şurubelniţei, avem mai curând o manieră umilă de a ne asuma asemenea destrăbălări. Virilitatea năvalnică reprezintă în ochii noştri doar ceva similar diplomelor pentru un doctor sau un avocat. Ne este atribuită, existenţa ne determină s-o exploatăm, şi asta ne aduce avantaje pentru care trebuie să-i mulţumim Providenţei. Marele Brassens a scris (şi cântat) că orice har nu-i altceva decât o manie murdară; a putea să transformi mania în cauză într-un principiu de viaţă şi o permanentă recompensă pentru corpul nostru altminteri atât de tiranic este o remarcabilă favoare ce se cuvine să ţi-o faci iertată păstrându-ţi capul limpede. Un politicastru spunea: „păstrându-ne raţiunea". Într-o zi, unul dintre proşti a lansat, într-un interviu, această formulă, şi alţii au preluat-o din zbor – fiindcă poponarii ăştia, indiferent cărei tendinţe îi aparţin, îşi atribuie totul, fără ruşine, pretinzând că sunt vorbele, ideile sau ticurile lor.

Orice efort fizic repetat reclamă combustibil, aşa că un şir de borboroseli prea puţin graţioase ale pântecelor ne dau de ştire că foamea se face simţită. Ivy propune o gustărică. S-a făcut, copilă! De unde, o vizită la congelatorul familiei.

Iar acolo, dezastrul de la Pavia (1525)! Haleala asta americană îngheţată i-ar da vărsături până şi unui şobolan bolnav! Fie că-i vorba de peşte, de legume sau carne, somptuoasele etichete ale ambalajelor îmi stârnesc o angoasă existenţială.

– Ce ţi-ar plăcea, ***darling***? mă întreabă ea.

Pot oare să-i răspund că „nimic"? În cazurile disperate am, după cum ştii, gesturi salvatoare. Trântesc uşa refrigeratorului, apoi şi pe cea a micului „economat".

– N-ai vrea să-ţi fac nişte ***french food***, lumină a vieţii mele?

– O, ba da! exclamă Ivy, aplaudând.

Încep să grupez materiile comestibile pe care le pot găsi în aceste neospitaliere dulapuri frigorifice. Crede-mă, e folositor să ai o mamă ca Félicie a mea. Deşi i-am fost mereu simplu spectator, am înmagazinat sumedenie de reţete. Prin osmoză. Când eram copil, confecţionam chiar mici chestii de-ale gurii, uneori joia (de altfel zi de vacanţă şcolară). Prăjituri mai ales mă punea mămica mea să fac. Cu caimac din lapte, îmi amintesc. Sau nişte „patru sferturi", uşor de realizat. Caloriile zburau pe jos la vremea aceea. Ah, fericire pe care atunci n-o recunoşteam!

Izbutesc să-i ofer lui Ivy o salată ca la Nisa, aproape conform reţetarului, apoi ouă cu sos alb şi garnitură de orez. Rămâne meduzată mai rău ca în Géricault, atât de bun i se pare potolul. Îi crede pe francezi demiurgi draga de ea. Capsatori emeriţi, puitori pe fugă ai tâlharilor, bucătari din instinct. Un popor de supradotaţi, aşa-i estimează. Şi pe deasupra nostimi cât cuprinde, nu ţi se pare? Tot timpul pe buze cu vorba cea mai potrivită. De-ăştia ca noi poţi să te scoli cu

noaptea-n cap şi nu mai găseşti. Să dai anunţuri la Nu-i York Times sau Los Angeles Tribiune – nix!

Supeul e adorabil. De îndrăgostiţi. Eu îi dau mâncare în cioc. Ea îmi mângâie ciocănitoarea. Am neglijat beaujolaisul la cutie, din care pastorul deţinea câţiva centilitri, pentru a bea la masă whisky (autentic). Deşi, în afară de vodcă la caviar sau somon, eu unul nu gâlgâi de obicei decât vin atunci când soseşte vremea clămpănitului. La finalul cinei, fiindcă am dus-o în siajul meu (amestecându-i Coca în scotch) doamna decolează uşor. Atunci îmi zic că poate aş avea o şansă să îmbin utilul cu plăcutul şi scot din sertarul de sus al hainei poza bietei Martine Fouzitout. Îi turui gazdei că mama a avut o verişoară de la care n-a mai primit nici o veste şi că aceasta din urmă lăsase Parisul pentru California. Într-o zi, îi scrisese din Morbac City şi-i trimisese fotografia alăturată; nu-şi amintea Ivy să fi zărit-o pe acea persoană pe strada principală şi unică a cătunului?

Doamna ia clişeul şi, în chip spontan, declară:

– Fireşte, o recunosc; dar e ceva timp de când n-am mai văzut-o.

Scumpă Ivy! În marea şi inepuizabila Sa bunătate, Dumnezeu m-a îndrumat sub acoperişul tău.

– Îmi poţi vorbi de ea, adorabilă târfă ce eşti*?

Continuă s-o privească pe foarte vechea amantă a lui Félix.

– A venit la Morbac City, din când în când, pe parcursul a câţiva ani.

---

* Cei mai puţini idioţi decât tine au înţeles că finalul replicii l-am enunţat în franceză (n.a)

– Stătea aici mai multe zile în şir?

– Nu cred. Am înţeles că sosea cu autobuzul de dimineaţă şi pleca înapoi cu cel de seară.

– Şi, fatalmente, făcea o vizită cuiva?

– Da; cowboyului elveţian.

Imediat ochii îmi ajung de dimensiunile farurilor unui De Dion-Bouton.

– Cowboyul elveţian? repet, nehotărât şi fermecat pe undeva (poet de peste tot cum sunt) în prezenţa unei asemenea porecle.

– E foarte pitoresc, mă asigură ea.

– Poţi să mi-l descrii pe tip, inimioară înflăcărată?

Se gândeşte niţel.

– E un bătrân, elveţian de origine, care trăieşte de mai multe decenii în ţinutul nostru. A fost supranumit cowboyul din pricina ţinutei, totdeauna aceeaşi. Poartă pălărie de cowboy, vestă de căprioară, cu franjuri, cizme cu toc înalt – şi şi-a compus o faţă de Buffalo Bill: mustăţi lungi şi barbişon ascuţit. Un original, ce mai!

– Ca să nu spui un ţăcănit?

– Să fim caritabili!

– Şi pe el venea verişoara noastră să-l viziteze?

– Îi vedeam adesea împreună când ea apărea aici.

– Unde sălăşluieşte ciudatul personaj?

– La câteva ***miles*** spre vest; a cumpărat un vechi ***ranch*** în ruină, aşezat în plin deşert. Trăieşte de unul singur şi nu frecventează pe nimeni. Uneori vine la Morbac City pentru aprovizionare, dar nu stă mai mult decât strictul necesar. Numai până îşi umple Jeepul hodorogit şi porneşte înapoi, ca un călugăr la mânăstirea lui.

– Cum îl cheamă?

– N-aş putea să-ţi spun; pentru toţi cei de-aici, e cowboyul elveţian.

– Cum se poate ajunge la el?

– Continuă să mergi pe şosea, încă vreo două ***miles*** după motelul indianului, şi îi vei zări casa, pe dreapta, la capătul unui drum de pământ. N-o poţi rata, e singura construcţie lângă care se află un copac şi câteva tufişuri.

– Şi ruda mea cum se duce la el?

– Pe jos, presupun. Repet că ferma e la circa două ***miles*** de aici. Poate că, până la drumul de ţară, făcea autostopul. Ori poate că el venea s-o aştepte, fiindcă seara o aducea la autobuz.

Simt nevoia să privesc fotografia dată de sărmana Grace; din pricina acelei mâini aşezate pe genunchiul Martinei. Un lăboi cu tendoanele umflate şi acoperit cu păr blond. Erau amanţi? Rude? Ce legături ciudate îi uneau? Şi de ce aceste vizite lunare, totdeauna în prima vineri? Vizite care, după spusele servitoarei negrese a părintelui Machicoule, n-o încântau din cale afară pe Martine şi pe care aceasta le socotea întrucâtva o corvoadă?

Cina fiind terminată, o ajut pe Ivy să strângă masa. Şi-acum ce facem? Doar nu ne înşurubăm iar! Am nucile secate de-a binelea. Atunci dormim? Cea mai înţeleaptă chestie. Numai că afară e un asemenea chiloman, încât pentru a închide ochii trebuie mai întâi să-ţi astupi urechile. O conduc totuşi pe Ivy până la patul conjugal; o întind în el, îi dau un pupic (urăsc cuvântul ăsta!) pe fiecare sân, îi trec o

limbă peste limbuţă – după ce, trăgând cu amândouă palmele, am scos-o pe cea din urmă din ambalaj. Pe urmă îi cobor casta cămaşă nocturnă.

Acum e destul de liniştită ca să le poată soili. Când se va întoarce, maimuţoiul ei va fi fleaşcă de beat şi se va prăvăli pe canapeaua din salon. Festivităţile din târg reprezintă un soi de vacanţă pentru doamna. Ah, câte neveste zac în cenuşiul măritişului! Se lasă pradă reveriilor, mângânindu-şi dulcea comoară, alături de cioflingarii de soţi. Şi viaţa trece. Timpul fuge, nostalgia lor rămâne. Hai să le radem, prieteni! Să le compostăm, să le făcăluim fără tăgadă pe toate aceste nefericite rămase ţuţ pe peronul iluziilor lor. Să ne plantăm rădăcinile active în târtiţele dânselor lăsate baltă, şoptindu-le cuvinte pe care de când erau fetiţe tot aşteaptă să le audă. Să le vorbim de amor în vreme ce li-l aplicăm. O operă de caritate şi calitate.

O învelesc pe Ivy, şoptindu-i făgăduieli cu privire la un fermecător în curând. Mă încearcă satisfacţia intimă a menajerelor de altădată după ce terminau spălatul rufelor adunate vreme de o lună întreagă. Afară pocneşte un foc de artificii. Nimic de pe lumea asta nu mi se pare mai prostesc decât asemenea fugare pâlpâiri, atât de minuţios elaborate şi atât de repede dispărând în neant. Nu mai rămâne în urma lor decât un pic de fum între noi şi stele, ca şi un miros de pulbere şi carton ars. Am asistat într-o noapte, la Marbella, la un feeric foc de artificii pus la cale de un principe arab ai cărui supuşi sufereau de foame. Sărbătorea aniversarea fiicei sale, prinţesa Babina, şi Rollsurile nu mai pridideau să parcheze cu toatele în jurul palatului. Priveam ridicându-se spre cer şi

explodând în jerbe aurii toate acele configuraţii artificiere şi încercam să pricep ce plăcere trecătoare le puteau ele oferi acelor oameni care plăteau cu o binemeritată înţepeneală a gâtului şedinţa de scăpărări.

Până la urmă, hotărăsc să mă plimb niţel, să-mi dezmorţesc papainoagele; un spectacol pirotehnic nu durează niciodată prea mult.

==========

Peste tot zac mormane de carne beată. Alcoolul şi-a îndeplinit de-acum o parte din treabă. Americanii au chestia asta în comun cu amicii lor ruşii: beau fără discernământ, la iuţeală şi din belşug. Bărbaţi şi femei şed pe trotuare, rezemaţi de pereţii caselor, bănănăindu-se, agăţându-se de ***wagons***, vorbind în dodii sau horăind, fără umbră de respect faţă de ei înşişi şi de lumea din jur. Cei aflaţi în fazele intermediare se împleticesc prin mijlocul străzii, cu câte un flacon în mână şi altele în buzunare (cei prevăzători). Se urlă, se cântă, se celebrează trăscăul. Perechi fac amor în maşini, aproape sub ochii şi butelca mulţimii. Grupuri înconjoară tărăboanţele-alcov, bătând din palme pentru a-i încuraja pe protagonişti. Văd cum un lungan roşcat le aruncă celor de afară, prin portieră, chiloţii partenerei sale, ca pe un trofeu dobândit cu mare osteneală. Nişte băieţi se bat pentru ei; unul chiar îşi scoate mânerul pentru a-i face din el lance acestui delicat drapel al dragostei. Îmi dau seama că nopţile de sărbătoare de la Morbac City degenerează în orgii sordide. Nu mai există

nici o limită. Abandonul e total, degradarea sistematică. Acolo unde oamenii se plictisesc, viciul devine ministru al timpului liber.

Sunt îmbrâncit. Trei damicele aburite, destul de tinere, mă agaţă şi-mi cer să le ofer o pileală. Cu chiu cu vai scap de ele. Primul dintre însoţitorii mei pe care-l descopăr nu-i altul decât Pinuche. Aşezat pe o navetă de bourbon şi semănând cu un bărzoi ce picoteşte. Are în el ceva înfricoşător. Chiştocul nu-i mai e lipit de buză, ci de obraz. Aşa că operez o primă acţiune de salvare:

– César, ţap bătrân, mişcă-te, e ora să faci nani.

Şi, purtându-l pe umăr, îl duc înapoi acasă. Procedeu curent prin partea locului, fiindcă întâlnesc destui bărbaţi procedând identic cu jumătatea lor. După ce-l despoi parţial şi-l culc pe de-a întregul, îmi spun că altruismul nu trebuie să mi se oprească aici şi că sunt dator să-i salvez şi pe ceilalţi trei muţunache. Asta înseamnă şi că o să le mântui sufletele!

O adunătură animată de ţipete mă atrage irezistibil (unii dintre confraţii mei, mai puţin dotaţi, ar zice „ca un magnet"). Harul presimţirii mă anunţă că, apropiindu-ma, îl voi descoperi pe Alexandre-Benoît Bérurier.

Mă. Şi îl.

Închipuieşte-ţi un cerc mare, în mijlocul şoselei. Alcătuit dintr-o sută de persoane. În centru, doi inşi cu gabarit impresionant, dintre care unul e prietenul meu în crinolină. În faţa lui, un zdrahon care-l depăşeşte cu un cap şi care poartă un ***tee-shirt*** negru, de unde ies două braţe tatuate semănând cu tot atâtea coloane ale bisericii Madeleine. Pe jos, lângă ei, o pălărie. Asistenţa aruncă în ea, cu titlu de încurajare, câţiva

nickels. Ce se va petrece? Fiindcă nimic n-a început deocamdată; am picat tocmai bine ca să particip la premise. Dar întrucât nu vreau, chemându-l pe Béru, să întrerup ceea ce pare proiectul unei înfruntări, mă interesez în privinţa evenimentelor din sursa unui băieţaş care, atunci când se întoarce spre mine, se vădeşte a fi micuţul meu amic Roy, şoferul.

– A, bună seara din nou, marţianule! face. Ai venit să asişti la duelul amicului matale cu Teddy cel Roşu?

– Ce duel, piticule?

Îmi explică atunci că în fiece noapte se organizează un mare concurs de tras palme. La care Teddy e campion necontestat. Jocul (dacă pot îndrăzni să uzez de un asemenea cuvânt anost) este următorul: cei doi adversari se pun faţă în faţă. O persoană din public îl trage la sorţi pe ce cel care va da prima palmă. Insul îşi expediază caraba. Pe urmă vine la rând cel de-al doilea, şi tot aşa – până când unul dintre combatanţi aruncă prosopul sau ajunge k.o. În timpul luptei, lumea aprovizionează cu lovele o găină (întâmplător, în seara asta, cea a Micului Gibus) şi la urmă învingătorul le găbjeşte. După cum se vede, e o competiţie eminamente intelectuală şi nu necesită accesorii deosebit de sofisticate, fiindcă o singură labă (stângă la stângaci) e de ajuns. Arbitru e un grăsan cu stea de şerif la cămaşa în pătrăţele. Scoate din buzunar o monedă şi o aşază între policar şi arătător.

– Cu siguranţă că o să-i dea prioritate la pornire lui Teddy, mă încredinţează Roy. Străinii nu sunt iubiţi pe aici. – Şi adaugă: Iar dacă începe Roşul, m-ar mira ca lupta să mai continue, având în vedere că de la prima scatoalcă ăsta le zboară capul concurenţilor. Acu' doi ani l-a omorât încă de la începutul jocului pe reprezentantul lui Coca-Cola.

În faţa unor asemenea revelaţii, ezit dacă să nu intervin pentru a-l determina pe Mamut să abandoneze;dar, în punctul unde au ajuns lucrurile, asta ar însemna să fim linşaţi cu toţii. Şeriful îl întreabă pe Majestatea Sa ce faţă a monedei alege. Amicul nu pricepe engleza, însă gestul celuilalt e destul de explicit.

– Capul! zice franţuzul.

E rândul să nu priceapă al şerifului, care se întoarce spre Teddy cel Roşu:

– ***Heads or tails***, Teddy?

– ***Heads***! mormăie bruta.

– Ai câştigat! răspunde şeriful, vârând la loc moneda fără s-o fi aruncat în sus.

Frumoasă neruşinare, exemplară pentru imparţialitatea arbitrului.

– Începe când pofteşti, Teddy! adaugă acesta.

Dar Roşul arată spre pălărie şi se ia de privitori precum că n-o să se apuce să demonteze muia acestui porc de străin doar pentru un pumn de firfirici. Îmboldiţi de sarcasmele lui, spectatorii îşi descuie buzunarele, şi în calota pretinarului meu începe să plouă cu găleata. Arunc şi eu un obol şi, cu ocazia asta, îi zic Grasului:

– Fii atent la monstrul ăsta, că dintr-o bleandă e în stare să dărâme şi-un elefant. Cel puţin scoate-ţi proteza.

Alexandre-Benoît rânjeşte.

– E deja în pozânar la Felisc, pen'că n-am nădragi, şi mereu îmi pui la adăpost claviatura când umblu prin mulţime; dar nu-ţi fă griji, puiule, că mi ţi-i viu eu de hac berbecelui ăsta.

Ploaia de arginţi încetează. Teddy face o strâmbătură mohorâtă, în semn că gata, va demara şedinţa. Îşi roteşte braţul ca să şi-l încălzească, apoi îşi masează încheietura palmei şi, la sfârşit, îşi propteşte bine picioarele în pământ, ca să-şi întărească stabilitatea. Béru aşteaptă, cu privirea coagulată. Lucru de necrezut, nu mai e beat – sau aproape. Şi el se înţepeneşte pe picioare. Bag de seamă că obrazul stâng (care va degusta pleasna) îi e umflat. Pricep şmecheria: omul şi-a tras un fel de pernă de aer, pentru a amortiza impactul.

Teddy cel Roşu face două tururi cu lopata, apoi o bubuie. Se aude un zgomot flasc. Ulcica lui Matahală se smuceşte amarnic, tălpile îşi pierd aderenţa, bietul de el se bălăbăne. Timp de o clipă, lasă impresia că se va prăbuşi. „Stejarii ce-i tăiem"! zicea Malraux. Stejarul ăsta a încasat un trăsnet pe cinste. Jetoanele i se rostogolesc care încotro, pe urmă se animă şi încep să-i ţopăie în orbite.

Pauză. Béru scuipă. Îşi masează încet obrazul, ce se înveneţeşte precum, vara, cerul la asfinţitul soarelui.

– Bine trasă, armeanule! murmură amicul care, de regulă, foloseşte expresia doar atunci când aude pe un altul proferând un pârţ de amploarea celor ale sale.

În sfârşit, se dedică propriilor preparative şi-şi scrutează vizaviul.

– Mai înalt ca mine! oftează. Trebe să mă 'nalţ pe vârfuri ca să-l frig şi n-o să mai poci să mă ţiu de echilibru.

Îmi dau seama că Slană îşi ridică o problemă şi încearcă să aranjeze situaţia ca să obţină un maximum de eficienţă.

– Să ştii, Sana, face spre mine, că de nu-l prăpădesc din prima, sunt mort şi-ngropat, fin'că după a doua pocită ca aia de mi-o cadorisi nu mai am nici un viitor.

Deodată arbitrul intervine, poruncindu-i lui Béru să-şi scoată verigheta, pe care o poartă la mâna dreaptă de când o fractură i-a deformat inelarul stâng. Mamutul se execută fără chef şi pune în buzunarul meu inelul incriminat. După aceea, totul se desfăşoară foarte repede. Alexandre-Benoît ridică ochii şi modulează un „Oooo!" irezistibil; toată lumea priveşte instinctiv în sus, inclusiv adeversarul lui. Şi atunci mister Mamutul îşi plasează bombardeaua de calitate extra. Fulgerătoare, vânjoasă, dar fără rotiri prealabile, fără rostogoliri avantajoase. Roşcovanul a dat de belea, fiindcă scoate un ţipăt gutural, începe să se sufoce, cade într-un genunchi şi-şi cască ciocul aidoma unui şarpe boa care s-a înăbuşit înghiţind un iepure de angora. În vremea asta, Béru îşi freacă mâna pălmuitoare cu cealaltă, liberă, probabil ca s-o dezdurereze; şi îndată după aceea murmură:

– Felicită-mă, fiule! Dă laba, iute!

I-o întind, el o scutură energic şi profită de acest ***hand-shake*** pentru a-mi restitui briceagul elveţian pe care mi-l şterpelise din buzunar când vârâse acolo inelul. Iar eu fac ca obiectul să dispară. În timpul rapidei noastre manevre, Teddy cel Roşu s-a lungit pe asfalt, în nesimţire. Atunci populaţia începe să-l felicite pe învingător – gloata dintotdeauna! Cu ea, „vai celui rămas pe şosele"; un ins zdrobit e un ins neiubit. Dodoloţul se poartă ca un nobil. Schiţează doar un zâmbet (şi chiar numai asta îl face să sufere, deoarece obrazul lui

stâng şi-a triplat volumul, şi gura i-a adoptat poziţia unui accent ascuţit).

– Nu vrei să-mi aduni tu mangoţii? îmi cere. Aşa cum sunt, cu besacteaua şi cu flautul harcea-parcea, mă aplec anevoie.

Îi fac serviciul solicitat. Ies la numărătoare cincizeci şi patru de dolari. Mărinimos, eroul decide să-i bea în compania învinsului, care îşi vine în fire cu chiu cu vai.

– De ce l-ai făcut să ridice capul înainte să-l pocneşti, Grasule? mă interesez.

El îmi dezvăluie:

– Cu o scatoalcă obişnuită, nu l-aş fi culcat cât îi hăul, tipule. Aşa că am hotărât să-i umplu tranşea de borş. Pentru asta trebuia să-şi ridice muia, pricepi? Ţineam în palmă briceagul tău, culcat între rădăcina deştiului mare şi-a inelarului; nu m-ar mira ca nenea să-şi fi înghiţit ceva cartelaje din gărebeată!

Într-adevăr, marele Red e mut şi pare să respire printr-un pai. Îi las pe combatanţi şi pornesc în căutarea lui Félix şi a Marchizului.

IX

CAPITOL PLASTIFIAT ÎN ÎNTREGIME

Parcurg strada cât e de lungă, până la banca cea faimoasă. Aici mulţimea e mai mare decât oriunde, se automalaxează şi se întoarce precum coca într-o covată. Nezărindu-i pe cei doi absenţi, scotocesc cu ochii prin colţurile întunecoase, temându-mă să nu-i găsesc sufocaţi de aburii etilici ai fiestei. Inspiraţie judicioasă. Îi reperez, într-adevăr; însă, departe de a fi neînsufleţiţi, se află în posesia tuturor facultăţilor lor, şi când zic „tuturor" înseamnă „tuturor". Era cât pe ce să nu-i văd, fiindcă se găsesc în capătul unei fundături înguste. M-a condus într-acolo un schelălăit de hienă rămasă fără adăpost. Un ţipăt ca de suferinţă, dintr-acelea pe care am dori să le stăpânim dar care ţâşnesc din noi ca aburii dintr-o marmită norvegiană.

Mă apropii cu paşii lenţi proprii animalului foarte cunoscut atunci când e alb, şi celebru pentru calmul, mersul şi

foamea lui. Lupul! Descopăr mutra de meduză a unei babornițe indescriptibile, ale cărei lațe cu vopseaua spălăcită atârnă până-n pământ. Stă aplecată în față și sprijinită de două mâini aristocratice: acelea ale Marchizului însuși, carele e ocupat să o călărească dindărătnic. Cea care urlă e căzătura, și nu de plăcere, ci de suferință. Când reușește să-și întrerupă vaierele, se blestemă singură, gemând, precum că pe semne e cea mai nenorocită dintre parașutele bătrâne, dacă a riscat să înghită pe din dos un asemenea trunchi de baobab. Ce-o fi apucat-o, fir-ar al dracului? Din orgoliu a făcut-o, așa-i? Sub pretextul că viața frământată de până atunci i-a desfundat până la refuz canalizarea, și-a închipuit, temerara de ea, că va putea să găzduiască toroipanul Marchizului. Firește, și-a atins scopul, doar că acum gigantica rașpă, cât telescopul de la Mont Palomar, nu mai poate ieși. Cu toate că n-a intrat mai mult de treizeci și cinci de centimetri (că altfel lucrurile se soldau inevitabil cu o explozie de stomac)! Și uite, acum le e cu neputință să se despartă. Mai nasol ca niște potăi! Dar ea, sărmănica, vrea să se întoarcă acasă. În două picioare, nu în patru labe. Monstrului ăsta ar trebui să-i taie cineva macaroana după care, se va găsi un doftor în stare să-i scoată și ei stinghia din rană – dacă nu altfel, atunci cu un burghiu de dulgher.

Am mai spus-o și altă dată! Félix nu pricepe engleza, i-a preferat greaca veche, dialect mai propice studiilor sale științifice. Totuși situația îl sperie, așa ca-i imploră pe actori să aibă răbdare. Marchizul, atât de intens găzduit, și-a păstrat totuși suficientă judecată pentru a declara că tocmai fleșcăirea

lui se află la originile sinistrului. Un lucru tare e mai uşor de smuls decât unul moale – ***quod erat demonstrandum***.

Felix mă zăreşte şi-şi recapătă nădejdea, fiindcă mandea se numără printre persoanele care, prin simpla lor prezenţă, inspiră acest sentiment.

– Înţelege, Antoine, guleraşul musculos al doamnei s-a crispat peste gâtul marchizului de Lagrande-Bourreé. Ceea ce constituie o strangulare ce blochează porţiunea angajată în intimitatea acelei persoane. Doamna e de rea-credinţă, deoarece ea însăşi a ţinut să încerce o asemenea experienţă imposibilă. Marchizul urina paşnic în acest colţ întunecat când, euforizată de micţiunea lui, lacoma fiinţă aici de faţă a ieşit pe poarta ce se vede în capătul fundăturii. S-a făcut praştie descoperind stropitoarea drăgălaşului nostru companion. Fără să ia în seamă protestele amândurora, şi-a pus poalele în cap, şi-a scos chiloţii şi, o dată disponibilă, s-a înverşunat în asemenea măsură asupra acestui sex eminent încât, nefiind de lemn, Marchizul a sucombat. Trec peste combinaţiile şi manevrele performate de nerespectabila femeie pentru a realiza intromisia. Trebuie să ştii că are, probabil, fofoloaca de cauciuc. Câtă energie! Ce încăpăţânare! A, sunt nişte luptătoare sufletele astea când se află în rut. Plângeam de admiraţie, Antoine! Chestia atinsese sublimul. Doamne, câtă ingeniozitate pentru a asigura lubrifierea imperialului piston! Ce de automutilări pentru a se lărgi peste limitele rezonabilului ! Cum îşi mai cabra crupa simpatica sexagenară! Ori e şi mai înaintată în vârstă? De-ai fi putut asista la această patetică îndârjire, Antoine! Prin comparaţie,

o catastrofă minieră pare ridicolă. Am trăit, vreme de aproape două ceasuri, imperceptibila înaintare a elefantului în acea cavernă prea strâmtă. Drumeţia, desfăşurată milimetru cu milimetru, îmi strângea ca o gheară gâtul şi pieptul; atât de puternic, încât, la un moment dat, m-am temut de un accident cardiac. În fine, după ce a încasat maximum de cale ferată, ţinând seama şi de habitabilitatea de care dispunea, doamna a strigat ***time out***. Numai că, în astfel de cazuri anormale, femeia comandă iar bărbatul juisează. Prea tare excitat de încetineala parcursului, marchizul Jean-Ferdinand de Lagrande-Bourreé şi-a scăpat slobozul mai înainte ca temerara pofticioasă să fi putu profita de afacerea la care tocmai consfinţise cu nişte atât de grozave suferinţe. A fost privată, bietul sufleţel, de uzufructul eroismului ei. Iar acum, o, culme a injustiţiei, ţevăria intimă i s-a obstruat. Ce-i de făcut, ingeniosule Antoine, care cunoşti, mai bine decât noi toţi, demonii şi ***impedimenta*** cărnii?

– Câinii sunt descârligaţi cu ajutorul unei găleţi de apă rece, gândesc eu cu glas tare. Să fie potrivită terapia şi fiinţelor omeneşti?

– Hai să vedem!

Mă duc, hotărât, în căsuţa bătrânei matracuce, a cărei uşă a ramas întredeschisă (spre deosebire de menghinea proprietăresei). În mizerul bârlog există totuşi apă curentă. Un mare recipient de plastic mă întâmpină la ţanc. Peste două minuţele, îi golesc conţinutul printre cei doi antagonişti. Mamare dârdâie ca o apucată, Marchizul se pune pe clănţănit. Dar fenomenul sperat nu se produce.

– E nevoie de un doctor! declară Jean-Ferdinand de Lagrande-Bourreé.

Începe să i se sictirească de toate aceste siamezării descendentului din cruciaţi.

– Félix, şoptesc eu, crezi că sinistrul rezultă dintr-o crispare a muşchilor vaginali ai femeii?

– E însăşi evidenţa, scumpul meu Antoine.

– Aşadar doamna ar trebui anesteziată pentru a se provoca în întreaga ei fiinţă o relaxare salutară.

– Probabil.

– Ei bine, exclam, apropiindu-mă de născătoarea blocată, vă rog să închideţi ochii.

Ea se supune. Ceea ce îmi linişteşte conştiinţa, ca să-i pot rade în bărbia bărboasă un croşeu absolut cordial. Instantaneu, ajunge k.o. şi începe să atârne în faţă. Un zgomot de şampanie destupată ne izbeşte timpanele – şi iat-o pe cotoroanţă cu burta la pământ. Marchizul şi ea au divorţat. Lupii!

După acest epic episod, o ducem pe babuşkină la sălaşul ei şi o întindem pe pat. Împingem, altruismul până la a-i lipi o cârpă udă între coapsele descărnate şi ne luăm valea.

– Întoarceţi-vă acasă să vă culcaţi, îi sfătuiesc pe sclav şi pe stăpân. Aţi merita-o din plin.

Îmi dau dreptate şi se. Dragul de Jean-Ferdinand de Lagrande-Bourreé umblă ca o foarfecă deschisă. Estropiat de podoabă la rândul lui. Nu prea au noroc tipii care se pregătesc să turneze filmul X. Amicii mei vor ajunge să se producă în „Schilozii de cabanosul cu guler răsfrânt"

Rămas singur, încep să-mi iau distanţa faţă de serbare. Balamucul ei, ţipetele sălbaticilor zărghiţi de băutură îmi

răvăşiseră mansarda. N-am melodramatizat apariţia afurisitului de clovn, dar îmi dă de gândit artistul. Îmi furnizează dovada că sunt privit cu lupa de ceasornicar, filat cum scrie la carte. Pistolul care acuma îmi lungeşte jebul şalvarilor mă anunţă că, dacă s-a introdus la pastorul Marty, negativul n-a făcut-o ca să mă invite la Ziua Femeii. Era belicos băiatul. O armă prevăzută cu o surdină ultimul strigăt nu-i făcută doar pentru a-l intimida pe băcanul căruia vrei să-i şterpeleşti mărunţişul. Când eşti ţintit cu o sculă de soiul ăsta, nu ezita să-ţi recomanzi sufletul către Dumnezeu, fiindcă e ca şi cum Creatorul ţi l-ar fi primit deja, cu toate taxele achitate de către expeditor.

Pitit într-un colţ întunecos, sondez împrejurimile. Nu zăresc decât o pereche de amorezi în curs de a se încorpora de-a-n picioarelea. Fata s-a atârnat de gâtul cotoiului, şi-a înnodat compasul în jurul şoldurilor lui (o virtuoasă) şi activează scoţând mici ţipete, parcă de mânie. Dosul ei alb ca o brânză îi face în necaz lunii. „Suporterul" i se cramponează de jamboane pentru a-i asigura poziţia infernală. Se lasă fraierit nătăntolul, fiindcă trebuie nu numai să-şi deverseze muştiucul, ci să mai facă şi haltere, Îi las să-şi termine propoziţia. Întrucât sunt tineri, concluzia vine imediat după prefaţă. Missa, udă fleaşcă, sare jos din copac, în vreme ce hăndrălăul îşi decapotează cabrioleta. Sloboade ofranda peste o peluză, îl vâră pe mister James înapoi în carceră, izbucneşte într-un râs de brută mulţumită şi-şi trage partenera spre ceaunul clocotitor al patimilor.

Aştept puţin, întruna la pândă, cu mâna crispată pe arma părăsită de clovn. Dar în afară de zarva din apropiere, totul e

liniştit. Luna se tăvăleşte pe deasupra deşertului alb. Atunci, cu somnul speriat definitiv de multiplele peripeţii care fac ca toate ***books*** ale mele să ramână inconturnabile, mandea porneşte pe drumul spre motel (PE DRUM de fapt, fiindcă altele nu mai există). Umblu cu paşi necadenţaţi, dar repezi. Când se iveşte vreo tărtăreaţă (dinainte sau dinapoi), sar peste taluzul scund şi mă culc pe burtă până ce vehiculul dispare.

Motelul e luminat. Carapacele hodoroagelor lucesc în noapte. Într-unul dintre bungalow-uri, câţiva inşi cântă cu voci alcoolizate. Trec prin faţă firavelor construcţii şi-mi urmez drumul. Aerul rămâne înăbuşitor. Cred că n-a mai plouat la Morbac City de la asasinarea lui Lincoln, în 1865. Acest colţ al universului e uscat ca limba unui spahiu rătăcit în Sahara ori ca văgăuna unei nonagenare (după ce-au trecut de şaptezeci de ani, ca să le-o mai înmoi ăstora, trebuie să-ţi aduci bidonul cu vaselină!). Mă taie o sete imperială şi visez la găleata cu apă vărsată nu de mult peste monumentul de carne al Marchizului.

Încă doi kilocicli, şi pot desluşi, pe dreapta, ranchul cowboyului elveţian. Clădire joasă, de forma unei ţestoase tupilate printre câţiva copaci de infern. Ştii că iubitul tău Sana e un cutezător. Animat mereu de frumoasa lui hotărâre, porneşte în direcţia locuinţei aflate la mai bine de cincisprezece sute de metri.

Ţi s-a mai întâmplat, bătrâne omoplat, să umbli astfel noaptea printr-un deşert veritabil? Singură luna îmi zâmbeşte. Bună şi bătrâna luna, pe care confraţii romancieri mi-o făgăduiau odinioară şi pe care americanii mi-au oferit-o într-o noapte când mă găseam în Liban! De neuitat. Nu există decât

două lucruri de care sunt foarte dornic şi pe care aş vrea să le obţin înainte de a mă duce să fumez scaieţi pe la rădăcină: un ou de dinozaur şi o strângere de mână adresată lui Armstrong. Dacă vreunul dintre cititorii mei ştie să-mi spună de unde aş putea cumpăra un ou de dinozaur, va deveni pe dată amicul meu din copilărie. Iar dacă vreun altul binevoieşte să-mi stabilească o întâlnire cu Armostrong, îl voi culca (de-a curmezişul) pe testamentul meu.

Bun. Va să zică, unde rămăsesem? A, da: la ranchul cowboyului elveţian. Mă îndrept într-acolo păşind în ritmul unui bătrân poştaş de ţară; altădată, aceşti viteji nu dispuneau nici măcar de bicicletă pentru a-şi face turneul, şi băteau pe jos comuna, de la un punct cardinal la altul, cu bastonul în mână, mergând până în cele mai îndepărtate coclauri pentru a duce un simplu ziar! Le puteau crăcanele; de altfel, şi fleanca. Vinaţuri pe sus, cu ciorapi de lână pe jos! Pe la mijloc, puteai detecta rămăşiţe de pârţuri agăţate prin catifeaua groasă, niciodată spălată. Ah, poşta franceză! Ce epopee! Bunica mea cunoscuse un factor, asasinat apoi pe fosta şosea dintre Chalamond şi Meximieux (Ain). O viaţă furată pentru un pumn de franci vechi. Totdeauna oamenii au fost lamentabili, nu-i o chestie doar de azi de ieri.

Tu, infailibilul meu cititor, care mă cunoşti de la bombardament, ştiu că nu eşti surprins să mă vezi umblând la o asemenea oră prin bolovănişul ăsta. Îţi spui: „La urma urmei, ca să-l găsească pe nenea de aici a venit în Morbac City. Şi nu mai poate aştepta." Până şi cei mai şmecheri dintre tine pun degetul pe adevăr, gândindu-se că: „Agresiunea ratată

căreia tocmai era să-i cadă victimă îl face pe Sana să estimeze că, dacă ***ceilalţi*** sunt la curent cu o mulţime de lucruri referitoare la Martine Fouzitout, atunci negreşit vor merge să-l descoasă pe cel ce era vizitat de dânsa în fiecare lună. Se teme marele Tonio ca banditii să nu fi pus mâna pe cowboyul elveţian. Aşa că a pornit după ***news***. Ceea ce era de demonstrat."

Într-adevăr, chiar o atare grijă mă minează. Pe măsură ce mă apropii, un zgomot aparte îmi alertează timpanele. Acela produs când se execută săpături. Ca să evoluez în tăcere, îmi scot tălpicile şi la fel şosetele (pe care totdeauna le cumpăr de la Roma, din aceeaşi prăvăliuţă de pe Via Veneto), le las grămăjoară pe pietre şi, cu paşi de pisică, îmi termin drumul. Deodată tresar. Grozav ţi-ar mai plăcea să-ţi spun ce zăresc în spatele celui mai apropiat tufiş. Ei nu; fără cioace, ţi-ar face plăcere? Atunci închipuie-ţi că-i o maşină albă. Nu bătrânul Jeep rablagit pe care-l posedă cowboyul elveţian, ci o haraba noua: Buick Park Avenue, plină de crom lucitor. Recunosc maşina, fiindcă am văzut-o acum mai puţin de două ceasuri. La bordul ei, clovnul şi complicele au spălat putina după eşuata lor expediţie la pastor.

X

CAPITOL INCALCULABIL

Zgomotul îmi dă de ştire că am ajuns prea târziu. Răii au venit aici, l-au doborât pe bătrânul cowboy şi iată că acum îl îngroapă pentru a lăsa să se înţeleagă că omul s-a tirat. Deseori asemenea personaje bizare, căzute din cer în câte o localitate, pleacă aşa cum au apărut: fără să strige păzea. Va fi de ajuns ca unul dintre cei doi ucigaşi să ducă undeva departe vechiul Jeep şi să-l abandoneze acolo, pentru ca oamenii să creadă că elveţianul şi-a făcut bagajele. Iar cazul va fi clasat înainte de a fi fost deschis.

Numai că pe lumea asta există o justiţie imanentă şi ea se cheamă San-Antonio! Scot arma lăsată în dar de vasilachele cu nas roşu şi verific că posedă un încărcător plin cu bomboane şi că are piedica ridicată. Mai silenţios decât oricând, înconjur ranchul. De partea cealaltă se află o arteziană, izvor al vieţii, de unde curge un firicel de apă. Preaplinul

jgheabului şiroieşte pe o distanţă de vreo douăzeci de metri şi dispare în solul crăpat. Şi ce udă el în lumina lunii? Nu unul, ci două cadavre, inclusiv al clovnului; unul cu faţa la pământ, celălalt profitând de lumina bunului şi bătrânului nostru satelit, mai înainte de a coborî să putrezească într-o gaură pe care moşneagul tocmai o adânceşte anevoie. Munceşte ţeapăn cowboyul elveţian. Se vede că se trage de la ţară. Pălăria îi stă agăţată de piatra de la gura fântânii, vesta şi-a aruncat-o pe jos – şi o groapă de aproape un metru e în curs de.

– Se poate spune că n-ai nevoie de ulei la încheieturi! mă adresez ***ranchman***-ului. Ia-o mai încet, că nu dau turcii.

Cu o mişcare precipitată, el se întoarce către puşca pusă alături de haina cu franjuri.

– Hei, te înşeli, tataie! zic. N-am venit să răscolesc rahatul, dimpotrivă. Sunt aici din pricina Martinei Fouzitout.

Atunci el înfige lopata în mormanul de pământ din buza gropii (unul fiind consecinţa celeilalte) şi mă priveşte, cu mâinile atârnând.

– Şmecherul înţolit în clovn a încercat să mi-o tragă, acum două ore, cu acest compostor. – Îi arăt proba materială, pe urmă o vâr în cioareci. – Ascultă, reiau, povestea mea e lungă, şi noaptea n-o să ţină o veşnicie. Am să te ajut să-i îngropi pe domnii, de vreme ce asta îţi era intenţia. După care o să procedăm tot aşa cum, de bună seamă, aveau şi ei de gând să-ţi facă dumitale – le vom arunca mizeria de Buick, la mai mulţi kilometri în deşert; apoi mă conduci la Morbac City, şi dumneata te întorci acasă. Nevăzut, necunoscut. Batem palma?

– Cine eşti? mă întreabă el temător.

– La întoarcere o să-ţi povestesc totul.

Îmi arunc haina uşoară peste a lui şi, luând târnăcopul sar în marea gaură geometrică, pentru a continua să sparg pământul pietros. Moşul mă priveşte o clipă, surprins de ajutorul picat din inima nopţii. Dar e un harnic, aşa că îşi uneşte iute eforturile cu ale mele. În doi, forăm cu alt sport. În curând, nasul şi gâtlejul mi se înfundă cu praf înecăcios. Pompefunebrăm în cor, fără să proferăm un sunet. După o oră de eforturi subţinute (Béru dixit), groapa ajunge suficient de largă pentru a găzdui cele două cadavre. Tatamare îşi asumă răspunderea pentru ea.

– E destul, zice.

Ne oferim sprijin reciproc pentru a ne scoate din mormântul virtual. Suntem scăldaţi în sudoare; palmele îmi ard de băşici mari, pe care va trebui să le sparg şi să le dezinfectez. Şi fiindcă elveţianul l-a şi apucat de picioare pe clovn ca să-l ducă pe ultimul drum, îl opresc:

– O clipită, dragă Buffalo Bill!

Pipăi hainele mocârţanului defunct, dar nu descopăr nimic. Prudent băiatl!

– Ia-l, e în regulă!

Trec la al doilea cadavru. Ăsta, dimoptrivă, are un portvizit, un portmoneu de formă alungită pentru a adăposti bancnote, o tabletă de **gum**, un briceag (lamă şi pilă de unghii), mărunţiş, o agendă minusculă cu coperţi de piele roşie şi, în sfârşit, o cutie cu prezervative de culoare violetă, care trebuie să-ţi facă un moştroflont de gorilă când le utilizezi. Pun la loc dolarii în buzunarul răposatului.

– Se vor prăpădi, observă cowboyul.

– Fără îndoială, dar eu nu sunt jefuitor de cadavre.

La care el, cu bun-simţ, ia înapoi lovelele victimei.

– Ar fi o prostie să-i lăsăm de izbelişte, mă asigură acest elveţian până în măduva oaselor. Găsesc eu pe cineva căruia să-i fac o bucurie cu ei.

Am impresia că nu va trebui să-l caute nu ştiu cât.

==========

Am parcurs vreo patruzeci de kilostânjeni. Peisajul mi se părea tot mai feeric. Nu mi-aş fi petrecut aici vacanţa, dar ***sincerely***, merita ocolişul. Suntem băftoşi noi, pământenii. Ce păcat că alte planete nu posedă H_2O! Mult timp am sperat că nişte znamenii se vor ivi dintr-acolo, fie că-s verzi, fie că au coadă lungă, în formă de trompetă; dar, până la urmă, sunt înclinat să cred că acolo nu-i nimic şi că ne aflăm singuri-singurei, pe această mare băşică albastră. Păcat, am fi putut porni, ca variaţie, un război cu extratereştrii, în loc să ne tot năpăstuim împotriva noastră înşine, fără să ne prindem că, de câte ori un om îl ucide pe altul, de fapt pe sine se trimite la moarte. În sfârşit, nu merită osteneala să visezi. Mai bine să zicem bogdaproste că Domnul ne-a îngăduit pe lume; înţelegând prin asta că ne-a creat. Hotărât lucru, e nasol să fii viu, dar ce demoralizat trebuie să te simţi când nu mai exişti!

Iau iniţiativa să ieşim de pe şosea. Taica mare mă urmează de la distanţă, fără să lase impresia că alcătuim un

convoi. Văd în stânga profilându-se o văloagă printre stânci abrupte. Locul mi se pare potrivit scopurilor noastre. Buickul aproape că rămâne fără pneuri şi amortizoare de pe urma bolovanilor.

Rulez, rulez, rulez.

Până când o roată îmi face figura, renunţ la restul drumului şi decid să abandonăm maşina acolo, în defileul strâmt unde, după mine, nici oameni nici animale n-ar trebui să-şi arate vârful nasului. Înainte de a o lăsa în plata Domnului, o explorez. Găsesc doar un lung baston de cauciuc negru, plus obişnuitele unelte de bord şi o hartă rutieră.

– Dacă i-am da foc? sugerează cowboyul.

Îi arăt magnifica panoramă desfăşurată în faţa noastră şi întrucâtva la picioarele noastre, deoarece ne aflăm la o oarecare înălţime.

– Focul ăsta de tabără ar fi zărit de la zeci de ***miles***, îi răspund.

– Just! apreciază strămoşul.

Ne întoarcem la grămada lui de fierărie ruginoasă şi pornim spre cocheta cetate în delir numită Morbac City.

Tataia îmi povesteşte pentru început că, în liniştea deşertului, auzul lui s-a supradezvoltat. Îţi dai seama că ticălosul a auzit de departe venirea maşinii albe. Şi e un ins cu ochii în patru, asta se înţelege ***quickly***. Imediat şi-a pus la bătaie materia cenuşie. O cotigă în toiul nopţii, când în mod normal la conacul lui nu vine aproape niciodată nimeni, chiar peste zi – chestia asta nu i-a plăcut din cale afară. Aşa că a

îndesat sub cearşafuri un morman de hanţe, ca să lase impresia că doarme cineva acolo, şi-a luat flinta din cui şi s-a urcat în partea mansardată a casei, printr-un chepeng prevăzut cu o scară retractabilă. Şi-a aşteptat.

Răii au oprit lângă ranch şi-au pătruns înăuntru. Moşul îi urmărea graţie unei crăpături din tavan. Se pare că tipii cunoşteau locurile, fiindcă s-au dus glonţ la crivat, fără nici o şovăire. Odaia era cufundată, totuşi, într-un aproape desăvârşit întuneric. Amicul clovnului (un ins la vreo patruzeci de ani, scundac, foarte oacheş, tip de spaniol) a îndreptat o armă de calibru mare spre ceea ce credea că e adormitul şi a golit în aşternuturi un întreg încărcător. Clovnul jubila şi scotea câte un strigăt de bucurie la fiecare detunătură. Când s-a auzit micul declic dovedind că încărcătorul se terminase, cowboyul elveţian a ridicat chepengul şi a zis:

– Zâmbiţi-mi oleacă, gogomanilor!

Speriaţi, cei doi au ridicat capul spre vocea venită din plafon, şi bătrânul i-a cadorisit cu câte un snop de alice pentru mistreţi. Din cele bubule, făcute chiar de el, având printre plumbi şi tot soiul de fierotenii ascuţite. Care i-au adormit la iuţeală pe băietani. Nu mai rămânea decât să fie îngropaţi.

Ceea ce noi şi făcusem.

Foarte reuşit documentarul. Cu mici diferenţe, îl reconstituisem şi eu în bostănelul propriu şi la fel de performant ca acela al lui Blaise Pascal. Numai că pe mine mă interesează restul, tot restul. Adică istoria relaţiilor lui cu marmazela Fouzitout. Îmi asum riscul de a aborda subiectul, dar el mi-o taie scurt:

– Un moment! Acum e rândul dumitale să vorbeşti, prietene.

Categoric! Deci îmi spun, în stil bérurian, că a sosit momentul să mă caţăr la tribună. Pentru a „n"-a oară (cel puţin) îi dau drumul poveştii mele. O ştiu de-acum pe dinafară şi aş putea-o debita pe scena de la Olympia, la sfârşitul primei părţi a spectacolului, într-o zi când amicul meu Pierre Perret ar ajunge acolo ca vedetă. Vorbesc despre moştenirea lui Félix, bătrân profesor sărăntoc. Brodez cum că mai mulţi prieteni şi cum mine îl sponsorizăm să vină aici să-şi ia mălaiul. Şi iată că nişte inşi despre care nu ştim cine sunt şi ce vor ne caută pricină şi încep să-i sfredelească pe toţi cei care s-au apropiat de micuţa Martine. Îi zic de părintele Machicoule, scot poza dată de servitoarea lui, şi tot aşa şi iar aşa. Cowboyul pilotează tăcut. La un moment dat, dă la iveală un pac de tutun şi muşcă din el cu scopul de a-şi confecţiona un dumicat de mare spectacol, cum nici măcar regina Elisabeta a II-a a Angliei n-a mestecat vreodată.

Pare să mediteze la revelaţiile mele. Şi, pe nepusă masă, mormăie:

– Maica mâne-sii. Mi s-a spart o roată din spate, de la nenorocitele astea de pietroaie!

Într-adevăr, de câteva clipe teleaga îi mergea smucit.

– Vrei să arunci un ochi, băiete? îmi cere.

Nicicând n-ai să găseşti pe cineva mai serviabil ca mine când vine vorba de moşnegi. De altfel, n-ai văzut cum l-am ajutat să-şi îngroape victimele? De ispravă, nu? Ştiu destui care n-ar fi făcut-o. Cobor şi mă pornesc spre îndărătul Jeepului. N-am ajuns însă până în dreptul aripii, că tărăboanţa

o ia din loc, pe cât de iute îi îngăduie motorul ostenit. Bătrânul îşi scoate prin portieră mâna cu un deget (mijlociul) ridicat, pentru a-mi confirma că mi-a pus-o în buci.

Ceea ce îţi dovedeşte că nu totdeauna bunătatea e răsplătită.

=========

Predominantă în mine, om săritor şi de o bunătate funciară, e mâhnirea – trecând înaintea umilirii. Purtarea cowboyului elveţian mă îndurerează. Când îl ajuţi pe un nene să înmormânteze cadavrele duşmanilor săi (cadavre realizate de el însuşi) şi să şteargă urmele isprăvii în cauză, te simţi, cu voie fără voie, legat de dânsul. Dar iată: cu o neruşinare incalificabilă, bătrânul mă lasă pe jos, în plin sfârşit de noapte, în plin deşert, în plină epuizare. Jigodia! Ah, jigodia jigodioasă, fără teamă de Dumnezeu, fără credinţă, nici lege, nici nimica bun!

Clătinându-mă, îmi continui ca pedestraş călătoria. Altceva ce să fac? Dragul meu Michel Audiard a declarat destul de des că un prost în mişcare e mai performant decât un intelectual aşezat. După o sută de metri zero cinci, dau peste un mic obiect rectangular ce străluceşte în lumina lunii deoarece e tras în plastic. Legitimaţia mea de poliţist! Pe ea stă încă scris că sunt comisar; fiindcă, din fetişism, am păstrat documentul, neobişnuindu-mă cu noul titlu de director. Îmi aduce o explicaţie asupra atitudinii elveţianului în privinţa mea. În timp ce târnăcopeam în groapă, omul mi-a buzunărit

haina ca să se asigure ce hram port, şi acum, întrucât l-am minţit prin omisiune, mă pune să plătesc. Tâlhar de boşorog! Mi-a aruncat legitimaţia în drum anume ca s-o găsesc şi să înţeleg de ce se poartă aşa; ceea ce arată că i-a rămas ceva consideraţie pentru mine. Acestea fiind zise, aş putea să-l torn la pârnaie pe tăgârţă. Ar fi de ajuns să anunţ la poliţie că are două hoituri îngropate în dosul casei, lângă izvor, unde pământul e mai puţin învârtoşat. Doar că, făcând asta, m-aş arunca şi pe mine într-o mocirlă deloc parfumată cu O-Bao.

Ca să mă stimulez, le tropotesc fredonând ***La Marseillaise***, acea drăguţă numărătoare sută-n sută franţuzească. ***„Marchons! Marchons!"*** S-o crezi tu că i-au făcut să meargă cu aşa ceva pe guguştiucii ăia! Baioneta la armă şi hai! năvală la caltaboşul confecţionat din sângle spurcaţilor! Îmi socotesc paşii, îi convertesc aproximativ în decametri, hectometri şi kilometri. După trei asemenea postate, mă dau bătut. Grămadă, San-Antonio! Ar fi trebuit să rămân la mama, la Saint-Cloud, să beau o „adevărată" cacao şi să clămpănesc fleici zemoase şi tăvălite în unt. La fiecare aventură nefericită mă încearcă acest regret infantil. Adevărul e că niciodată n-am ieşit cu totul din plăpumioara de sugar. Halal superman Antonio al tălică, bădie: durul cu poponeaţa trasă în talc!

După un lung viraj, descopăr o întindere tapisată cu plăntuţe mov, gen iarbă-neagră. Extenuat, mă întind pe ceea ce romanticii ar numi „un covor de ametist". Horăiala e instantanee. Epuizarea – iată cel mai bun dintre soporifice.

==========

Lucrarea de faţă fiind deosebit de copioasă, n-am să-ţi povestesc visul care m-a vizitat în timpul somnului. La ce bun să lungeşti rândurile, când orice vis angajează cheltuieli de tipar, de hârtie, de depozitare şi altele de-astea! Trec aşadar peste visul cu pricina, în care se făcea că sunt un militar rătăcit în cursul retragerii în derută şi că le întreb încotro s-o iau pe trei tinere ţărănci bogate dinainte mai sus şi dinapoi mai jos si care, diavoliţe pornite la recoltat, cer să fie recompensate, pentru informaţiile oferite de fiecare în parte, cu câte o îmbelşugată înţepătură, pe un morman de paie aspre. Ei şi? Mă vezi povestindu-ţi despre acea întrepătrundere de găurici? Despre acea distribuţie a tuturor harurilor mele, într-o simultaneitate de mare montare: Gogu ici, limba colea, mânăreala pe unde a mai rămas loc de întors? Mă vezi făcând asta, ia zi?

Mohammad, cel mai nemilos dintre boxeri, începe să mi-o tragă peste bot cu toate razele, trezindu-mă de-a binelea. Adio, vise fericite! Rămânem doar eu, drumul alb, cerul şi mai alb, orizontul încins, linia munţilor ce par tăiaţi din cuarţ. O prefigurare a infernului. De pe-acuma boarfele mi se lipesc de piele. Împărăţia mea – în schimbul unei băi răcoritoare! Mi-e sete, mi-e foame, mă trece treaba mare. E cumplit să te slobozeşti în mijlocul unei asemenea pustietăţi. La mama acasă, umblătorile te scot din minţi ce bine arată. Pereţi tapetaţi (olandeze cărând găleţi cu lapte şi ţinând pe umăr un îmblăciu). Suport de hârtie – din metal auriu. Hârtie dublu satinată. O mică lustră de Murano. O bibliotecă minusculă conţinând: reviste, operele lui Robe-Grillet (pentru constipaţi)

şi ale mele (pentru cei cu măruntaiele generoase). Un aparat de radio (pentru a nu-l rata pe Le Pen când pălăvrăgeşte la vreun miting), o scrumieră (pentru sinucigaşi), deodorant de te crezi pe Insulele Borromee, apă de colonie (pentru cei care-şi înnămolesc degetele când se găureşte hârtia). Ultraconfort, culcuşeală totală. Îţi vine să-ţi petreci întreaga viaţă acolo.

Bun. Mă dezmeticesc cum pot mai bine. Şi-mi scotocesc portofelul, în căutarea unei hârtii pentru scopul de mai sus. Grijuliu să-mi păstrez permisul de conducere, sacrific o scrisoare de dragoste de la o anume Lisette, pe care începusem s-o dezonorez (scrisoarea, nu pe Lisette), notând pe marginea ei diferite numere de telefon, ca şi adresa unui oarecare Slois Dugadin, de la Vitry-le-François, fără să-mi mai aduc aminte cine-o fi fost individul. Această operaţie ultraintimă dă brânci unor gânduri dezabuzate şi mă incită să scriu lucrarea, pe care o port în mine, asupra degenerării fantasmelor; numai că aşa cum ţi-am spus, sunt în criză de hârtie.

Tocmai încep să-mi cobor pantalonii, când un claxon mă face să tresar. Zăresc atunci, la câteva ancabluri, o enormă limuzină galbenă cu acoperiş alb şi cu o doamnă la volan. Plin de ruşine, aş vrea ca o falie să se deschidă în sol şi să mă înghită; dar în asemenea cazuri nu sentimentele prevalează, aşa că, simţind cum mi se atenuează umilinţa în beneficiul unei vaste uşurări, dau fuga către spioana de mare viitor.

Ce mai zdrahon de muiere! Greutatea ei ar pleoşti orice balanţă obişnuită, ca acelea de prin băi. Şi, culmea ridichei,

umblă în şort şi sutien de diplodoc-femelă, iar pe zegrasul de un cafeniu-roşcat care l-ar băga în sperieţi pe colegul nostru Mathias, poartă o şapcă lungă în cozoroc.

– Hello! zice.

– Hello! zic şi eu, ca să nu rămân mai pe jos.

– Ce faci aici? mă ia la sigur.

– Caut un loc liniştit, să pot defeca, dar acum îmi dau seama că am ratat afacerea.

Râde.

– Ai un accent ciudat, mă asigură.

– Ştiu, e din naştere.

Re-fasoleală a grăsanei. Îi povestesc că tomobiliştii din Morbac City mi-au propus o raită nocturnă prin deşert. Fiindcă erau şi femei în combinaţie, am acceptat. Dar nenorociţii m-au părăsit aici. Chestia i se pare obezei farsa cea mai cea. Pârţâie de ilaritate scumpa. Însă graşii fiind şi oameni cumsecade de soiul lor, se oferă să mă ducă la Morbac City, încotro se şi îndrepta pentru ***Bench Holiday Making***.

Gata, destinul meu îşi reia traiectoria.

XI

CAPITOL RECURENT

Destul de simpatică mrs. Molly Bulimică, precum mai toţi obezii, se îndoapă cu pop-corn pescuit din punga pe care o ţine între pulpele monstruoase şi râde de orice şi mai nimica, împroşcându-şi parbrizul cu particule de porumb. Are o piele delicată, roz, buburoasă, pe care bucuros ar cumpăra-o orice tăbăcar pentru a o modifica în fals crocodil. Pute niţel a rîncezeală stropită cu parfum de doi dolari kila şi totodată a sudoare de diverse încheieturi. La oamenii de o sută douăzeci de ocale, cutele sunt cele mai elocvente. Îmi relatează că locuieşte în Salome (Utah), unde gerează o fabrică de preparate din carne, fondată de răposatul ei soţ. Merge la Morbac City în pelerinaj. Înainte de a se lăsa, pe nemestecate, luată de nevastă, de către Bob, amândoi şi-au aşezat cele patru emisfere pe ilustra bancă şi şi-au oferit o trăsnitoare supă de limbă. Doisprezece ani de fericire fără nori, înjunghiind porci.

Şi pe urmă – adio! Bob avea o asemenea uremie, încât venele îi slujeau drept vezică. Aici glasul doamnei naufragiază. Lacrimi mari şi strălucitoare ca ţurţurii de cristal ai unei lustre veneţiene îi brăzdează tencuiala ocru.

– Ia floricele, mă îndeamnă desfăcându-şi parizerele.

Declin invitaţia, ea inistă, cedez. Prin hârtia subţire îi simt ditamai păsăroiul. Socoteala mea prin cornet o face să freamăte.

– Trebuie să te pricepi la amor dumneata! diagnostichează.

Scrâşnesc din meninge, A, nu; să nu fiu nevoit să-mi plătesc cu o mârleală voiajul! Carnea ASTA e pe măsura lui Bérurier. Dacă m-aş cocoţa pe dânsa, aş avea impresia că înfrunt versantul nordic al Everestului! Se cade să împrăştii iute neînţelegerea.

– Să nu crezi. Am o puţică de colibri.

Ea urlă de râs şi-şi scapă udul peste pop-corn.

– Ce glumă! Uiţi că te-am văzut cu pantalonii în vine? Spânzuraţi ca al matale n-am mai întâlnit decât în filmele X.

Auzi, ce le-o fi apucat pe toate americancele astea de se agaţă de cârligul meu? E luna cadourilor sau ce? Ca să schimb subiectul, dau drumul la radio fără a mai cere consimţământul proprietarei. Care pricepe că nu ader la propunerea ei voalată şi se îmbufnează. Sper să nu mă arunce din Buick purceaua! Sub şapca ei cu vizieră cât un şopru clocesc gânduri toride şi poate chiar smintite. Mă tem că, din clipă în clipă, o labă îmi va fi trântită în şliţ. Din fericire, muzica o mâlceşte, şi un reporter local debitează o ştire de senzaţie: „banca îndrăgos-

titilor" din Morbac City a fost furată, la primele licăriri ale zorilor, când toţi participanţii **la *Bench Holiday Making*** se întorseseră acasă să-şi împrăştie ceţurile beţiei.

E dezastru! Disperare! Doliu în tot ţinutul. Serbarea s-a oprit, ca după o catastrofă naturală. Căci numai un tsunami, o erupţie vulcanică, o epidemie de ciumă bubonică ar fi putut pune capăt veseliei populare. Se procedează la dezbătarea şerifului şi se contează pe faptul că prima grijă a acestuia va fi alertarea federalilor. Un eveniment atât de major compromite realegerea guvernatorului.

Mrs. Molly frânează mortal.

– ***Oh, my God! My dear God!*** hohoteşte ea de plâns.

Se înăbuşă; e obligată să-şi descheie elevatorul, şi patruzeci de kilograme de cărniţă i se pleoştesc în portul Dieppe. Se propteşte apoi de umărul meu ca să-şi reverse mareea în creştere. În douăzeci de secunde, întreaga jumătate stângă mi-e inundată. Resturile de pop-corn i s-au rostogolit în tranşee, atât de aprig îşi fâţâie şoldurile. Şi răzbate un asemenea conţănit de sub partea-i inferioară, de-ai crede că grasa chiar le haleşte cu malaxorul ei păros, calibrul 45.

Ca să fiu sincer, mă cocoşez de râs în mintea mea pe chestia cu banca dispărută. Ce farsă? Toate populaţiile astea scufundate în plin păgânism şi venerând o amărâtă de bancă publică, precum fraierii de druizi venerau vâscul (plantă parazită, colac peste pupăză!). Să ştii că fraţii noştri oamenii sunt de-a dreptul inimaginabili. Din când în când, li se sfărogeşte creierul. Zici că-i pe bază de hormoni? Glandular ceva? Aha! Mi se păruse şi mie.

Până la urmă, târâş-grăpiş, ajungem şi noi la Morbac City. E zece dimineaţă, locuitorii n-au avut încă timp să recupereze; dar, excepţie făcând o treime dintre autohtoni aflată în stare comasată, toţi în păr asediază locul unde fusese banca. Scaunul furat şedea pe patru blocuri groase de beton, unde era fixat cu nişte scoabe metalice înfundate în stâlpii cu pricina. Hoţii (folosesc pluralul, neputându-mi închipui că un singur om ar fi izbutit să şterpelească acea operă de fontă) au ferestruit în mod deliberat cele patru prinzători, pentru a elibera banca. După spusele palavragiului de la radio, aceasta din urmă bătea suta de kile. Se face un apel la eventualii martori.

Cu ochii injectaţi, locuitorii cetăţii de gogonele constată dezastrul. Nu vorbesc, fiindcă au încă limba lipită de tavan si dinţii de ipsos, dar expresiile lor devastate arată în ce măsură abominabila crimă le-a rupt armonia existenţei. O atmosferă de doliu naţional apasă asupra oraşului. E de-ajuns să-ţi lipsească o singură bancă – şi totul rămâne pustiu. Damele, în general mai puţin paradite decât pinguinii lor, hohotesc şi-şi frâng mâinile. Au presentimentul că un flagel necunoscut se va năpăstui asupra aşezării, făcând din ea un al doilea Pompei.

Profit de faptul că mrs. Molly intonează un bocet, îngenuncheată într-un cerc de babornițe apelpisite, ca s-o şterg acasă la preot fără a-i mai zice pa şi pusi, caz în care aş fi riscat să-mi ipotechez preţiosul viitor, întrucât căpcăunoaicele de soiul ei rareori lasă să le scape vreo pradă. Mi-a zis că o să tragă la un neam de-al său, care ţine ***funeral house*** a

cătunului; ***a priori*** judecând lucrurile, nu e un loc unde să stai pentru serbare, dar eu am avut alesul privilegiu de a întâlni încă din timpul vieţii nişte ciocli, care s-au arătat cu toţii băieţi de gaşcă, fiind debarasaţi de stânjenitoarele prejudecăţi ce înconjoară moartea.

==========

La reverendul Marty, viaţa şi-a relaut cursul aproape firesc. Omul Domnului s-a pus la dezmeticit, iar amicii mei trag la aghioase, cu excepţia lui Félix care a păţit în noaptea asta un incident supărător. Profesorul, dacă ai ţinere de minte, era deţinătorul dinţilor lui Béru pe durata fiestei generale. Revenind să se culce, după ce protejatul său îşi recuperase cavalul din crăpătura insuficientă a hoaştei, a tras o căzătură nefericită, şi aparatul dentar al grasului i-a muşcat cu atâta cruzime sexul, încât i-a desprins o bucată destul de consistentă din pălăria ciupercii ultracomestibile. Rană grea, ce compromite o dată în plus filmarea pornografică pusă la cale de producătorul nostru hollywoodian. Încât îţi vine a crede că Dumnezeu însuşi se împotriveşte exploatării financiare a codobaturilor de excepţie, dăruite de El tovarăşilor mei ca să scoată dintr-însele plăcere şi nu câştig.

Ivy se dăduse de ceasul morţii din pricina mea. Tocmai îngrijea matern, cu degetele ei delicate, monstruosul vademecum al profesorului prin incontestabile semne de afecţiune. Nu era departe de a lua pe seama lui faimoasa replică a lui François Mitterand care, în cursul operaţiei de prostată,

i-a spus infirmierei venite să-i schimbe pansamentul: „Acum o poţi lăsa, domnişoară, o să stea singură!" Cuvinte raportate partidelor de dreapta, care s-au alarmat, văzând în această demonstraţie de vitalitate premisele unei convieţuiri dificile, şi mai penibil de asumat decât precedenta.

În vreme ce milostiva femeie îşi risipeşte darurile, eu dau fuga să fac o baie fierbinte, apoi să-mi schimb rufăria. Aşa că o persoană înnoită îi sărută patrafirul doamnei, practicându-i simultan „bagheta vrăjitorului". Care, aşa cum ştii, se joacă folosind două degete (arătătorul şi mijlociul), convenabil depărtate pentru a se strecura în câte una dintre cele două viziuni ale lui Ivy. Respectiva iniţiativă, însoţită de cunnilinctus, o înalţă pe coana preotească la raiul pe care, până atunci, popa al ei o lăsase să-l întrezărească doar din cuvinte.

Mestec un foarte melancolic sandviş decongelat (miez de pâine, piept de pui, tomată) când Micul Gibus îmi face, pe nepusă masă, o vizită.

– Am trecut să văd dacă n-ai nevoie de mine, marţianule! trâmbiţează.

Din tonul cum o spune, deduc că o nădăjduieşte din răsputeri. Neplăcându-mi deloc să dezamăgesc tineretul, îi spun că a picat la ţanc şi că-l închiriez pentru a mă duce la cowboyul elveţian, fiindcă al naibii aş vrea să reiau cu Buffalo Bulă o conversaţie abandonată de acesta într-un mod lipsit de eleganţă.

Pe puştiulache, dispariţia băncii îl amuză. Ca orice băieţel cu bun-simţ, mă asigură că venerarea păgână a unui

scaun public era ridicolă şi că speră ca hoţii să-l ascundă destul de bine încât să nu se mai audă niciodată vorbindu-se de el.

Mulţimea creşte tot mai mult, consternată şi redusă la tăcere de mahmureala căreia îi suportă consecinţele. Cei câţiva nebeţi i-au trezit pe cei nu prea beţi, care i-au dat jos din paturi pe cei făcuţi bancă, acolo nu-s nici serbări, şi un oraş fără îndrăgostiţi va să zică că nu-i mai are. Roy uzitează de claxonul lui ruginit pentru a-şi croi drum prin adunătură. De data asta, şeriful şi adjunctul său sunt în plină acţiune. Ca să dea impresia că fac ceva, măsoară golul lăsat de bancă.

În cele din urmă, strada devine şosea. Trecem pe lângă hotelul indianului, apoi ne pomenim în deşertul pur şi dur, de un alb orbitor. Deodată, Micul Gibus exclamă:

– Fumegă!

– Radiatorul? mă neliniştesc fiindcă, aşa cum zice Patrick Sébastien, adormisem tresărind.

– Nu, ranchul moşului!

Cu minusculul său deget de copil, îmi arată spre dreapta. Depanatoarea descrie salturi şi alte smucituri, care mă trezesc de-a binelea. Pe măsură ce ne apropiem de ranch, realizăm că e cu desăvârşire distrus de foc. Ruinele lui fumegoase sunt mai negre şi mai sinistre decât gura unui hindus centenar mestecând betel. N-au rămas decât bucăţi de zid calcinate, între care şarpanta se mistuie ca în vatra largă a unui furnal. Jeepul vechi al elveţianului e tras lângă un tufiş. Micuţul Roy, alb la faţă în ciuda obişnuitei lui nonşalanţe, murmură desemnând ruinele:

– Moşul e acolo.

Ridic din umeri:

– Mă cam tem că ai dreptate, puştiule.

Îmi închipui că, după ce mi-a tras ţeapa, cowboyul s-a întors la coteţ. Pe semne a vrut să-şi facă o cafea, pentru că „săpăturile" îl obosiseră, o fi adormit, şi de la aragaz i s-a aprins hoceagul. Urât finiş pentru cowboyul elveţian; trebuie să fi ars ca o buturugă de fag uscată bătrânul osos. Iar pista pe care pornisem în căutarea adevărului despre Martine se opreşte şi ea definitiv în acest loc descurajator, la fel cum firişorul de apă al izvorului e înghiţit de pământul uscat* ... Va trebui să ne întoarcem în Europa fără a afla care a fost viaţa franţuzoaicei în Vestul american.

Mă aşez pe ghizdul artezienei – gânditor, amărât. Îmi port enormul semn de întrebare ca Iisus crucea. N-o să ştiu niciodată ce tot făceau acel moşneag şi acea tânără, nici care era strania înţelegere ce-i reunea o dată pe lună. Asemeni unui ieduţ, Roy topăie până la clădirea incendiată. Se învârteşte în jurul rugului care face atmosfera şi mai puţin respirabilă.

– Sunt nişte urme de pneuri! îmi strigă de departe. – Are ochi buni, ticălosul: – Vino să vezi, marţianule!

Nu-i pot spune că ştiu, ar însemna să mă dau de gol. Sana al tău, drăguţă doamnă, are pasul greu al muncitorului la sfârşitul zilei de lucru.

---

* Foarte frumoasă figură de stil. Bravo! – B. Poirot-Delpech (n.a.)

– Uite, zice sherlockul în faşă, excitat precum o oca de purici în chiloţii Madonnei. Asta e urma Jeepului. – Îmi arată desenele mari, apoi fuge mai încolo şi-şi îndreaptă degeţelul spre alte urme: Aici e cea a unei maşini obişnuite. – O nouă săritură îl duce în apropierea tufişului unde sunt îngropaţi cei doi borfaşi. – Şi aici un al treilea model de cauciucuri, marţianule.

Tresar. Examinez. Ştii că adevăr grăieşte picimea? Exista, bine mersi, în jurul ranchului, o a treia serie de urme! Şi sunt proaspete, curate – ca să spun totul, recente. Aşa că perspective noi mi se deschid. Îmi spun că au apărut alţi băieţi din banda care se interesează de batrân şi că ăia au pus foc ranchului. Oare cu ocazia asta l-au ars şi pe cowboyul elveţian? Ori l-au îmbarcat la plecare, ca să-l facă să ciripească mai târziu? Resturile ard încă, interzicând orice explorare.

– Să ne întoarcem, hotărăsc.

– Ne ducem să-i povestim şerifului, întreabă Roy.

Dacă-i spun că nu, n-o să priceapă şi, întrucât e copil, nu se va putea împiedica să răspândească vestea în jurul lui. La vârsta asta, când treci printr-o asemenea aventură e imposibil s-o „păstrezi pentru tine", cum zic oamenii mari.

– Şi încă cum o să-i povestim, Nodul Pământului! – Şi adaug: Ce spui ce de chestii se petrec în mahalaua ta!

XII

CAPITOL FĂINOS

Îl găsim pe şeriful cel gras (în westernuri, toţi şerifii sunt graşi şi afurisiţi, râgâie zgomotos iar răsuflarea le miroase a hamburger cu ceapă) în punctul de miră al amplasamentului băncii, lăsându-se fotografiat. E într-un avansat proces de dezbătare. Pentru a-l activa, a luat multă Alka-Seltzer, aşa că râgâie vehement şi, într-adevăr, răsuflarea îi pute a hamburger cu ceapă prăjită. Fiindcă a arbitrat meciul Teddy cel Roşu-Bérurier, îl recunoaşte în mine pe suporterul învingătorului şi-mi prezintă o muie ostilă. Marţafoiul seamănă cu un elefant fără trompă (care i-a fost înlocuită cu un rât de porc). În dimineaţa asta, şi-a tras o cămaşă bleumarin – pe care steaua îi străluceşte ca pe cerul unui montaj cu Naşterea Domnului – şi pantaloni bej, dintr-o ţesătură uşoară, prin care, când stă în dreptul soarelui, îi apar, cum mă vezi şi cum te văd, şantul găozului, pacheţelul cu

ouă clocite şi clădăraia de peri calitatea a treia (din cei ce duhnesc a menajerie, fără a excita cucoanele).

Lectorul meu captiv ştie cât sunt de sensibil la personajele pitoreşti, fiindcă ele dau sare şi piper vieţii. Numai că nu e şi cazul şerifului Băieţică – un prost respingător, făcut să-ţi murdărească retina. Mă priveşte venind spre el şi-şi ţine o pleoapă pe jumătate închisă, ca unul căruia îi intră în ochi fumul ţigării sau razele soarelui.

– Puştiul şi cu mine îţi anunţăm un sinistru, şerifule! declar.

– Nu se poate!

– Ranchul cowboyului elveţian a ars.

– Sper ca el să fi fost înăuntru, rânjeşte acest sărac de altruism.

– Foarte probabil, confirm eu.

– Atunci dracul o să aibă de lucru, replică el, în chip de oraţie funebră.

– Ar trebui poate să mergi să arunci o privire; nu-i exclus să fi fost la mijloc un act criminal.

Ochii i se transformă într-o pereche de sclifoi de tuberculos, bine îmbinaţi cu sânge. Îmi înşfacă un rever al hainei şi mârâie:

– După rahatul dumitale de accent, pariez că vii de undeva de aiurea, prietene.

– Din Franţa, îl informez.

– Nu mă mir! Şi crezi cu adevărat, amice, că o să mă supun ordinelor unui poponar de franţuz?

Există chestii peste care eu unul nu voi putea trece

niciodată. Şi a fi tratat de „poponar de franţuz" se află în fruntea chestiilor în cestiune. Până şi prinţul Charles dacă mi-ar zice una ca asta, l-aş face cât ai clipi să-şi halească fasolele alea mari. Patria e sfântă pentru mine. Poate că într-o zi o să-ţi povestesc o bătaie homerică trasă unor nemţălăi care mă făcuseră „franţuz împuţit". Dar deocamdată lucrurile de aici sunt grave.

– Şerifule, răspund printre dinţi, îţi dai seama că ne-ai insultat de moarte pe mine şi patria mea?

– Încetează să-mi mai bâzâi în urechi, poponarule de franţuz, că de nu, rişti să te pomeneşti după gratii.

Nu apucă bine să termine, că se pomeneşte el cu pumnul meu în cioc! Am mai distribuit eu directe de dreapta, dar asta e cea mai percutantă dintre toate. Face să-i explodeze râtul de care-ţi vorbeam cu nici două minute în urmă, îi exfoliază dinţii din faţă, îi transformă mestecăul în două biftecuri tartar şi, colac peste pupăză, îl lasă lat. Poţi să nu mă crezi dacă vrei, dar mulţimea aplaudă; dovadă a cotei de popularitate de care se bucură marele york.

– Ce-ai făcut, marţianule? bâiguie Micul Gibus. Băieţică o să-ţi smulgă nasul, urechile şi tot ce-ţi mai iese afară din trup. E o teroare şi mai multe nu. Trebuie să vă căraţi, înainte să-şi vină în fire. Şi nu vă încredeţi în oamenii de-aici. Sunt mulţumiţi că au asistat la chestia asta, dar n-o să găseşti nici o jumătate din vreunul care să depună mărturie că şeriful te-a insultat. Hai, tăiaţi-o!

Îmi mângâi falangele învineţite şi privesc tejgheaua de măcelar în care s-a prefăcut fizicul borţosului.

– E vreo poştă în acest vesel ţinut? întreb.

– La doi paşi. Vezi pe dreapta firma „Post Office"?

– Aşteaptă-mă. Când se dezmeticeşte, zi-i godacului ăsta plin de baligi că mă întorc.

Am noroc în nenorocirea mea.

În optzeci de secunde cronometrate, îl obţin pe ambasadorul Franţei la Vagin Tont (Béru dixit). Îi şoptesc numărul meu de cod, pretind că mă aflu pe urma unei formidabile afaceri cu ramificaţii internaţionale şi alte asemenea. Relatez comportamentul odios al şerifului, urmat de reacţia mea şovină, cu siguranţă, dar legitimă. Excelenţa sa e un om de bine. Mă ştie după reputaţie, fără apucăturile mele „directe" (mai ales de dreapta).

– Acest gen de incident e supărător, îmi spune. Asemenea şerifi înapoiaţi sunt tiranii târguleţelor peste care domnesc în chip absolut; dar voi interveni imediat la nivelurile superioare.

Marile cuvinte au fost rostite: nivelurile superioare. Se petrec grămezi de lucruri în locul ăla. Ceva mai înseninat, mă întorc la victima mea, care s-a ridicat de-acum în şezut (tot pe amplasamentul băncii furate). Cu privirile încă atârnându-i de pleoapele inferioare – dar e pe cale de a recupera. Nasol-nasol să te laşi făcut k.o. după beţia de peste noapte. Mulţimea mă aşteaptă în tăcere, trăgând nădejde să aibă parte de spectacolul unei bumbăceli împărăteşti şi ştiind că speranţele nu-i vor fi înşelate. Iar eu, pentru orice eventualitate, îi cuvântez:

– Dragi locuitori din Morbac City! Însoţit de acest delicios băieţel pe nume Roy, am venit să-mi fac datoria, prevenindu-l pe şeriful vostru că ranchul cowboyului elveţian a ars, pe semne ca urmare a unui act criminal, şi că bătrânul se află sub dărâmături. În loc să ia notă de declaraţia mea, huiduma asta, incapabilă – fie vorba între noi – de a supraveghea şi a păzi cea mai prestigioasă bancă din lume, mi-a zis poponar, după cum aţi auzit cu toţii; ceea ce m-a îndemnat să fac ceea ce visaţi şi voi să faceţi – vai, fără a îndrăzni. Este oare demnă să reprezinte legea în magnifica voastră cetate acestă rapandulă pe care o biată lovitură de pumn o deghizează în vacă deşelată? Eu nu cred aşa ceva. Am telefonat adineauri la nivelurile superioare, fiindcă am braţul lung. Mă bizui pe probitatea voastră americană, admirată de întreaga Franţă, ca să repetaţi, în faţa celor ce vor veni să ancheteze întreaga poveste, tot ce s-a întâmplat aici. Veţi avea atunci prilejul mult visat de a-l demite pe acest tercheaberchea de şerif, bun doar să-şi hărţuiască de-a surda contribuabilii.

Diatriba mea îi galvanizează. Mă reaclamă. Băieţică, revenit pe de-a întregul în cuget şi simţiri, încasează totul în plin bot. Nebun de furie, scoate pocnitoarea – un Colt mare cât tunurile cu bătaie lungă; dar înainte să-l prindă ca lumea în laba-i păroasă, îi ***shoot***-ez în el, şi arma se face aeroplan.

– Binişor, gloabă! îi zic. Dacă vrei să te răfuieşti cu un bărbat, hai şi te luptă cu pumnii goi, măcar să le arăţi localnicilor că mai eşti şi altceva decât un hârdău cu untură râncedă.

Şi mă pun în gardă. Însă Gică Fleaşcă e la pământ sub toate aspectele.

– Larry! behăie. Larry, lua-te-ar dracu'!

Presupun că-i vorba de adjunct, dar acesta s-a grăbit să-şi pună sare pe coadă.

– Ei bine? îi arunc monstrului din Salt Lake. Ne batem sau te împrăştii de-aici, vaca-Domnului?

Ignoră ce e aceea vaca-Domnului.

– În numele legii, bâiguie.

– În numele legii, du-te şi pune-ţi nişte copci, Gâgă! îl întrerup. Dacă e nevoie de mine, locuiesc la reverendul Marty. Ciao, gonflătură, pupături cucoanei. Sper să găsească mână de lucru pentru somieră, ca să te mai uite niţel.

==========

Oamenii, trebuie s-o recunoaştem, sunt totdeauna înclinaţi spre optimism. Chiar şi când culeg cu dinţii un pumn, după ce rămân un moment prostraţi, găsesc foarte repede motive să exulte. Asta îmi aduce aminte de o noapte la Roma. Italia disputa finala unui campionat mondial (sau european, memoria îmi patinează). Totul era pregătit pentru victorie: artificii, muzică, paradă a carelor (romane). Şi trosc! Catastrofă. Macaronarii o iau în barbă. Asupra oraşului se prăvăleşte disperarea. Străzi pustii, linişte de moarte. Chestia ţine vreo douăzeci de minute, apoi, deodată – dezlănţuirea. Trompete, steaguri la portierele rablelor claxonate, mulţime gesticulând şi urmând pe tema: „Suntem pe locul doi! Suntem pe locul doi!" Când bucuria e preparată, trebuie s-o consumi, ca şi vinul tras de pe drojdie, fiindcă nu se conservă.

Ei bine, ceea ce se petrece la Morbac City este, apropo de vin, de acelaşi soi. Consternării pricinuite de furtul băncii îi succede o revenire a euforiei. Nu! Nu se vor da jos lampioanele, nu se vor demonta mesele puse pe capre, nu se va opri cătuşi de puţin beţia mortală. A dispărut banca? Ei şi? Nu era decât un simbol. Municipalitatea o va înlocui cu o stelă, ba chiar un obelisc de marmură ridicat pe amplasamentul ei. Şi se va continua venerarea lui Suzy şi a lui Max, „sinucişi din prea multă fericire", cum a scris jurnalistul local care a întocmit, pentru comitetul de iniţiativă, textul despre cei doi.

Astfel că, la aprinderea primelor felinare, totul se dezlănţuie din nou, poate cu şi mai multă patimă decât în zilele precedente. Ivy îşi dezbată soţul: cafea cu amoniac, duş rece. Reverendul recită câteva versete şi pleacă iar, tras de aţă spre alte şi alte supturi. César Pinaud, bisericos, îl însoţeşte. Sunt făcuţi să se înţeleagă. Rămân ***at home*** doar schilozii noştri, spre a-şi îngriji rănile prost plasate. Îi aprovizionez cu băuturi fermentate şi-i sfătuiesc să-şi omoare timpul convalescenţei duşcărindu-le fără mult tămbălău.

După care, ai ghicit, Ivy mă primeşte în odaia matrimonială, pentru a săvârşi o nouă etapă a adulterului ei. Mă informează că devin drogul său şi mă asigură, cu lacrimi în gene, că nu-şi mai închipuie existenţa fără mine, ceea ce presupune o alternativă: fie eu mă stabilesc în ţinutul ăsta cretinoid, fie ea îl sictireşte pe reverend şi mă urmează în ţinutul meu, unde prostia mişună la fel, dar clima e mai blândă. Nefiind înclinat spre nici una dintre cele două soluţii, i-o frichinesc

pe muteşte – dar din toţi rărunchii! Fiindcă exaltările au adus-o şi la propriu în postura unei căţele, i-o trag câine-câineşte, această figură animalieră cerând multă siguranţă în materie de calitate a erecţiei. Bărbatul care participă cu un sex evaziv se expune eşecurilor tragice, fiindcă rareori se întâmplă ca un şarpe cu zurgălăi pornit la o asemenea cruciadă să se întărească în timpul acţiunii; mai degrabă invers. Trebuie să dovedeşti impetuozitate şi autoritate pentru a duce treburile la bun sfârşit într-o atare conjunctură. Tineretul excelează în aşa ceva, pe când bărbaţii aflaţi la ultimele tururi de pistă, în ciuda frumoasei lor ştiinţe de carte, îşi fac de două ori socotelile înainte de a se aventura. Deşi nu mă număr printre năvalnicii hăndrălăi la început de carieră, îmi păstrez de minune locul în această luptă corp la corp, fiindcă dezlipitura lui Ivy e corespunzător situată pe mapamondul personal şi asigură accesul fără acele dificultăţi majore care-l obligă pe mascul la contorsiuni nefireşti. Aşa că o servesc cum ştiu eu mai bine (un mai bine superior „top nivelului" multora), şi orgasmul ce rezultă ar merita la iuţeală un contract din partea lui Harold J.B. Chesterton-Levy, stăpânul de la Gloria Hollywood Pictures.

După ce a cunoscut extazul la care nădăjduia, doamna Marty se prăbuşeşte de-a curmezişul patului, cu picioarele în V, acea postură familiară până şi celor mai ruşinoase femei când au clămpănit pe săturate salam cu barbă. Şi nu întârzie să se afunde în somnul dragostei, cel mai dulce din toate. Doarme cu ceafa pe pântecul meu, căruia înainte de a i se rupe filmul îi muşca firele de păr. Zarva serbării înconjură-

toare nu mă mai incomodează: am asimilat-o. Privesc, pe tavanul alb al camerei, caleidoscopul de lumini şi umbre al străzii. Încă trei zile de asemenea bairam. O să fie vesel! Mă gândesc la cowboyul elveţian, la cele două cadavre pe care le îngropa, la vechiul Jeep putred de unde mi-a adresat un „deget de onor". Ciudat individ. Ce punea la cale cu Martine Fouzitout acest tampon igienic exilat? Ce secret sau ce crimă îi legau? Şi cine sunt băieţii înverşunaţi ce-i caută pe toţi apropiaţii micuţei franţuzoaice? Ori pe aceia care s-au dat în bărci cu ea? De ce ne atacă fără milă – pe notarul ei, pe amicul ei preotul, pe prietenul elveţian şi pe mine?

Ştii că, într-un anume sens, e excitant? Şi într-un altul la fel?

În etapa asta, de post-amor, timpul trece aşa cum curg râurile la şes. Somnolenţă îndelungată, apoi recuplare leneşă, pe o coastă. Madama şi-a săltat un crac spre Parthenon, iar eu îi inspectez internatul. Dar, în vreme ce-mi plimb arcuşul cu vârf ţuguiat peste vioara ei cu musteţe, iată că tamburinează cineva la uşă. După violenţa loviturilor, recunosc digitaţia lui Bérurier. Şi ştii ce-mi strigă Mondenul, cu glas de stetson, cum zice el?

– Dezvaginează-te iute, băiete! Arde!

Cât pe ce să găuresc salteaua.

– S-a trezit pastorul? mă îngrijorez.

– Nu încă, da' când o ieşi din braţele lui Orfeu, o să fie mişto pentru guguştiucu' ăsta.

– Atunci ce-i?

– Pune-ţi ţoalele şi mergi să te sticleşti pe-afară.

Când grăsanul rămâne misterios, înseamnă că-i vorba de o situaţie deosebită. Mă îmbrac, deschid uşa, păşesc peste un morman de vărsătură greţoasă al cărei fost proprietar nu-l ştiu şi ies din casă, urmat de Borţosul care seamănă cu un mare motan bine făcut. ***Street***-ul e încă pustiu, dar atenţia îmi e atrasă de nişte afişete proaspăt lipite pe faţadele caselor, începând cu uşa noastră. O poză în culori, însoţită de un text a cărui xenofobie nici nu mai intră în discuţie. Fotografia mă reprezintă descăpăcind-o pe Ivy, în poziţia „patru labe". Clişeu luat printre şipcile storului, ceea ce estompează întrucâtva aţâţătoarea imagine. Dedesubt stă scris: „Când pastorul nostru îşi închiriază unor străini camerele".

Lucrătură rapidă, exactă şi care trebuie să fi mobilizat imprimeria ziarului local. Deloc prost şeriful. Are răzbunarea feroce Slănină! Primii locuitori ce s-au încumetat să iasă încep să se aglutineze în faţa imaginii de care e inundat oraşul. Bârfele se pornesc.

Un claxon mă face să tresar. E depanatoarea Micului Gibus; trage, cu chiu cu vai, în faţa prezbiteriului. Piciul care, la volan, rămâne, practic, invizibil, sare jos din caroseria hărtănită.

– V-aţi făcut bagajele, marţianule? întreabă cu glăsciorul lui firav.

– Dar nici nu s-a pus vreodată problema să plec.

– Dacă nici „în prezent" nu se pune problema, înseamnă că ai creierul voalat, marţianule! Îndată ce oamenii de pe-aici vor începe iar să-şi toarne pe sub nas, spiritele o să se încingă şi, mai înainte de miezul nopţii, ai să spânzuri de

boaşe într-un copac din scuar, în vreme ce maica Marty va trebui să defileze goală pe stradă, cu vorba „Curvă" scrisă pe dinainte şi pe dinapoi. Fugi şi caut-o, şi la fel pe amicii şi bagajele matale; musai să fiţi departe de aici la căderea nopţii.

În supraimpresiune sonoră, mi se pare că aud vocea spiriduşului meu personal, care uneori îmi serveşte drept înger păzitor – atunci când în viaţa mea plouă cu rahat. Iar preţiosul îmi şuşoteşte: „Dumnezeu ţi l-a trimis pe plodul ăsta. Fă ce-ţi spune el!"

Hotărârea mea e luată pe loc.

========

A făcut o criză de nervi Ivy, lividă la vederea afişetei. Viaţa întreagă i se răsturnase cu cracii în sus, trebuie să o înţelegi. Şi în faţa unei astfel de poze nu putea pretinde la un viol. Era limpede ca bună ziua că păstârnacul meu îi ajunsese până-n suflet! Expresia extatică, privirile rătăcite, limba pe jumătate afară îi dovedeau cu vârf şi îndesat zemuiala incontinentă, descărcările electrice prin marele meu paratrăsnet – deliciu prin caliciu. Răsărea o aureolă în jurul târtiţei mămicii. Sute de locatare din Morbac City aveau să-şi flocăiască mandrina ţinând în faţa ochilor această poză, să o invidieze de moarte pe simpatica doamnă atât de straşnic făcăluită.

A început prin a urla de nefericire, a continuat prin a plânge, a sfârşit prin a mă acuza că aş fi pus la cale întreaga mârşăvie, reproşându-mi că de ce m-am lăsat blitzuit în situaţia aceea. Dar ce-aş fi putut face? Un obiectiv disimulat

în spatele unui stor pe care-l credeam închis ermetic scapă tuturor precauţiilor. I-am arătat că, dacă rămânea cu moşul ei, lucrurile se puteau întoarce urât împotriva drăguţei sale mutrişoare şi a magnificului său poponeţ, atât de comestibil. Trebuia să fugă de-aici.

A fost transfigurată Ivy!

– Cu tine merg până la capătul lumii! a declarat încolăcindu-şi braţele de gâtul meu.

Între noi fie zis, nu-i cerusem asta.

==========

Ne-am suit în depanatoare cât mai discret posibil, îndată după întoarcerea pastorului şi a lui Pinuche. Maica Marty şi-a pus nişte ţoale de-ale negustorului ei, ca să atragă cât mai puţin atenţia. Şedea ghemuită pe bancheta din faţă, între Roy şi mine, cu pălăria neagră lăsată peste vitrină. Înainte de a ieşi din casă, s-a aplecat deasupra reverendului care, din adâncul beţiei, râdea către îngerii din cer.

– Adio, biet nătărău! I-a şoptit, ca o soţie iubitoare căreia îi vine greu să-şi ia valea.

Marchizul debordase pe coridor; şi a repetat pe trotuar performanţa. L-am îmbarcat ca pe un morman de rufe murdare. Félix care, după câte mi se părea, ajunsese cam în dreptul mahalalelor în materie de ieşire din beţie, gemea peste acadeaua lui muşcată. Adevărată derută. Singur imperturbabilul Pinaud îşi aprindea chiştocul de ţigară, păstrându-şi surâsul de vitraliu.

Puştiul a operat o smucitură la ieşirea din oraş, ***because*** o pisică neagră ne tăia strada. Aşa că s-a întors pentru a corecta norocul, mama lui, de origine mexicană, inoculându-i virusul superstiţiei. A descris un arc de cerc, înconjurând oraşul, apoi a pornit în căutarea şoselei, dincolo de ranchul cowboyului elveţian, ajungând astfel pe drumul unde umblasem noaptea bătrânul şi cu mine. Am aflat mai târziu că afurisita de pisică neagră poate că îmi salvase viaţa; deoarece, cu mult înainte să se însereze, nemernicul de şerif asmuţise locuitorii şi organizase o expediţie de represalii pentru a încerca să mă intercepteze la aeroportul Hysterical Gold, pe unde venisem.

==========

Ajungem în vecinătatea munţilor şi recunosc, în trecere, valea unde am scăpat de maşina ucigaşilor ucişi.

– Mai e mult până la aşezarea următoare? mă adresez valorosului nostru conducător auto.

– Nu ştiu.

– Benzină ai?

– Indicatorul e stricat. O să vedem.

În loc să mă alarmez, nepăsarea lui juvenilă mă înveseleşte. Totdeauna norocul le surâde optimiştilor.

Rulăm în draci, înregistrând abateri de direcţie, muşcând taluzurile, călcând câte un animal vagabond – coiot sau pisică sălbatică.

– N-o să se neliniştească familia că lipseşti? îi zic campionului de formula 1.

– Când cei de-acasă au luat achiul, eu fac ce poftesc.

Binecuvântez cerul care mi l-a dăruit atât de dezgheţat. E isteţ, hotărât; la vârsta lui, sunt daruri inestimabile. Dulcea Ivy se scutură de spasme. Recunoaşte şi tu că e înspăimântător să trebuiască să te smulgi dintr-o viaţă călduţă şi să fugi, în oprobiul tuturor, ca o „răufăcătoare a plăcerii"; târfă – pentru totdeauna, cum sunt clasate şi monumentele istorice. Ce-am să fac cu ea? mă întreabă un gând rătăcit. Compromiţând-o, îi datorez reabilitarea. S-o duc la Reno unde s-o pun să divorţeze şi imediat să mă căsătoresc cu dânsa? Aşa se petrec lucrurile în colecţia „Deget umed", dar un tip cu felul meu de trai nu se poate avânta în peripeţiile inepte ale unei literaturi pentru tinerele castelane masturbate. Ca să înăbuş în faşă orice neînţelegere, murmur:

– Ai perspectiva unui loc unde să te duci?

Îşi scutură capul cel frumos:

– Nu.

– Familie?

– Tata; dar e preot şi el, şi mai intransigent decât Marty.

– Fraţi, surori?

– Am fost copil unic.

Călătoria continua. Întâlnim foarte puţine maşini pe această şosea de infern: gogomani care-i dau bice către fiesta de la Morbac City.

– Cum se face că n-ai mai fost niciodată pe-aici, Rantanplan?

– Ştii, sunt foarte tânăr, răspunde artistul volanului; şi tata mi-a interzis să rulez prin deşert, pretinde că-i periculos.

Din când în când, arunc o privire prin gemuleţul din

spatele cabinei, să constat cum o mai duc amicii. Marchizul de Lagrande-Bourreé îşi face mai departe soamnele, agăţat cu disperare de loitrele depanatoarei. Ceilalţi trei moţăie ghemuiţi. Notez prezenţa unei prelate pe care o umflă vântul vitezei.

– Făceai o livrare?

Roy dă din cap.

– Mai poate aştepta, marţianule. Securitatea voastră înainte de toate.

– Eşti un băieţel bun, îl asigur; e o plăcere să întâlneşti în cale băieţei atât de promiţători. Ce vrei să faci când o să fii mare?

– Să ajung bogat, marţianule.

– Lăudabilă intenţie. Şi cum ai să procedezi?

– Cum se va putea, în funcţie de ocazii.

Pe urmă ne închidem flencile, fiindcă ne-a apucat o sete în draci. Cam prea uşor ne-am vârât în chestia asta cu traversarea deşertului. Aerul fierbinte, plin de praf în suspensie, ne rade gâtiţa. Mai halim oleacă de panglică de asfalt, după care motorul începe să dea în boala copiilor.

– Benzina, nu? face mecanicul în spielhosen.

– Aşa se pare, convin eu.

Deoarece coborâm o pantă în serpentină, el scoate din viteză hodoroaga, ceea ce e ultima dintre imprudenţe. Vehiculul capătă tot mai multă iuţeală. Cramponat de volan, Roy face orice mai poate. Dar asta e prea puţin. Roata din faţă dreapta pupă un rambleu, şi maşina, deconcertată, se roteşte, în loc, aşezându-se perpendicular pe pantă. Ne smucim spre

spate şi-l pierdem pe Marchizul, aplecat din cale-afară, într-un nou efort de a restitui alcoolul în exces.

Cel puţin unul e salvat!

Droaşca se zgâlţâie, şi piciulică nu-i mai poate face nimic. Volanul i-a scăpat; încerc să-l prind, peste trupul lui Ivy care urlă de groază şi se zbate. Nu ştiu cum se descurcă cei trei cumetri din urmă. Am o halucinantă dar calmă percepţie a evenimentelor. Ca întotdeauna într-un accident: oroare în ralanti, amestecată cu refuzul de a da crezare celor ce se întâmplă şi, în adâncul fiinţei tale, un soi de disperată încredere în steaua personală.

– Sări! îi strig puştiului.

Dar el, paralizat (un veritabil scriitor de roman poliţist ar scrie, îţi dai seama: „împietrit") de spaimă, nu se clinteşte. Nu ducem la vale, în salturi dezordonate. Şi, deodată, înaintea noastră, o îngrămădeală de stânci. De o parte şi de alta a căreia e golul, ameţitor. ***Finito***!

Să închid ochii? De ce să pierd o asemenea secvenţă, pe care cineaştii o realizează cu atâta bătaie de cap?

– Pe toţi dracii, sări o dată! îi strig pentru ultima oară lui Roy.

Ne rostogolim prea repede, l-a cuprins o frică uriaşă. Eu încă aş putea încerca să-mi urmez sfatul. Într-o miliardime de secundă, mă bântuie cumplita întrebare: „Ce faci, dobitocule? Vrei să-ţi salvezi pielea abandonându-i pe ceilalţi? Ori accepţi să crăpi cu ei, din simplă eleganţă morală, fiindcă nici un căpitan nu abandonează duneta când vaporul i se scufundă ca un fier de călcat?" Nu am vreme să-mi furnizez

răspunsul. Un şoc atroce îmi sfâşie toată partea dreaptă. Capul mi se înfăşoară într-un abur des, purpuriu. Ştii de ce? Am sărit. Trupul mi-a acţionat mai devreme ca mintea să i-o ordone. Genul ăsta de chestie se cheamă instinct de conservare.

Am impresia că m-am zdrobit. Nu mişc. Nu aud nimic. Dar în vremea asta, nenorocitul de vehicul s-a tamponat, bine mersi, de stânci, nu? O idee confuză îmi penetrează bibilica: n-o să ia foc, fiindcă nu mai are benzină.

Încerc să mă răstorn pe spate. Imposibil! Să-mi fi rupt coloana vertebrală? Mă imaginez arhiplegic, ghiveci cu flori pentru tot restul vieţii; şi mama care îmi scobeşte piureul din nas şi-mi smântâneşte cu linguriţa găozul. Cum li se întâmplă altora, atunci de ce nu şi mie? Dacă aşa ceva o să dea peste mine şi nu mor, îmi voi organiza altfel existenţa şi-atâta tot. Omul e astfel condiţionat, încât poate accepta ORICE, poate suporta ORICE. Poate chiar şi trăi în mintea lui şi numai în mintea lui. Aşa că oftez ***in petto***: „O.K., Doamne – sunt gata!"

Frumos, nu? Supunerea în faţa destinului. Acceptarea fără scâncete.

Soarele frige încă, de parcă-i nebun. O puternică duhoare de ulei îmi parvine. Totdeauna la mandea primează olfactivul. Ştii de ce? Pentru că lumea pute. Hai, Sana, fă-ţi bilanţul. Piciorul stâng? Reuşesc să-l îndoi, deci nu e totul ferfeniţit. Braţul stâng? Îl aduc în dreptul capului. Piciorul drept? Olelei, ce mă doare!

– Crezi că o să meargă? bubuie orga lui Béru.

E viu! Îi răspund:

– Da, dar nu ştiu până unde!

– Nu-ţi fă griji, lucrul cel mai important al esenţialului e să meargă.

– Pinaud? întreb.

– Da! behăie Fosilă.

Şi el e viu.

– Félix?

– Era nu'ş ce foarte greu în panatoarea aia, că i-a strivit podoaba. Acuma parcă-i un boa peste care a umblat un tractor. Nu mai ajungem noi să facem nenorocitu' ăla de film.

– Piciul?

– Adevărată maimuţică; s-a strâns ghem, şi e nevătămat.

– Doamna?

Am lăsat-o la urmă, fiindcă eram sigur de răspuns; presimţirile mele, ştii?

– O să trebuie să-ţi cauţi altă pretină la pat, băiete; biata de ea a încasat carteru' în burtă, şi palbrizu' i-a decapitat tărtăcuţa.

Închid ochii. Un frig mare mă învăluie, din adâncul mizeriei omeneşti.

XIII

CAPITOL OARECARE

O senzaţie molcuţă. Aceea de a mă abandona legănărilor unei somiere deosebit de flexibile. Sunt languros zguduit. O perdea artificială mă desparte de realitate. Îmi adun puterile pentru a o înlătura şi, miracol al tenacităţii, izbutesc. Ajung să-mi ridic obloanele. Văd o spânzurătoare susţinând o traistă cu ser, terminată printr-un maţ străveziu plantat în încheietura mâinii mele. Umărul mi-e pus în ghips. Zac pe un pat de spital. O damă planturoasă şi platinată e întinsă la picioarele mele, de-a curmezişul patului. Şi-a ridicat genunchii, pe care şi-i ţine cu mâinile grăsane, în timp ce scumpul meu Béru o despică prin metodice zvâcnete de şale, ceea ce imprimă somierei mişcarea de trambulină evocată în rândurile de mai sus. Barosana persoană purtând bluză albă şi duhnind a eter, conchid (fără nici un merit) că e vorba de o infirmieră întâmplătoare, sedusă de Matahală în interval record şi

onorată tot de el cu vânjoasa-i prezenţă, pe patul meu de suferinţă. Insaţiabila scoate, la fiece cursă a pistonului, câte un strigăt nu prea diferit de acelea ale faimoasei ***tennis-woman*** sârboaice pentru care orice lovitură reprezenta un orgasm, anunţat ca atare întregului stadion şi altor zece milioane de telespectatori.

Ieşirea mea din ceaţă se efectuează destul de rapid ca să remarc că asalturile violente (şi repetarea) ale Grasului îmi împing patul cu roţile în direcţia uşii, unde Pinaud ţine şase pentru a le asigura celor doi parteneri un coit confortabil. E o premieră absolută pentru mine să slujesc drept berbece de găurit zidurile. Semăn cu un kamikaze filmat în ralanti. Constatând apariţia torpilei, César execută o graţioasă mişcare de torero ca să evite impactul; din nefericire, în chiar această clipă intră în scenă două personaje: un vlăjgan îmbrăcat în slăbănog şi un grăsan îmbrăcat de poliţie, care nu e altul decât japiţa de şerif cu care m-am zbenguit mai deunăzi. Norocul lor spart în fund face ca ambii gogomani să pătrundă în cameră tocmai când Alexandre-Benoît lasă să-i picure biberonul. La el, ejacularea e un taifun, şi pompa finală are puterea unei locomotive de mare tracţiune. Crivăţul cu armătură de fier loveşte ţurloaiele intruşilor şi îi striveşte de perete, zdrelind un genunchi al şerifului şi o gleznă a lunganului din escortă. Amanţii de ocazie n-au habar de durerile celorlalţi.

– ***I enjoy***! zbiară femeia.

– Haaarrrrwuhooo hhhppp glp! răspunde Torenţialul.

Flegmuind încotro se nimereşte, de mă aleg cu danteluţe pe barele patului. Nenea ăsta e în stare, din două împroşcături,

să-ţi împodobească un pom de Crăciun! Sfeştocul, pe care o fabrică de prezervative l-ar putea folosi drept siglă, i-a rămas la fel de ţanţoş şi aghezmuieşte fără încetare.

Închipuieşte-ţi scena: eu şi pic-cu-picul mei imobilizaţi în patul de formula I; Bérurier, al cărui mădular, după realizarea performanţei, salută bălăngănindu-se mulţimea în delir; huiduma de infirmieră, crăcită în continuare de orgasmul ei şi răsuflând ca un alambic; Pinaud, teafăr însă mototolit, zăcând într-un unghi mort; şeriful şi cumătrul lui orăcăind de suferinţă şi tot prizonieri ai patului! Aşa ceva n-o să poţi găsi în Monitorul oficial. Şi ştii de ce? Umorul având întâietate asupra a orice altceva, mă strâmb de atâta râs, fără să-mi pese de junghiuri. Râd de-mi sar cercurile, de sunt gata să-mi strâmb perfuzorul. Tot acest tumult în formă de tăraboi atrage mulţimea, ***natürlich***. Vin în fugă, din patru puncte cardinale: infirmiere, medici, oameni de corvoadă, fete de plăceri, femei de schimb, băieţi de baie.

– Ascunde-ţi muzicuţa! îl îndemn pe amicul.

El îşi mână zeppelinul înapoi în hangar şi o ajută pe doamna cea copleşită să se ridice din patul pe care îl împinge până pe locul iniţial. Întors apoi către mulţimea mârâitoare şi spitalicească, declară mieros:

– Ei, ce vă uitaţi la mine? O ajutam pe madamă să tragă patu', pen' ca să curăţească pe sub el. Şi, cum are rotiţe, le-am tras-o la gioale ăstor tabachere care s-a găsit să intre tomnai atunci. Ia priviţi-mi-l pe şerifuţă ăsta, curcă plouată, ce mai guiţă ca un godac. A, păi sunt slăbănogi rău durii de pe la voi, fete mari şi mai multe nu.

Personalul se ocupă de răniţi şi-i evacuează. Grăsana canelată e chemată fuga la director, pentru o potcoveală consecutivă celei încasate aici în chip neruşinat. Un doctor, diplomat peste tot, îl roagă pe Bérurier să părăsească spitalul. Sunt lăsat singur cu Pinaud. Blând şi behăitor, cu o zâmbet mizericordial, ca al sfinţilor. Scoate o Gitană nouă, dar îl pun să observe că suntem într-un spital şi că va fi aruncat afară dacă fumează. Docil, îşi recheamă în buzunar cuiul de coşciug.

– Ia-ţi scaunul, îi zic, şi povesteşte-mi episoadele la care am lipsit pe caz de inconştienţă. Pentru început, unde suntem?

– Tot pe linia de start.

– Vrei să spui că la Morbac City?

– Exact.

Şi începe să turuie, pe tonul său monocord. Are amidon în fraze. Vorbeşte către bocanci. Îmi confirmă că nefericita de Ivy şi-a pierdut viaţa în accident. Că lui Félix caneaua i-a fost strivită până la circa cincizeci de centimetri de rădăcină; pierzând orice speranţă de a mai obţine premiul de interpretare în filmul porno, furtunul lui de pompieri seamănă acum cu o coadă de focă. Şi stai să vezi: ştii ce i-a provocat această prefacere în foitaj? Obiectul masiv pe care-l transporta micuţul Roy. Ia ghiceşte ce era numitul obiect? Te dai bătut? Hai, dă-te! Masiva chestie cu pricina nu e altceva decât banca amorezilor cea dispărută. Micul Gibus singur-singurel o şterpelise, spre ziuă, din marele deşert al morbaccetăţenilor de trei lulele-trei surcele (sau trei păduchi de nouă feluri). A tăiat ţiitorile şi a urcat banca în depanatoare, cu ajutorul

macaralei. Avea de gând s-o blătuiască, pentru ca, mai târziu, să ceară o răscumpărare de la municipalitate. Ca să nu fie prins, ca urmare a accidentului, le-a cerut lui Béru şi Pinuche să-l ajute s-o pitească în prăpastie (o falie propice le-a servit drept ascunzătoare naturală). O să ajungă mare piciul, ascultă ce-ţi zic! În ce fel, nu-ţi pot garanta, dar un golan de talia lui devine fatalmente, în SUA, Einstein sau Al Capone.

Cât despre mine, am umărul sărit şi carnea, de la coapsă până la torace, tocată – totul numai o rană. Plus un traumatism cranian; mersi, doctore! Opt zile de spital în perspectivă; am câştigat premiul cel mai mare, ai?

Moş Căzătură îşi vâră iarăşi în cioc astmogena. Un simplu „nţ, nţ" din parte-mi îl face să abandoneze. E atât de uituc bătrânul iepuroi!

Cum a fost cu infirmiera-şefă crăcănată? Un Béru de zile mari. Dama venise să mă examineze în timp ce Stan şi Bran se aflau la căpătâiul meu. Mamutul a vrut să-i ceară un sfat asupra cicatrizării bibiloului personal. Şi i-a despachetat monstrul, ceea ce a debusolat-o definitiv pe excelenta femeie; tulburarea numitei a crescut în clipa în care, mânuind obiectul pentru a-l examina pe la toate cusăturile, acesta şi-a triplat volumul. Extaziată, ea a continuat să-l mângâie şi l-a declarat vindecat. Marele meu oportunist, încântat de ştire, i-a propus doamnei să-i facă rodajul, pretextând că, în calitate de infirmieră-şefă, ar trebui să cunoască performanţele unei atare anomalii a naturii scoase de soartă în calea ei. A mai asigurat-o că Pinaud va ţine şase pe parcursul experienţei. Cum să refuzi o ofertă atât de ispititoare? Urmarea o cunoşti.

Acum Inefabilul trece la consecinţele accidentului. Îţi dai seama că spurcăciunea de şerif făcuse un tărăboi de toţi dracii. Avea de gând să-i toarne la zdup pe amicii mei şi să procedeze idem şi cu mine când s-ar fi putut şi argumenta că am comis un delict de prima mână lăsându-ne vehiculaţi de un copil de şase ani. Urmările mortale ale acestui delict ne vor duce în faţa tribunalului şi ne vom alege cu închisoarea, plus plata de daune interese către pastor, întrucât asigurările consideră că, în cazul în speţă, nu e angajată răspunderea lor. Şi, dacă stai să te gândeşti, au dreptate. Pe deasupra, părinţii puştiului, cărora popa le poate cere socoteală, n-au nici un firfiric disponibil, maşina acum distrusă fiind singura lor avere. Concluzie: ne-am călcat în sus, fraţilor! Frumoasă aventură, nu? Dacă vrei poza unui autentic idiot sadea, vino cu un Kodak! Companionii mei au scăpat de hârdăul lui Petrache doar fiindcă a intervenit Ambasada Franţei, dar în privinţa despăgubirilor nu mai poate face nimic Ambasada Franţei. Şi-ţi dai seama că afacerea patului-torpilă care i-a trosnit pe hoitarii legii nu adaugă nimic ***look***-ului meu.

S-ar părea că au loc răscoale la Morbac City. Când alcoolul de seară îi încinge prea tare urechile, mulţimea se adună în faţa spitalului, pentru a-mi reclama carcasa. Cumplita imagine a doamnei puse în patru labe şi pe care eu o salt cu cricul mi-a aruncat toată populaţia în spinare şi voi fi linşat îndată ce scot nasul afară. De pe-acuma prietenii mei sunt lapidaţi! Din fericire, s-au putut găzdui la Bizon Îndopat, indianul de la motelul unde s-a eliberat un bungalow şi unde fiica patronului se poartă drăgălaş cu domnii. Pentru ea, poza

lui mandea încălţând-o pe Ivy a fost cel mai bun dintre biletele de voie.

Urâte timpuri, aşa-i, dragi cititori şi toare? Ca să scap dintr-o nasulie ca asta, ar trebui să umblu în genunchi până la Lourdes. Cu toate că Fecioara pirineeană nu apreciază prea grozav genul acesta de tribulaţii. Preferă paraliticii. În fond, o înţeleg.

XIV

CAPITOL PROTEIFORM

Ceaţa mă învăluia din nou, cum se întâmplă când eşti medicamentat. Pinuche continua să sporovăie. Ciripitul e un ceva natural la dânsul, când nu doarme. Dinspre partea flecărelii n-a fost niciodată etanş Fosilă; îl apucă mereu. Nu-l mai ascultam decât cu un ochi; din vreme în vreme, îl pierdeam, înlocuiam cu punte de suspensie pasajele lipsă, pe urmă debitul lui mă reintegra pe răstimpul unei noi perioade. Zicea cum că micuţul Roy a fugit de acasă după mardeala monstră pe care troscăitul de tac-su i-o aplicase la aflarea morţii doamnei Marty, şi a distrugerii depanatorului. Făgăduise c-o să-i rupă gâtul micuţului glumeţ, care în urmă cu trei ani mânca încă terci şi care i-a adus pe toţi ai lui în sapă de lemn. Dar, mai înainte, trebuia ca puştiul să recupereze paguba. Bătrânul era gata să-l trimită într-o mină, să-l prostitueze în cartierul ***gay*** din San Francisco, să-l vândă

unui bucătar „antropofagic", ca să fie copt în spuză, cu un gogoşar în bot; însă până una alta fusese împănat bietul nostru copil minune, fiindcă thenardierul, tată ticălos, îl altoise cu o manivelă-auto. Înţelegând că, în cele din urmă, făcătorul lui o să-i ia maul, puştiulică, după bumbăceala supremă, dispăruse.

Amarnică greşeală am mai făcut. Ce idee tâmpită să-mi aduc moaca prin ţara asta de smuciţi! Începe să-mi decojească prostata această Fouzitout, cu misterele ei americane şi relaţiile ei ciudate. În ce ape tulburi naviga oare, de-a putut declanşa o asemenea tevatură în comitat?

Într-un târziu am adormit. Pinaud s-a retras. Afară, serbarea a reînceput, deoarece cădea întunericul. Prin horăială, mă încerca senzaţia că o mare nenorocire nocturnă apasă asupra lui Morbac City; semăna cu premisele unei catastrofe naturale, ca atunci când Vezuviul se pregăteşte să se destupe, când o falie se va deschide în Mexic sau când imobilele japonoase vor ţopăi lambada. „Angoasă subconştientă", provenind, poate, din suferinţa personală, nu? Când te dor scheletul şi carnea, cazi pradă ideilor truli.

Gemeam probabil, scoteam chiar ţipete, fiindcă infirmiera de noapte a venit în mai multe rânduri să se aplece asupra mea, examinându-mă la lumina albăstruie a lămpii de veghe. După accidentul şefei sale rotopercutate de Emeritul (agricol), eram socotit ciumat. Ce mai chiloman stârnisem în ţinutul amorezilor romantici stropit cu bourbon!

Când stai lungit pe un pat spitalicesc, şutat din viaţa curentă, vremea trece altfel. E un ocean cenuşiu, pe care zaci fără să te scufunzi, cam ca atunci când faci pluta pe apele

Mării Moarte. Rătăceam în derivă pe unda amară, când o adiere mi-a măturat faţa. Trezit pe loc şi împărţindu-mi ochii în patru, ca orice copoi, m-am benoclat pe geam. Cineva tocmai îl deschidea pe dinafară; trebuie să ştii că spitalul din Morbac City e tot numai parter. O mică siluetă caracteristică se decupa pe fundalul lunii clare a lui Werther. Prin deşertul împrejmuitor, se zăreau umbrele geometrice ale cactuşilor, alcătuind un soi de armată bizară, întinsă la infinit.

– Tu eşti, Roy? am murmurat.

– *Yes*, marţianule.

S-a apropiat de căpătâiul meu. Era căptuşit bine, sărmănelul. Papa al lui cel spirtos îi spărsese un pomet, îi rupsese o arcadă şi-i deschisese o breşă în placa din faţă, placă alcătuită, în chip fericit, doar din dinţi de lapte. Toată mutra îi era albastru-violacee.

– Dacă dau vreodată peste taică-tău, îl masacrez! am scrâşnit (fiindcă în clipele de mânie extremă nu mai vorbesc – scrâşnesc).

– Avea motivele lui, a răspuns filozofic mititelul. Şi asta nu-i tot, marţianule; matale e musai s-o uşcheşti de-aici mintenaş.

– Glumeşti; sunt imobilizat.

– Ei bine, demobilizează-te. Şi tunde-o, marţianule! E pe cale alcătuirea unei expediţii punitive care să te scoată de aici şi pe urmă să te spânzure de cel mai falnic copac din scuar. Am văzut şi frânghia. Nu-i ştii pe răii de-aici. Când se umplu cu bourbon, sunt în stare să meargă să pună foc Casei Albe. Hai, fă un efort, am să te-ajut.

Cu un gest aproape doctoral, mi-a smuls cateterul plantat într-o venă a mâinii. Şi, cum ieşea sânge, mi-a aplicat un tampon de vată, apăsându-l tare. Destul de repede m-am coagulat.

– Unde-ţi sunt hainele, marţianule?

– Nu ştiu.

Un dulap de fier se ridica la perete, în faţa patului. Cu ţoalele mele înăuntru. Magician puştiul ăsta! Aveam lacrimi în ochi văzându-l, cu mutrişoara lui paradită, cum mă ajută să mă îmbrac. Uneori, câte o mişcare îi smulgea un vaiet, pentru că ticălosul de taică-său îl pisase peste tot. Ne ataşasem imediat şi reciproc băieţelul ăsta şi cu mine. Un soi de dragoste la prima vedere, în imprevizibilul existenţei. Aş fi vrut să-l import în Franţa, ar fi făcut o pereche afurisită el şi Toinet. Repede am fi avut parte de golănisme în colţişorul nostru din Saint-Cloud; deja ne era greu să-l ţinem în frâu pe mânzul cel impetuos de acasă.

Nu mi-am putut pune haina, din pricina umărului scrântit; mi-am tras doar o mânecă. Şi, mergând, mă opream la fiecare pas; până într-atâta mă aduseseră în sclavie calmantele. Roy mă susţinea cum ştia el mai bine. Până am sărit pe fereastră, n-a fost nici o fericire, crede-mă. Eram ca un om supus torturii, silit să se târască pe cioburi de sticlă. Cu chiu cu vai, am ajuns totuşi afară, în fierbinţeala nocturnă.

În materie de infrastructură, spitalul semăna cu un motel. Era alcătuit dintr-un bloc central şi câteva pavilioane-satelit. Totul începuse să îmbătrânească, şi buruienile luau cu asalt clădirile uşoare. Mi-am amintit o pictură de Roland Cat, re-

prezentând o uzină deservită de o cale ferată şi pe care natura le distruge sub tantaculele ei verzi. Vegetaţia – nesfârşit mai puternică decât betonul şi oţelul! Să se tot ude de plăcere ecologiştii cu perucă!

– Unde mergem? am întrebat, ca şi cum i-aş fi lăsat puştiului de şase ani grija să ne gireze destinul.

El era şeful! Bonaparte pe podul de la Lodi!

– La indian, să ne alăturăm prietenilor matale, marţianule.

==========

Şi atunci să vezi: în chiar locul acela, întâmplarea a trecut de partea mea. De n-ar fi hazardul, nici c-ar mai merita să se scrie romane de acţiune!

În timp ce umblam prin spate, de-a lungul imobilelor în vag stil colonial, am auzit protestele unei femei. Totul se petrecea sub o pergolă sărăcăcios înflorită. Şi doamna zicea:

– Nu, nu, nu fără capot, ***my dear***!

Acestei declaraţii îi succeda o socoteală de mascul în rut şi absolut deloc grijuliu să se înţolească în cauciuc pentru trebuşoara mult dorită. Câştiga pe semne teren cu bastonul său de mareşal şi autoghidat, fiindcă partenera a revenit, cu două tonuri mai sus:

– Am zis nu fără capot! Dacă insişti, strig după ajutor.

Atunci m-am apropiat cu paşi de lup. Şi ce-am văzut? Pe grăsana de mrs. Molly, cea care mă luase în maşină, luptându-se cu roşcovanul bătăuş din palme, cel făcut ***groggy***

de către Bérurier. Acesta avea cioarecii desfăcuţi şi-şi ţinea de gât bastonaşul, într-o imparabilă figură de ***hai făn fân***, acea artă marţială mai eficientă decât bătrânul judo din tinereţea noastră. Cu mâna liberă înfiptă între bulumacii lui mrs. Molly, îşi baliza brutal viitorul parcurs. Grasa cabrează de poponeţ, dar, pe jumătate sugrumată, nu-şi poate elibera buchetul de pătrunjel. Vocea îi devine aspră:

– Lasă-mă, mocârţanule! Mi-am promis că-ţi pui capot englezesc; fără, nu pot!

Celălalt îşi accentuează grohăielile. Pe scurt, presimt că obeza îşi va pierde obezile cât ai clipi, şi fără legitima protecţie pe care orice femeie e îndreptăţită s-o pretindă. Aş vrea să intervin, dar umărul mi-e demolat şi toată şarpanta mi se clatină. Atunci Roy îmi atinge mâna. Mă holbez la el – şi ştii ce? Îmi întinde o bîla de lemn, cu diametrul cât braţul meu.

Un zgomot muzical: „Blongggg!“ Roşcovanul pare să intre în el însuşi, ca un ochean. Iată-l la pământ. Mrs. Molly mă recunoaşte, şi recunoştinţa ei e spontană.

– O, mersi, mersi, scumpule ***french boy***! Foarte gentil din partea dumitale că ai intervenit. Băiatul ăsta dezgustător pretindea să mă penetreze fără capişon.

– Ştiu, zic, am auzit totul.

– Îmi dai voie? întreabă Micul Gibus, întinzând mâna către măciuca mea improvizată.

O strânge bine în palme şi, cu o mişcare balansată, de jucător de basse-ball, rade o lovitură de graţie peste ulcica lui Teddy cel Roşu. Apoi aruncă bila de lemn şi declară:

– El i-a dat tatei manivela să mă altoiască.

==========

O chestie pe care le-o recunosc cu dragă inimă americanilor e fantezia. Când îi cer lui mrs. Molly să plece chiar în noaptea asta din Morbac City şi să ne ia pe toţi la bord, ea bate din palme, găseşte că-i o ***very good idea*** şi că, pe drum, o să ne stricăm de râs. Mă întreabă dacă am prezervative de camping, îi spun că voi cumpăra de la motel o valiză întreagă, şi dânsa, nebunatică peste poate, îmi făgăduieşte că vine să ne îmbarce după vreo două ceasuri.

Fiica indianului a avut mare dreptate făcându-se ştoarfă. E prea frumoasă ca să lăcuiască doar beţigaşul unui singur bărbat. Pentru suma forfetară de zece dolari, se propune oricui o pofteşte, fără a se târgui în materie de timp şi osteneală. În plus, posedă o tehnică onorabilă, după cum mă asigură Pinaud, care tocmai a prăpădăluit-o. Are „tresăltările" lui Venerabilul, îl lovesc când şi când, la nimereală. Cea a micuţei indience a funcţionat.

– De fapt, îl atac, nu mi-ai spus cum am fost salvaţi din prăpastia morţii.

– Un noroc: avionul guvernatorului de Utah a trecut aproape la verticala accidentului, şi pilotul a dat alarma prin radio.

Bizon Îndopat, tatăl fiicei lui, a ieşit din coma diurnă şi se dedă unor ocupaţii obscure. E ridat, cu ochii precum găurelele pentru şireturi ale unei ghete, cu un nasometru ca un

cioc de papagal şi laţele spălate cu ulei de măsline. Poartă un ***jean*** şi o haină de piele, fără mâneci, îmbrăcată pe trupul gol. Pute a tequila trucată şi a pârţ de inca. Atunci când vorbeşte, e ca şi cum ar umbla pe un parchet foarte vechi – scârţâie ascuţit. Ca să-l pricepi, trebuie să-ţi deschizi larg uşile pavilioanelor. Se ţine în pragul camerei ce serveşte drept salon al motelului; şi întrucât oamenii mei nu dispun decât de o odaie pentru toţi, stau mai mult pe aici, unde e şi barul. Există o ţintă pentru aruncat cu săgeţi şi un automat de jocuri. Félix şi Marchizul îşi corcolesc penisurile contorsionate şi beau bere. Pinaud se bălăngăne într-un ***rocking-chair*** provenit dintr-un decor de la „Pe aripile vântului", în timp ce Bérurier răstoarnă în sine o sticlă de alcool a cărei etichetă a căzut şi pe care el încearcă în van s-o identifice. Îmi dau seama că e plecat definitiv Ursuleţul.

Stagnăm aşteptând sosirea lui mrs. Molly. Frumoasa incaşă ne înnoieşte băuturile, la un simplu semn al însetatului rămas în pană. Rochia de in îi vine până la cuibul de rândunea, şi nu îndrăznesc să spun că e asemeni unei mănuşi, pentru că am oroare de expresiile pompieristice, şi pe urmă există şi mănuşi de box sau de basse-ball, care nu se mulează deloc. Îmi zic că viaţa celor doi indieni în acest motel prăpădit e o imagine a fericirii. Pentru ei, timpul curge fără izbituri. El bea, ea se-nţeapă; o zi urmează alteia, şi poate că ăsta e raiul pe pământ.

Întrerupându-mi reflecţiile, micul Roy apare în goană. Pescuia prezervative din distribuitorul de la recepţie, pentru ca noi, adulţii, să putem materializa mai târziu fantasmele grăsanei. Pare speriat, zice că un nene şi o tanti îl chestionează

pe indian cu privire la noi. Au apărut adineauri la bordul unui Cadillac Sevilla, galben-vanilie, înmatriculat în California. Tipul îi face patronului o foarte fidelă descriere a tuturor cinci. Indianul, deosebit de calm, îl ascultă. Poate va admite că ne aflăm în stabilimentul lui. E chiar probabil, de vreme ce nu i-am recomandat discreţie. Uşa nefiind închisă de tot, reuşesc să strecor în ***agency*** o fracţiune de ochi. Femeia e o başoldină lipsită de gust şi graţie, spre deosebire de damele ce se găsesc, în general, în operele mele. Poartă pantaloni de pânză ce nu-i ascund mustăcioasa care trebuie să semene cu gura, după meci, a unui boxer de culoare. Bărbatul e înalt şi solid. Poartă un costum de in, negru. E chelbos în crestet, şi-şi lipeşte de bolovan firele de păr rămase, pe semne de teamă ca acestea să nu-şi facă valiza. După umflătura, la sânul stâng, a hainei, pricep că ascunde o archebuză capabilă să practice în carnea omenească deschideri cât aceea a unei chiuvete.

Gata! Bizon Îndopat îi arată spre salon. Tipul porneşte deja încoace, cu mâna pe inimă (sau cel puţin pe ceea ce are în loc). Într-un sens, nu sunt nemulţumit de astă neaşteptată ocazie de a relua contactul cu banda.

– Şase, băieţi! le arunc, la grămadă, amicilor.

Ceea ce e elocvent pentru Matahală şi Pinuche, care se ridică şi, ca nişte copoi perfecţi, crescuţi în tradiţiile poliţieneşti, se plasează într-o parte şi alta a localului. Cât despre mine, prefer să mă pitesc lângă uşă. Nenea a şi sosit. Avea buzunarul umflat? Mie-mi spui? Ţine un pistol cu surdină, lung cât toba de eşapament a unui camion turbo. Intră cu arma pregătită, ca un veritabil profesionist.

– Hello! ne salută, deloc prietenos.

Profit că încă nu m-a văzut şi-i plesnesc un şut între picioarele desfăcute. Dar când sus eşti în suferinţă, îşi pierde şi josul eficienţa; există în trupul omului o solidaritate care îţi face membrele aproape cu neputinţă de deosebit. În loc să-i telescopeze bambilicile, vârful şalupei mele îi fleşcăie doar curriculum vitae; or, se ştie, bosumflatul încasează orice şoc mai lesne decât corcoduşile. Omul se răsuceşte şi trage. Zguduitura mă pocneşte de perete. Atins! Mă doare îngrozitor. Aştept cea de-a doua caramea, când iată că pleşuvul emite un urlet demenţial.

Ai mai auzit vreodată urlete demenţiale? Ei bine, te rog să crezi că sunt de mare efect. Intrusul devine şovăielnic, livid, cu părul vâlvoi (asta nu, fiindcă e chel, dar de n-ar fi, pun pariu că ar fi fost). Îl privim nedumeriţi. Vrei să afli ce-a păţit, fireşte! Atunci lasă-mă să-ţi spun că are o săgeată înfiptă în ochiul drept – şi chestia asta ne lasă paf, în primul rând pe tip, în al doilea pe cei care-l vedem. Scenă suprarealistă. Film de groază, gen „Monstrul s-a scăpat în oală". Ca să te informez până la capăt, Micul Gibus a aruncat săgeata. Ţine încă una în mânuşiţă, gata să spargă şi al doilea lampion al domnului. Doar privind ampenajul roşu cu verde realizează şi acesta din urmă ce i s-a vârât în lanternă şi că n-o să-şi mai poată încălţa ochelarii. Cu un gest fantomatic, îşi smulge ţepuşa. Sângele îi şiroieşte pe faţa palidă.

– Aruncă nenorocitul ăla de pistol sau te orbesc! strigă piciul. Sunt campionul şcolii la aruncarea săgeţilor.

Celălalt, ca orice nemernic, în loc să se supună recomandării, descarcă spre micuţul meu Rantanplan; numai că,

din fericire, şutul expediat în laba-i îmi reuşeşte mai bine decât cel destinat mărgelelor. Glonţul trăsneşte o sticlă din bar. Şi de data asta Béru intervine. Cu el, treaba merge repede. Apucă braţul răului, ridică propriul genunchi şi, cu o lovitură scurtă, îi frânge pistolarului încheietura de la cot. Moştenind arma, trece în partea cu ***agency.***

– Intraţi, scumpă doamnă! o sfătuieşte pe companioana ciclopului. Şi tu, Pană Flască. Eşti atât de nătăntol, că ai fi în stare să chemi sticleţii încoace.

Interpelaţii nu pricep limba lui Găluşcă, dar există gesturi ce primează asupra verbului. Aşa că mi se alătură. E ora când Marchizul îşi lansează cântecul cocoşesc. Şi creează o deversiune. Dama izbucneşte în lacrimi descoperind geamlâcul făcut ţăndări al amicului ei.

– Nu te strofoca atâta, îi zic, se fabrică în domeniul ăsta nişte proteze fabuloase; o să-şi pună un ochi de stilcă care va arăta mai isteţ decât alălalt.

Şi ordon lui Pinaud să-i scotocească pe vizitatorii de seară. Înţeleaptă măsură: damicela avea o petardă în buzunarul ***arrière*** al pantalonilor, iar băiatul ei un soi de pumnal lipit de gambă.

– Dumnezeu v-a trimis, îi asigur; vom putea, în sfârşit, să însănătoşim situaţia. Félix, fii drăguţ, serveşte-l cu un pahar de whisky pe bietul om.

Înainte să se execute, proful vine să mă examineze.

– N-ai fost atins? se miră.

– Ba da, însă glonţul acestui bărbat de ispravă a ricoşat pe armătura de metal care-mi imobilizează braţul.

Eşti indestructibil, Antoine.

– Se şi cade, dragă Félix, când asiguri continuitatea unui serial poliţist. Cine altul decât mine ar putea, în lumea asta literară atât de neisprăvită, să scrie santantonio?

Alcoolul îi dă chelului o urmă de culoare.

– Am nevoie de spital, zice dumnealui.

– Se poate să-l capeţi, după ce-mi vei fi răspuns la întrebări.

Mereu aceiaşi psalmi, ce vrei? Slujba noastră – a chestiona nişte indivizi pe care adesea trebuie să-i mângâi (fără milă) pentru a-i face să mărturisească. Asta înseamnă a fi gabor! În majoritatea timpului, să smulgi informaţii de la persoane vulnerabile. Şi peste aşa ceva nu poţi trece.

Până să apuc să-mi termin fraza, tipul lasă paharul să-i cadă şi se apleacă în faţă cu tot trupul. Tărtăcuţa îi loveşte automatul de jocuri, care începe să vomite fise, ca într-un film comic. Individul rămâne neînsufleţit precum un obiect – deşi, poate, obiectele au sufletul lor. O face de zexe? Ca să oprească interogatoriul? Ori ne-a trântit o hemoragie cerebrală consecutivă săgeţii? Îl întorc, îi palpez gâtul. Carotida nu mai povesteşte nimic. Aceeaşi tăcere şi în piept. Astfel că poziţia noastră e împopistrată de-a binelea de tot, şi nici ambasadorul meu nu ne va mai putea deschide o umbrelă suficient de încăpătoare. Am impresia că faimosul director al poliţiei pariziene o să facă legătorie de cărţi sau împăiere de scaune prin puşcăriile din Utah!

Mă ridic şi o caut din ochi pe başoldină. Dar putoarea s-a eclipsat discret. Trec în birou, a cărui uşă exterioară e dată de perete. Am luat-o în Laos! cum zicea prinţul Soupha-

nouvong. S-a săvârşit o crimă, şi putem noi mult şi bine pleda legitimă apărare!

M-am rezemat în cot (cel valid) de tejgheaua recepţiei şi cuget. Un soi de rugă mută iese din mine. Implorarea îi e adresat Féliciei, care de regulă îmi slujeşte drept interpret când negociez cu Domnul: „Mamă, scoate-mă din încurcătura asta nenorocită! Trimite-mi o idee, te conjur! Doar n-o să ne lăsăm prinşi, ca nişte nespălaţi!"

Uşa se deschide în faţa indiencei care tocmai a vidanjat un reprezentant al industriei de maşini agricole (Mortimer Johnson, din Denver, însurat, trei copii, o bătrână mamă în întreţinere). Îmi zâmbeşte răutăcios, fiindcă mă place. Nu din lăudăroşenie ţi-o spun, ci fiindcă ăsta-i adevărul. Se udă din priviri vizionându-mă – lucruri de-astea se întâmplă, aşa păţesc şi eu când mă uit la vreo poză a doamnei Weill.

– Nu prea merg treburile? remarcă vizavi de moaca mea gravisimă.

– Aruncă un ochi alături, prinţesa mea, o sfătuiesc.

Ceea ce ea şi. Apoi, întorcându-se la mine:

– Ce-a păţit omul ăla?

La ce bun să fac pe prostul? Îi povestesc. Tot. Ea zice:

– Roy o să fie închis într-un penitenciar pentru minori.

Sunt sensibil la mâhnirea ce pare s-o cuprindă la o astfel de perspectivă.

– Plecaţi cu toţii, hotărăşte apoi.

– Şi cadavrul?

– Luaţi-l şi debarasaţi-vă de el pe undeva, coioţii vor fi fericiţi.

– Dar tatăl tău ştie ce s-a întâmplat.

Ridică din umeri:

– Îi dau să bea o sticlă de secărică şi vă garantez pe orice că, la trezire, n-o să-şi mai amintească nimic. Tot timpul umblă beat; în unele zile abia dacă mai ştie cum îl cheamă.

Ca să-i mulţumesc, îi adresez un pupic de-s gata să-i înghit amigdalele. Şi acţiunea se declanşează. Adevărat stup! Félix şi protejatul lui cu particulă primesc sarcina să-l matolească pe Bizon Îndopat. Fiindcă maica Molly şi-arată şi ea nurii, o branşez la Béru, care o duce în bungalow-ul 2 bis, să i-l arate pe marele pollux. Între timp, Pinuche şi mandea ne apucăm să-l întindem pe săgetat în portbagajul hodoroagei. Singurul merit pe care li-l recunosc maşinilor americane: poţi transporta la bordul lor cadavre cărora nu mai eşti obligat să le îndoi picioarele. Îl înghesuim pe Tică dedesubt şi ne punem tăgârţele deasupra. Din bungalow-ul ***number two*** bis, cumsecadea joiană boncăluieşte a dragoste, semn că Insaţiabilul i-a dezghiocat, cu bâta lui de troglodit, centrul de primire.

==========

În toiul călătoriei, şofereasa noastră lansează un urlet de lupoaică hăituită, risipindu-ne somnolenţele şi înteţind neliniştile.

– Ce e, Molly? întreb.

Frânează de moarte, opreşte şi-şi comprimă piepţii de-i auzim inima bubuind între degete. Apoi murmură:

– Asta!

Şi-l desemnează cu bărbia pe Béru.

– Ce-am făcut? întreabă şi Imensul, pricepând că de el e vorba.

– Mi-a pus-o fără prezervativ. Daravela îi e atât de groasă, încât nu m-am prins că era un sex.

– Ce bălmăjeşte acolo?

– Spune că i-ai tras-o fără capot. Dama nu glumeşte cu sănătatea ei.

Alexandre-Benoît pufneşte în râs.

– Şi unde mi ţi-ar fi vrut dumneaei să mi-ţi găsesc capoate pe măsura mea? Când mi-e destul de greu să găsesc şi fofeze?

– Ce? se frământă grasa Molly.

– Te asigurăm că e seronegativ, o mint. Şi-a făcut un test săptămâna trecută, şi de atunci n-a mai avut raporturi.

La urma urmei, oamenii nu cer decât să li se dea asigurări.

Şi pornim din nou. Pe acelaşi faimos drum din deşert, presărat cu maşini pe care le lăsăm în urmă. Sper ca de data asta să-l putem parcurge în întregime. Babana limuzină pute a alcool şi a sudoare. În spate stau înghesuiţi Félix, Grasul, Marchizul, plus Roy care s-a lungit pe podele şi sforăie din adâncul vajnicei sale inimi. Bancheta de vizavi e ocupată de mine şi Pinuche care a cerut permisiunea de a inflama un piron. Lucru surprinzător, nu doarme. Din când în când, între două exhalaţii de fum, îmi şopteşte că va trebui să ne despărţim de pretinarul din spate. Ca şi cum eu aş uita de asta!

– Mai avem mult până la Salome? o întreb pe docila noastră grăsană.

– Încă vreo două ceasuri.

Deci nu-i nici o grabă, am timp să fur un pui de somn – epuizarea îmi dă târcoale.

– De vezi vreun loc potrivit, dă-mi de ştire! îi zic lui Pinaud.

– Fii liniştit, micule!

Aşa că micul adoarme. Şi când se trezeşte, o face pentru a constata că ne-am oprit în faţa unei case superbe, stil „de-nu-mi-ar-fi-de-ajuns-l-aş-mânia-pe-Dumnezeu". O adunătură de tot ce au Statele mai reprezentativ în materie de lux falsificat. Veritabil muzeu al prostului gust săritor în ochi.

– Am ajuns! ciripeşte gazda.

În harabaua climatizată, lumea le cucăia fără excepţie. Moş Fleandură îmi aruncă o privire de Cristofor Columb care ar fi descoperit Ile de la Cité crezând că e America.

– Mersi! scrâşnesc. Merita să-ţi acord încredere.

Chestie la care din căsoi iese o pereche de negri ce pare să fi jucat în „Dinasty".

– Hello, Scot! Helllo, Dollt! aruncă necugetata. Luaţi bagajele, eu mă duc să văd de camere.

Negrul cel gras, în vestă albă, se apropie de portbagaj.

– Nu!! îl opresc; atât de feroce, încât tresare la fel ca stră-stră-strămoşul lui căruia o cobră îi muşcase prepeleacul transformându-l în pompă de benzină. Lasă, continui, avem acolo nişte obiecte grozav de fragile, pe care le vom scoate noi înşine. Mergeţi şi daţi-i stăpânei o mână de ajutor.

Degeaba ne aflăm în pragul celui de-al douăzeci şi unulea veac după Christos; un negru în livrea rămâne încă supus. Aşa că ambii mocârţani se întorc în somptuosul sălaş.

– E cazul să ne mişcăm pârţâitorile, fraţilor! declar. Noi o să scoatem iute bagajele, iar Béru cu Marchizul o iau la vale cu droaşca, în căutarea unui loc unde să-l debarce pe bebeluş. Am să-i spun bătrânei că aţi plecat după ţigări. Contez pe isteţimea ta, Grasule, fiindcă eu, handicapat cum sunt, nu fac o para chioară.

– Şezi blând, băiete, o să lucrez ca şi cum aş fi tu.

Şi demarează à la Senna, trecând peste o brazdă de orhidee polivalente, ca s-o taie mai repede.

XV

CAPITOL BIZOTAT

Mrs. Molly tine morţiş să ne instalăm la ea pentru un timp. Într-un fel, chestia asta ne-ar aranja bine socotelile. Avem tot interesul să ne facem oleacă uitaţi în acest stat, cel puţin vreme de două-trei zile; cât să nu se mai gândească Morbac City la tumultosul nostru sejur. De altfel şi eu, cu umărul ăsta nasulit, trebuie să mă pun la loc, într-o atmosferă de linişte şi relativă seninătate. Ştii că ajungi să te simţi bine în lux, chiar dacă acesta e de prost-gust? Răsturnat într-un moale şi oribil fotoliu, cu un ***bloody-mary*** în mâna validă mă abandonez acelei tulburi destinderi ce succede momentelor tragice.

E grozav de bine pusă la punct Molly. Hogeacul (piscină, teren de tenis, saună) i se învecinează cu fabrica de cărneturi, care-i cât trei hangare de Concorde. Prin aerul sfârşitului de după-amiază trece în valuri duhoare de porcine. Taty îmi

promite, pe mâine, o vizită la uzină, ceea ce mă umple de fericire, fiindcă nimic nu mi se pare mai vesel decât să vezi porcii eletrocutaţi, goliţi de sânge şi tăiaţi în bucăţi. Un spectacol de nu te mai saturi.

Trece o oră până ce se întorc Béru şi marchizul. Gazda n-a fost deloc îngrijorată pentru maşină, deoarece, într-un mare garaj, are încă altele şase, printre care şi noul Ferrari 456. Mina profund jubilatoare a grasului mă incită la optimism. Amicul îmi face cu ochiul asemeni unui girofar şi-i trage lui Jean-Ferdinand de Lagrande-Bourreé scatoalce complice. Ca aperitiv vesperal, cere vin. Scott, valetul, pleacă să caute o sticlă de Cheval Blanc, din care îi serveşte un pahar; însă Alexandre-Benoît simte nevoia să-şi asigure viitorul, aşa că-i smulge negrului din mâini prestigiosul flacon şi si-l vâră între picioare.

– Mergi şi te culcă, tipule! îl îndeamnă pe servitor. De-o să am nevoie de tine, fluier în degete. Uite-aşa!

Şi-i trage o şuierătură tip apaş 1900, de sare în sus toată populaţia.

– Grozavă cotiga matale! i se adresează apoi gazdei. Tradu-i ce spun, fiule. Trebuie s-o anunţ că i-am paradit o aripă din faţă şi că o portieră a încasat-o şi ea o ţâră, ba poate chiar amândouă, dacă te uiţi mai de aproape. Bara de protecţie a păţit-o mai tare, da' am putut s-o recuperez; şi, pentru că s-a îndoit de-a binelea, am pus-o în portbagaj, cu numere cu tot. În rest, nimic prea grav. Toba de eşapament a rămas pe asfalt, dar la Midas una nouă costă trei franci şi şase parale. O să

trebuie, poate, să verifice şi geometria, din cauza roţii de s-a stâmbat; niciodată nu suntem îndeajuns de prudenţi. Şi dacă tot îl pune la treabă pe mecanic, să-i zică să schimbe şi masca. Atâta cred c-ar fi... Ba nu, uite mânerul de la portieră, c-am rămas cu el în labă.

Îl extrage din buzunar şi-l pune pe o măsuţă joasă, unde numitul devine un obiect insolit, deci artistic.

– Ce ţi s-a întâmplat? mârâi.

– Pomperii, băiete; pomperii – cât vezi cu ochii. Întreabă-l şi pe monseniorul Marchiz. Taman când să intrăm pe bulevard, uite că tonţii ăia dau năvală şi ne apucă în corne, de mai-mai să ne suie într-un copac. Ştii că nici nu s-au oprit? Lumea de p-aicea e fiară, dom'ne!

– Şi... copilaşul?

– A, lui nu mai putea pen' ca să i se întâmple nimica grav. Nasulia a fost că nu mai aveam capac la portbag', aşa că puiu' rămăsese în aer liber. Oar'cum ne-a picat bine, de oar'ce nu puteam pen' ca să ne permitem să umblăm aşa p'in târg. Atuncea ce mi-ţi face mandea? Văz alături uzina, doar c-o barieră roşie la stradă şi niminea în ghereta ăluia de trebuia s-o ardice. Atunci, fără multă vorbă, trec peste dânsa; în halul cum eram, ce mai conta? Tragem drept la un antrepozit. Doi-trei tipi se pregătea să-l închiză. Unu' recunoaşte cărucioru' lu' Mamaia, că a ei e şi uzina. Fizionimist băiatu', că în starea cum a ajuns tumbărău' acuma... Îi fac semn că tre' să ascundem bolidu' în depozit; lui i se fâlfâia p'imprejur de chestia-asta. Intru şi ştii ce zăresc? O fabrică de cârnăţărie angro, cam ca Olida; asta era uzina. Imediat mă pun pe sfătuit

cu marchizul de Couregol. Şi chiar el a găsit soluţia pent' răposatul. L-am despuiat şi bâldâbâc în concasoru' care face carne de cârnaţi; o nămetenie de maşină cât odaia asta. În douăj' de secunde, omu' era bun de întins pe miez de pâine.

Astfel a sunat oraţia funebră pentru necunoscutul chel şi chior

– Ţoalele? întreb.

– E un incinerator în uzină.

Aşteaptă ca bela Molly să plece la oficiu, pentru a hotărî asupra mesei de seară, şi-şi goleşte buzunarele.

– Uite, i-am oprit portofelul, stiloul, ceasul şi insigna de la FBI.

Lovitura a fost atât de brutală, încât totalitatea adrenalinei mi-a ieşit în forţă din capsulele suprarenale. Am simţit ceva destul de asemănător unui spasm coronarian ca să fi fost vorba chiar de aşa ceva.

Frânt de mijloc, mi-am strâns inima la fel cum, de obicei, îmi strâng curajul: cu amândouă mâinile. În interiorul unui interval de timp pe care nu l-am putut estima, fiindcă varia între o fracţiune de secundă şi un secol, am crezut cu adevărat că o să mor:

– Antoine! a făcut, alarmat, profesorul Félix.

– Sana! i-a răspuns Pinaud.

Starea de rău mi s-a risipit. Am luat butelia de vodcă participantă **la *bloody-mary*** şi mi-am oferit o gâlgâială care a coborât cu cinci centimetri nivelul conţinutului, dar l-a ridicat cu zece pe acela al moralului meu.

– Insigna de la FBI! murmur asemeni unui ţăran care,

înainte de a se tira spre poarta raiului, destăinuie ascunzătoarea paraiului.

Glasul îmi era palid, de neauzit.

– Am trimis pe lumea ailaltă un băiat de la FBI! am reluat pentru a-i da funestei realităţi cuvenita înrămare neagră.

– Şi ce? a obiectat Grasul. Că-i curcan de la FBI sau ţăran olandez, care-i diferenţa?

– Atotputernicul FBI nu se va mobiliza niciodată să-l găsească pe ucigaşul unui ţaran olandez, tontule! Suntem raşi, arhibeliţi! Lăsaţi-i să ne găsească şi va urma un ecarisaj gigantic! Femeia, însoţitoarea tipului, ne-a povestit deja semnalmentele şi a făcut darea de seamă a meniului.

Béru dă din cap.

– Dacă şi-a deşertat sacul, bădie, atunci a spus că piciulică i l-a săgetat pe pretin. Nu noi l-am ciuruit. Şi la urma urmei eram în eligibilă apărare, pen' că tocmai scăpărase un glonţulică în direcţia ta.

Îl privesc cu spaimă pe micuţul Roy întins pe o canapea şi dormind ca un îngeraş. Ce-i de făcut ca să scăpăm de belea cu toţii?

În chip firesc, un autor obişnuit şi-ar închide capitolul cu acest semn de întrebare, ca să-şi pună pe jeratic cititorul. Să-i vâre pe gât un mic sandviş cu suspense, ca să-i înşele foamea. Dar Sana nu-i nevoit să uziteze de asemenea artificii. El îşi desfăşoară toată velatura şi dă buzna. Dacă oamenii de la FBI s-au lansat în afacerea Fouzitout şi nu-i neglijează nici una dintre ramificaţii, înseamnă că-i vorba de o afacere foarte gravă. În casa aceea onorabilă, nu ştergi nişte inşi de pe faţa pământului, cum tocmai s-a întâmplat. O mică fantezie

din vreme în vreme, când nivelul rahatului a urcat prea mult, nu zic nu; dar genul ăsta de hecatombă sistematică nu prea ţine la ei. Concluzie: trebuie, cu orice preţ, să aflu secretul maicii Martine, ca să pot dispune de mărunţiş pentru schimb.

Examinez hârţoagele agentului preschimbat în pateu. Citesc Witley Stiburne. Importator. Născut la Portland (Oregon) la 18 martie 1945. Domiciliat la 1111, Connection Boulevard, Los Angeles. Insigna de FBI-st poartă numărul 6018. Permisul de conducere i-a fost eliberat la Portland. Dispune de o carte de credit la American Express. Portofelul lui mai conţine: poza unei doamne foarte bătrâne, cu părul alb (maică-sa?), un abonament la un ***fitness*** din Los Angeles şi o mie de dolari. Învăţ pe dinafară toate informaţiile şi, când sunt sigur că le-am memorat, ard totul (inclusiv dolarii) în căminul momentan stins al lui mrs. Molly. După care îmi mobilizez iar creierul de excepţie, pentru a construi o schemă a activităţilor noastre foarte apropiate.

Şi ea mi se precizează încetul cu încetul, aşa cum apare o tapiserie din mâinile unei brodeze. Mă aflam cândva într-un tren rapid. În faţa mea şedea o doamnă agreabilă, cam între două vârste, dar comestibilă încă, şi care broda. Nu se mai întâlnesc brodeze în transportul public. Spectacolul m-a emoţionat şi întrucâtva mâhnit, fiindcă ştiam că nu se poate să brodezi şi în acelaşi timp să fii şi o bună înghiţitoare de săbii. Ca să verific, am încercat să-i fac un semn cu piciorul. Japiţa şi-a schimbat locul. Dacă vrei să nu umbli încornorat, ia o brodeză şi mergi să te laşi golit de către profesioniste.

==========

La sosirea aurorei cea cu degetele de aur, Molly intră la mine în cameră, fără să bată la uşă. Recunoscând-o, fac o strâmbătură, pentru că la ora asta aş fi preferat să înfulec nişte cornuri calde şi nu fricandoul cucoanei, chiar dacă şi el e cald! Dar ea n-a venit din motive de băgăreală. E crispată, ceea ce nu i se potriveşte unei obeze. Mă întreabă cu voce castrată:

– Dumneata eşti marţianul?

– Cel puţin aşa m-a poreclit micuţul Roy.

Atunci, fără nici un alt cuvânt, îmi întinde un bileţel scris cu carioca pe un şervet de batist, brodat. Citesc trecând peste greşeli, întrucât sunt în engleză şi nu te-ar amuza:

Marţianule,

Suntem prea mulţi ca să ne putem căra la grămadă; prefer s-o întind de unul singur. Fiindcă n-am mangoţi, am vârât laba în cutia cu bijuterii a Grăsanei (dar i-am mai lăsat destule şi ei). Încearcă s-o calmezi, cum ştii mata să le vorbeşti damelor. Îţi doresc întoarecere bună în Franţa, şi la fel moacelor de le cari după matale. Ne-am râs pe deşelate, nu? Când o să ajung bogat, o să-ţi fac o vizită la Paris.

Prietenul tău Roy

Grasa fulmineză:

– Ce mai golan! E din neam de tâlhari copilul ăsta. Mă duc îndată să anunţ poliţia. – Tace însă brusc şi apoi murmură: Dar ce faci, plângi, ***milord***?

Ei da plâng, şi ce-i rău în asta? L-am revăzut în minte pe puşti cu mutriţa lui îngerească tumefiată de loviturile paterne.

L-am revăzut agăţat de volanul depanatoarei. A, minunată întâlnire! Toţi aceşti sublimi neisprăviţi sunt copiii mei, copiii pe care, probabil, cu inseminările astea păguboase ale mele, nu-i voi avea niciodată. Îi învălui într-o imensă tandreţe, ca într-o haină a Sfântului Martin. Dumnezeu să te aibă în pază! Şi să-ţi îndrume paşii, dulce pungaş, temerar până la inconştienţă cum eşti.

– Din cauza lui plângi? întreabă Molly, îmbunată.

– E un mic bărbat! bâigui. Nu-i face rău, Molly! Dă-i o şansă. Te voi despăgubi, pe cât o să-mi stea în putinţă, pentru bijuteriile dumitale.

Ea îşi saltă cămaşa de noapte şi-şi strecoară mâna printre colinele de celulită, pentru o matinală scărpinare de fese.

– În fond, zice, eşti un dur cu inimă bună.

– În fond, mi se pare că da! convin.

După ***breakfast***-ul ultracopios şi deci bérurian în concepţie (Alexandre-Benoît rade şaisprezece cârnaţi fripţi şi opt ouă cu slănină, totul înecat într-un cabernet Hanzell of Donoma Valley, California), ne luăm rămas bun. Pentru că furtul bijuteriilor şi paradirea noii sale maşini au făcut să ne scadă niţeluş cota pe lângă dânsa, Grăsana nu insistă din cale afară să-i mai rămânem oaspeţi. Îl trimit pe Pinuche. cel mai anonim din grupul nostru, la Avis, să închirieze o maşină; dar el se întoarce cu un Pontiac de zece metri cubi, cumpărat dintr-un târg de maşini de ocazie. Teleaga şi-a trăit majoritatea traiului. E de un albasru bătând în verde-scarabeu, şi cromajele agresive o transformă într-o „orgă-lansatoare-de rachete".

În curând, rulăm cu viteza admisă pe o autostradă americană, care (viteză) se situează între aceea a unui vechi dric cu cai şi aceea a maşinii de măturat străzile în Aubisque, cu ocazia Turului Franţei.

==========

Se cuvine să-ţi mărturisesc că simţim o bucurie fără nici un adaos (îşi e suficientă sie însăşi) când reintegrăm bârlogul lui Harold J.B. Chesterton-Levy. În lipsa producătorului, Bruce, majordomul, ne redistribuie camerele. Sun la Gloria Hollywood Pictures, pentru a ne face cunoscută întoarcerea. O găsesc pe frumoasa Angela.

– A răspuns aşteptărilor călătoria la Morbac City? se neliniştеşte minunata.

– Mai puţin decât speram, Angelă scumpă.

– O să-mi povesteşti?

– Totul, îndată ce-mi voi potoli insaţiabila sete de tine. Râde.

– Ai s-o faci peste o oră, fiindcă Big Boss e la Moscova, pentru a încerca să pună mâna pe piaţa rusească.

– Şi a avut bunul-gust să nu te ia cu el?

– Simte prea mult nevoia să-i păzesc casieria prăvăliei.

Apare la ceasul fixat, superbă de să arunce în aer retinele unui nevăzător, într-un chemisier şi un taior coajă-de-pâine. Nu ştiu dacă smaraldul de la gâtul ei provine de la raionul de falsuri al unui supermagazin, dar dacă e veritabil nu i-a fost oferit de paznicul de noapte de la parcarea ei obişnuită. Un

bolovan cu asemenea ape şi de asemenea dimensiuni ar asigura şederea la Waldorf Astoria a unui prinţ arab cu cele cincizeci şi două de legitime ale lui, inclusiv costul călătoriei.

Regăsirea e atât de arzătoare, încât ne informează asupra dorinţelor mutuale, cum a scris, plină de forţă, celebra romancieră glandulară Max du Vieux-Zig în tratatul ei despre degenerescenţa fantasmelor. O nebunie carnală aidoma celei de care vorbeşte Anrtoine Waechter în conferinţa despre eşecul implanturilor la indivizii fără păr prin zona. Atingem o asemenea intensitate a rutului, că nu ne mai dezbrăcăm; facem breşe cu dinţii acolo unde e strict necesar pentru a ne croi drum, şi cu atât mai rău pentru toalete – trebuie să dispui de mijloacele de punere în aplicare a înflăcărării sexuale. Tipul care îşi împătureşte grijuliu pantalonii pe spătarul unui scaun înainte de a se cocoţa pe parteneră are coitul subdezvoltat. În cel mai puţin epic dintre cazuri, boarfele se împrăştie pe jos; şi în cel mai grozav se sfâşie!

Fiindcă am omis să cronometrez acţiunea, n-o să-ţi pot spune nimic despre durată, şi de altfel ţi se leagănă ţie de asta. Află doar că în trei reprize mă aşez la bancul de lucru şi că fumegăm ca nişte gheizere islandeze la finele celui de-al treilea mitan. Eliberaţi de beţiile cărnii, facem precum toate cuplurile care abia şi-au pus-o şi care nu se întorc la domiciliile lor conjugale: stăm de vorbă. Narez halca cea mai însemnată a peripeţiilor noastre, totuşi trecând sub tăcere cadavrele, ca să nu perturb o fată atât de minunat întinsă pe al meu recto (dar şi pe al meu verso, întrucât manifestă tendinţa de a-ţi furişa mijlociul în afumătoarea de cârnăciori; însă rămâne între noi, da?) Îi relatez totuşi moartea doamnei

Marty, precizând că a avut aventura galantă cu Marchizul şi nu cu mine; asta din curtoazie, fiindcă nu există bărbaţi mai jalnici decât cei ce glorifică alte cuceriri în faţa femeii din care abia au coborât. În zilele noastre, eleganţa şi ştiinţa de a te purta în lume au dispărut şi ne mai rămâne doar apanajul câtorva bătrâni nobili ramoliţi şi al câtorva bătrâni coţcari şi mai ramoliţi.

– Ai avea puţin timp pentru mine, dulce Angela? întreb sucălindu-i cu limba cea diaobolică lobul urechii.

– O, scumpule, vrei iarăşi? Deja?

Ţinând seamă de tot ce abia i-am livrat, mă grăbesc să-i înlătur ispitele. Ceea ce aştept de la dânsa e să meargă cu mine până la Connection Boulevard, să anchetăm asupra unui anume Witley Stiburne. Îi place. Femeile ca ea adoră să se joace de-a detectivii.

==========

O aştept sub acoperişul unui imobil servind drept parking. De aici privelişte a e magnifică. În faţa mea se află colina tuturor visurilor, şi pe care stă scris, cu uriaşe litere albe, cuvântul HOLLYWOOD. Ţi-am mai vorbit de asta. Oraşul verde se desfăşoară la infinit, într-o întrepătrundere de bulevarde şi de ***avenues***. Prin frunzişuri se ascund mii de vile rivalizând între ele în îndrăzneală şi lux orbitor. Pe urmă maşinile, singurele care animă căile de circulaţie. Nici un pieton. Oraş robotizat. Adevăratul lux este însă cel vegetal. De ce oare plante ca palmierul şi cactusul, specifice ţinuturilor sărăcăcioase, devin atât de bogate când sunt ornamentale?

Zăresc în parkingul de la acest al treizecilea etaj o cabină telefonică. Îmi adun *nickel*-ii şi mă duc să telefonez la Washington. De data asta nu-l obţin pe amabasador, care e plecat pentru câteva zile la Paris, ci pe principalul său adjunct, un anume Lionel Josmiche. Care, auzindu-mă, iată că exclamă:

– Salut, vere!

Stupoarea mea îl incită la justificări. Şi uite cum stau lucrurile: s-a căsătorit cu fata unei verişoare a mamei. Trebuie să ne fi sosit în timp util o invitaţie din partea lor, dar eu voi fi fost în vreo deplasare ori îmi păsa atât de mult de povestea asta, încât am uitat să mă duc. Îţi dai tu seama, totuşi, ce mică e lumea? Da, eu îmi dau seama. Flecărim de una, de alta; despre soacră-sa – verişoara Mathilde a fost operată de cancer la intestin şi are anus artificial, dar se descurcă; în afară de asta, totul merge bine: doi puşti, băiat-fată, pereche regală. Pentru nişte boaşe doar de ataşat de ambasadă nu-i deloc rău, nu? Mulţumit Lionel. Viaţă princiară când e la post; în vacanţe, îşi duce familia la o reşedinţă din Antony, şi copiii bombăne că n-au paisprezece slugi negre care să-i servească – dar, slavă Domnului, vacanţele trec repede. Eu îi rezum viaţa Féliciei, îi mulţumesc pentru complimentele privind prodigioasa mea avansare şi povestesc precum că nu sunt încă însurat: n-am timp, prea multe afaceri **pe** cap şi femei de-ale altora **în** cap. Râde. Trebuie să ne vedem. Şi dacă ne-am tutui? Ne tutuim. Uf, în sfârşit, pot ajunge şi la ceea ce mă interesează:

– Ia zi, vere, micul vostru serviciu de informaţii funcţionează bine, după câte am auzit?

Râde iar, precizând că nu-i chiar ca CIA dar că, pentru un departament artizanal, arată destul de convenabil.

– Mi-ai putea obţine niscai date despre un agent FBI cu matricola 6018?

– Fireşte. Ai numele lui?

– Witley Stiburne.

Notează.

– Unde te pot suna, vere?

– Te sun tot eu, vere, fiindcă pentru moment nu am punct fix. În cât timp aş putea risca telefonul?

– Încearcă peste un ceas, vere.

– Auzi, merge repede treaba pe la voi! Şi pe deasupra e atât de frumoasă!

– O ştii?

– Şi încă cum! E printre cele mai frumoase din lume*.

Ne mai „văruim" de vreo patru-cinci ori, de o parte şi de alta, cum le şade bine unor şmecheri care abia au hotărât să-şi spună astfel, şi închid întremat de ginerele verişoarei Mathilde – o acritură de baborniţă, pe care Félicie n-o prea iubeşte fiindcă e cârcotaşă şi boscorodeşte pe toată lumea.

La un sfertuleţ de ceas după aceea, Angela dă buzna sub acoperişul înmaşinat al imobilului. „Frumoasă şi, cu siguranţă, eficace" îmi spun privind-o cum se apropie cu mersul ei suplu şi blablabla (adaugă menţiunile inutile care te-ar

---

* Şi vorbesc serios (n.a.)

face să sari din jos). Soarele, tocmai bun pentru-publicitatea-sucului-de-fructe-ce-trebuie-băut-foarte-proaspăt, o luminează. Există cu adevărat pe planeta asta piţipoance foarte frumoase! Şi când mă gândesc că m-aş fi putut naşte pe Marte sau Jupiter!

Când ajunge la mine, are deja limba scoasă pe jumătate. Îi răspund printr-o „lipitoare cu ventuză", badijonare a bolţii palatine, şi ajungem să ne întrepătrundem, simultan, până la molari, ceea ce nu-i chiar lucru uşor.

– Asta vine de se trage din pasiune, remarcă ea. Am nevoie de tine de m-a apucat tremuriciul.

Îi deschid portiera din spate, o pun să îngenuncheze pe banchetă şi, rămânând în exterior, încep s-o scotocesc prin bulendre ca fotografii de dinainte de război. Nu termin bine poziţionarea, când mă alertează un claxon uşor. E un bătrân, tipul senatorului american: păr alb, ochelari cu ramă de aur. La volanul Mercedesului său.

– Cum îi? mă întreabă.

– Delicios. Dar, îmi pare rău, nu mai rămâne şi pentru dumneavoastră.

– Pe la spate e mai performant! zice amabilul domn.

– A, dar nu la îndemâna tuturor pungilor! convin.

– Aşa că eu unul nu risc, mărturiseşte el; mi-e teamă că nu respect distanţa.

– Totul depinde de parteneră.

– Când am făcut-o ultima oară aşa, femeia avea sexul plasat prea în faţă şi fesele prea ţuguiate, astfel că mă găseam într-un echilibru de-a dreptul instabil. Eram atât de preocupat

de acea configuraţie, încât am simţit că mă înmoi – şi în asemenea cazuri nu-ţi mai recuperezi erecţia; rămâi iremediabil în pană.

– Urâtă afacere, zic.

– Nu ţi s-a întâmplat niciodată?

– Nu, deşi dumneavoastră faceţi totul ca să mi se întâmple, îi mărturisesc. Norocul meu că duduia e superbă şi mi-o face şi pe spărgătorul de nuc. Anagajat în această menghină delicioasă, mă aflu în siguranţă de parcă aş purta proteză.

– Înţeleg; pe semne că e bine.

– Regesc.

– Dânsa geme aşa?

– Nu, bancheta. Pontiacul ăsta are mai bine de douăzeci de ani.

– Şi face gălăgie când demarează?

– Pontiacul?

– Nu, prietena dumitale.

– E ceva atât de melodios, că nu i-aş spune gălăgie.

– Nu sunt prea multe acelea care-şi servesc cu graţie porţia de plăcere.

– De acord cu dumneavoastră, e un lucru rarisim.

– Crezi că va juisa curând? Am o întâlnire la Malibu, peste trei sferturi de oră, şi n-aş vrea să pierd chestia de aici.

– Orgasmul n-ar trebui să întârzie, cu atât mai mult cu cât, de curând, i-am mai pus-o coniţei de trei ori. Repetiţia zămisleşte repeziciunea.

– În cazul ăsta, dacă nu vezi vreun inconvenient, voi

aştepta, chit că am să dau un telefon, să mă scuz pentru întârziere.

– Cum doriţi, răspund. Când îţi asumi riscul să faci amor într-un loc public, trebuie să te aştepţi şi la spectatori; şi dacă voyeurismul nu mă excită, drept e că nici nu mă perturbă.

– Şi pentru asta te admir. Într-o zi, când o făceam cu pedichiurista, a intervenit cineva care mi-a strigat nu ştiu ce şi m-a făcut să-mi pierd şirul.

– E bine, în asemenea situaţii, spuneţi vreo glumă ca să scăpaţi de inoportuni.

– În cazul cu pricina nu se putea, fiindcă nevastă-mea era aceea care intervenise.

– Evident, problema vă depăşea. Aşteptaţi puţin, mi se pare că frumoasa începe să vibreze.

Tace. Foarte puţin. Apoi se hazardează:

– N-ai putea s-o tragi numai niţeluş înapoi, ca să-i admir şi eu agitaţia din faza finală?

– Ştiţi are nişte puncte de sprijin, nu-i momentul s-o destabilizez.

– Câţiva centimetri ar fi de ajuns.

Fiind o persoană curtenitoare, aduc afară crupa scumpei mele Angela.

– Mersi! face pătimaşul martor. Nu te mai atinge de nimic, în ce mă priveşte totul e-n regulă, ai lumină verde.

Lumină e mai degrabă în târtiţa Angelei. Pe neaşteptate, fata ia un sprint dezlănţuit. La care nu mai pot scoate o vorbă – am plecat şi eu pe drumul fără întoarcere. Ea începe să gângurească gemete pe care nici fluierul lui Pan, nici ţitera

din Europa nu le vor putea reproduce vreodată. Sunetele lungi, melodioase, sfâşietoare şi de o senzualitate insuportabilă. Porniţi fiecare pe cont propriu, ajungem împreună să rupem panglica de la finiş.

Superb, uluitor.

Conducătorul Mercedesului aplaudă prin portieră.

– Niciodată n-am avut parte de ceva mai frumos! zice. Am fost, luna trecută, la un concert al lui Pavarotti; era un moft în comparaţie cu asta! Acuma trebuie să-mi anulez întâlnirea şi să dau o raită pe la Darling Chérie, franţuzoaica. A primit nişte micuţe pensionare foarte convenabile.

XVI

CAPITOL MOBIL

Amatorul luminat îşi ia tălpăşiţa şi tot atunci îşi face apariţia un zdrahon de ţopârlan într-un combinezon roşu cu alb – însărcinatul cu afaceri al parcării. Are o mutră precolumbiană, de hidrocefal netermiant, păr şi ochi de albinos, şi când vorbeşte face bale ca un gasteropod în pelerinaj pe Lacul Sărat.

– Am văzut totul, zice. Eram acolo, între două maşini.

– Voyeuristule!

– Mie să nu-mi vorbeşti aşa, că o să aduc poliţia, să le explici lor cum a fost cu atentatul ăsta la pudoare. – Şi adaugă fără să clipească: Afară de cazul când mă atingi cu douj' de dolari.

– Tariful matale?

– Ba chiar mă întreb dacă să nu-ţi cer cincizeci, că aţi făcut şi exhibiţionism. Bătrânul din Mercedes, îl cunosc, e

abonatul nostru, poate depune mărturie. E pasibil de închisoare regulatul vostru.

Îl înhaţ de breteaua combinezonului.

– Haide, baby, ce te-ai încins aşa? O duci grozav aici – ai o situaţie elevată, şi grefa ăstui cap de viţel nu pare să-ţi antreneze nici un fenomen de respingere.

Durilor de operetă ajunge să le debitezi nişte caraghioslâcuri, că imediat i-ai zăpăcit. Ca să-l termin, îi produc legitimaţia de curcam. Scrisă în franţuzeşte, desigur; dar, cum îmi tot sparg plămânii repetându-ţi, cuvântul „police" e internaţional.

– Tentativă de şantaj asupra persoanei unui înalt funcţionar, zic. Se pedepseşte cu închisoarea, micuţule blond, sper că ştii asta.

Fiindcă nu răspunde, trag o dată tare de breteaua care-mi rămâne în lăboanţă. Aşa că o înhaţ pe cea de-a doua.

– Hai, spune-mi că ştii, altfel combinezonul matale se va preface în şosete.

Face semn că „yes".

– O.K., răspund, fii atent să nu-ţi îneci peştişorii când le schimbi apa.

Fără să-l mai ascult, îmi reiau locul la volan. Angela se ţine de coaste de atâta râs.

– Eşti ameţitor, scumpule! îmi declară. Ţi-ar spune ceva să mă iei de nevastă?

– Prefer să rămân îndrăgostit de tine, îi replic. Ei, cum a fost misiunea?

Îmi raportează că Witley Stiburne locuia într-o garso-

nieră mansardată, deci la ultimul etaj al unui imobil de-acum vechi şi unde nu există paznic. Angie s-a dus glonţ şi a sunat la răposatul agent FBI. I-au deschis doi indivizi. Plină de îndrăzneală, ea a pretins că aparţine serviciilor locative ale primăriei, o anchetă fiind în curs pentru clasarea imobilului; se cerea o descriere a acestuia din urmă. Putea oare fi vizitat apartamentul?

Tipii i-au răspuns că, în lipsa locatarului, nu aveau calitatea de a-i acorda o atare autorizaţie. Unul dintre ei a întrebat-o dacă dispune de vreun înscris atestându-i demersul. Ea a ripostat că e vorba de o anchetă dintre cele mai banale şi că primăria nu socotise necesar s-o înarmeze cu un asemenea document. Apoi, cu dezinvoltură, şi-a luat la revedere şi a anunţat că va mai trece pe acolo.

– Mi-i poţi descrie pe cei doi bărbaţi, inimioaro?

Îmi schiţează un tablou minuţios al prietenilor (?) mortului, pe care îl asimilez cu acea putere mnemonică permiţându-mi să-mi aduc aminte de cea mai mică aluniţă de pe coapsa unei fete pe care am badijonat-o acum doisprezece ani într-un întunecat compartiment de cale ferată.

– Ai putut strecura o privire înăuntru, din pragul uşii?

– Lesne, fiindcă intrarea e la nivelul coridorului. Ca mai toate locuinţele de la mansardă, constă într-o încăpere imensă, cu două niveluri, luminată printr-un plafon de sticlă. O logie serveşte drept dormitor. În camera propriu-zisă e o dezordine îngrozitoare, totul a fost întors cu susul în jos.

– Nu ţi se pare că, atunci când ai sunat, cei doi vizitatori erau în plină scotoceală?

– Tot ce se poate.

Elevatorul din parking, un aparat leneş, ne coboară la nivelul şoselei. Pe care abia ne-am anagajat, când Angela scoate o exclamaţie:

– Uite-i! Cei care traversează strada.

Nu-i nevoie să-i cer explicaţii, am înţeles pe loc că e vorba de băieţii aflaţi acasă la Stiburne. Fiindcă niciodată nu lucrează în silă, hazardul îşi face treaba până la capăt, aducându-i pe aceşti domni tocmai la parcarea de unde ne-am cărăbănit noi. Chestia se explică prin faptul că în USA nu se staţionează pe stradă şi că parkingul albinosului e cel mai aproape de mansarda care mă interesează. Aşa că, nici una nici zece, ies din maşină.

– O să iau un taxi la întoarcere, suflete. Păstrează automobilul.

Ea nu mai are timp să mă întrebe nimic – am ajuns deacum în faţa ascensorului destinat „maşiniştilor pedeştri" dacă pot spune astfel. Iau cabina înaintea lor, mă aburc pe acoperişul-parcare şi fug să mă ascund lângă marele elevator de vehicule, având grijă să nu fiu reperat de paznic.

După un minut şi patruzeci, cei doi bagabonţi debarcă la rându-le şi se îndreaptă spre un Ford bej. Ca să ţi-i prezint: sunt aproape de aceeaşi vârstă – peste patruzeci. Unul e de soi mexican, cu o puzderie (cel puţin) de negi la gât. Negi tumorali care, văzuţi la microscop, pe semne că nu strălucesc de frumuseţe. Poartă ochelari cu lentile-oglindă. Biciclete de ipocrit, mi se pare mie; de cele ce ascund privirea – adică tot ce are mai revelator un om. Altul, ceva mai plin de carne,

e un american tipic, cu mutra pătrăţoasă, cu părul grizonat tuns scurt, cu pliscul umflat de *chewing-gum*, cu o pleoapă mai lăsată şi nişte ochi ca fundul unei cutii de sardele începute.

Într-un lift de marfă nu există prea multe ascunzători, deci va trebui să lucrez fără plasă de protecţie. Dar sunt calm şi foarte hotărât – două condiţii primordiale pentru a risca o nebunie în stare să-ţi aducă moartea fără ca tu să-ţi fi exprimat intenţia de a o solicita. Apariţie a Fordului crem. Poftim? Adineauri ziceam că-i bej? Ştii că mă calci pe nervi, bombonelule? N-oi vrea acuma ca o terfeloagă scrisă în două luni să fie la fel de impecabilă şi bine potrivită ca o carte adevărată, de-ălea de se vând în două mii de exemplare (dintre care o mie cinci sute le cumpără autorul)?

Maşina intră. Frânt de mijloc, mă strecor pe urmele ei. Din scaunul său, conducătorul (lo mexicano), scoţând mâna peste geamul lăsat al portierei, apăsă butonul de coborâre. Pentru mine pe clipa unică. Dovedind un curaj ce nu-i făcut pentru toate pungile, scot din buzunarul de brichetă una dintre minusculele fiole conţinând faimosul gaz soporific inventat de Mathias, îmi ţin respiraţia, sparg fiola şi abia dacă am vreme s-o arunc în maşina al cărei geam se ridică definitiv la loc. Pentru a face asta, ies la iveală, şi şoferul mă zăreşte. Îl văd ducând mâna la tocul pistolului. Ţi-am precizat iuţeala efectului produs de gaz? Mai ales într-un spaţiu restrâns şi închis, îţi dai seama! Omul nu mai apucă să-şi ducă la bun sfârşit mişcarea şi se răstoarnă peste perechea lui, care a şi găsit tetiera pentru a-şi face din ea pernă. Atunci mă apropri de butoanele de comandă şi-l acţionez pe cel cu „Stop".

Marele lift se opreşte. Pentru ce-mi rămâne de făcut, cel mai rău e că trebuie să lucrez ţinându-mi rasuflarea. Un simplu amuşinat – şi plec la plimbare alături de victime. Din fericire, gazul e încuiat cu ei. Mă duc la uşa dublu culisantă a cuştii şi-mi lipesc cartoafa de crăpătură, după ce am făcut cu stiloul o gaură între cele două benzi de cauciuc. Inspir adânc aerul îngreunat de gaze de eşapament din această conductă verticală. Şi acuma la muncă, băieţel! Va fi nevoie să faci eforturi, timp de un minut, sărind peste respiraţie.

Actionez repede, fără mişcări inutile. Deschiderea portbagajului. Pe urmă portierele (***Achtung***!) Scoaterea ***driver***-ului, transportarea lui până la portbagaj unde pleosc! Idem pentru secund. Închiderea capacului. Aşteptare, cu nasul aproape vârât între joantele de cauciuc care put a mucegai. După câteva minute, acţionez butonul de coborâre şi mă întorc să-mi fac plinul de oxigen până ce ajugem la partener (Béru dixit şi asta). Când uşile se deschid, mă instalez la volan pentru manevrele de ieşire, ce se operează în sens invers celor de intrare. Doi nerăbdători siliţi să aştepte mă întâmpină cu furibunde claxoane. Le replic scoţând pe geam mijlociul îndreptat în sus.

==========

Tu, mulă, cu porţia de pateu de ţară care-ţi ţine loc de creier, te întrebi ce voi face în prezent cu prizonierii. Adevărat sau fals? Îţi spui: „Totuşi nu va avea tupeul să-i ducă acasă la producător!"

Ei bine, fii liniştit, n-o fac. Am o idee mult mai superioară. ***Follow me***!

Încep să mă repet ca un şofer de autobuz în această cetate tentaculară, tentantă, atentatoare. Drumul spre Venice – e un joc de copii oligofreni să-l găsesc.

M-ai priceput? Locşorul liniştit ideal e căsuţa domnului Félix, eminent profesor pensionar, devenit corector de graffiti. Toata lumea a explorat cotineaţă asta, care nu mai are nici un secret de dezvăluit; nimănui. Deci ne putem disimula aici în toată siguranţa. În timpul mascaradei din '14 – '18, sărmanii bărboşi se ascundeau în găurile de obuz, în virtutea faptului că niciodată două obuze nu cad în acelaşi loc. Un fenomen identic ne aduce la conacul pretinarului nost'.

Seara se lasă cu graţie. Stopez Fordul din faţa casei. Ghinion: o doamnă mulătrată, înţolită în roşuri agresive şi al cărei parfum pluteşte prin tot cartierul, ia crepuscul în cerdacul casei vecine. ***Rocking chair***. Are picioarele deschise ca arenele din Sevilla într-o zi de ***corrida***, şi mi se pare că întrezăresc, în fundul tunelului, capul negru şi creţ al unui ***torro***.

– Hello! îmi aruncă persoana.

Îi adresez un semn cu mâna. Dar nu scap cu un preţ atât de mic.

– Vino niţel încoa', mă invită dânsa pe un ton care, în felul lui, poate fi estimat drept ameninţător.

Ţinând seama de încărcătura mea, nu se cade să mă singularizez dispreţuind-o. Asa că păşesc într-acolo. Umbra complice ascunsese stricăciunile fiinţei. Ce mai paţachină!

O sută de ani împliniţi, scorpia, şi tot paraşută! Pe semne că viermii îi deranjează pe ultimii clienţi care o încalecă. Devastată cumplit. Piele de mai multe ori trasă pe calapod, succesive straturi de tencuială. Ugerele îi sunt mai puţin arătoase decât piepţii lui Liz Taylor (care e bogată), dar şi decolteul de aci vine din Silicon Valley. Şi-a desenat o gură atât de mare, încât i se întinde de la nas la vârful bărbiei.

– Cine eşti mata, băiatule?

– Nepotul celui care a moştenit casa de colo.

– Bătrânul de care-mi vorbea mereu biata Martine?

Pronunţă „Maartiiine".

– O frecventai?

– Nu putem numi chiar aşa relaţiile noastre, dar în fine, da, ne cunoşteam. Foarte bună fată. – Îmi zâmbeşte cu o proteză cumpărată de ocazie de la o institutoare englezoaică: Auzi, franţuzule, hai să-i tragem o partidă de craci în sus! Pe băieţii ca dumneata îi cronţăn; mă plăteşti cât vrei.

O asemenea propunere, nisam-nitam, îmi strepezeşte carolina.

– Mi-ar fi cu neputinţă astăzi, având în vedere că am mai făcut-o, şi încă de patru ori, ceea ce până şi pentru un franţuz reprezintă o prestaţie cinstită. Dar ce m-ar da gata ar fi, dimpotrivă, să-mi dai o cafea bună, pe care s-o beau stând de vorbă; şi capeţi cincizeci de dolari pentru asta.

Are o asemenea tresărire de plăcere, încât mă tem să nu-i provoace o criză cardiacă.

– Asta-i o propunere dată-n praştie, băiete. După pusul ventuzelor în vârful prepeleacului, cafeaua e marea mea specialitate. Lasă-mă doar zece minute.

– O.K., în vremea asta eu descarc bagajele unchiului.

Intră, şchiopârţ-şchiopârţ, în colibă. Eu, cu o rotire de periscop, mătur întreg orizontul. ***Nobody. Street***-ul e mai pustiu decât o uliţă de la Cernobîl după fâsâiala reactorului. Peste zece minte, mă prezint la mami, după ce le-am scos pe cele două paiaţe şi le-am împachetat, depozitându-le în camera răposatei Martine Fouzitout.

– Ai telefon? îmi întreb răpitoarea vecină.

– Glumeşti, băiete? Asta-i unealta mea de muncă. Ţin o listă de clienţi, bărbaţi singuri ori soţi a căror nevastă e bolnavă, şi le telefonez cu regularitate. Îi momesc, povestindu-le ce chestii le-aş face dacă ar veni să mă vadă. Am voce radiogenică, dacă ai băgat de seamă. După flecăreala mea, câte unul din zece apare; în principal vicioşii, cei ce se dau în vânt pentru amorul de caracter: bici, lanţuri, sculă de cauciuc – cunoşti chestiile astea.

– Din auzite, scumpă vecină.. Sistemul meu glandular e suficient de performant ca să n-am nevoie de asemenea stimulente de se potrivesc cu amorul ca un sifon cu o sticlă de Chateau-Yquem.

Şi cu asta mă îndrept către telezbanţul aşezat pe un morman de broşuri licenţioase, coperta celei de deasupra înfăţişând un frumos efeb blond, îmbrăcat în piele, pe cale de a-şi lăsa linsă linia albastră a Vosgilor de către un ofiţer al poliţiei călare canadiene, în uniformă de paradă.

Formez numărul „vărului" de la Ambasda Franţei, ginerele Mathildei Pacoste.

– Noutăţi, Lionel? îl atac din prima.

– Tocmai au sosit, vere. Matricola 6018 a FBI a fost ucis săptămâna trecută. Dar nu se chema Whitley Stiburne, ci Benjamin Stockfield.

Un imn de mulţumire începe să lălăie în nobilul meu suflet. Va să zică Micul Gibus i-a scos ochiul nu unui agent special, ci unui borfaş. Domnul fie călduros lăudat!

– Mă cheamă Cathy! îmi face cunoscut venerabila borfiştină, turnându-mi în ceaşcă o cafea bine mirositoare.

– Şi pe mine Tony.

– Va trebui, totuşi, într-o bună zi, să-mi dai obolul tău, băiete, visează dânsa în timp ce eu suflu în băutura fierbinte. De cel puţin zece ani n-am mai golit punguţele unui ***frenchie***; mi-ar face o plăcere nebună să-mi adaug încă unul în palmares.

– Ar trebui s-o facem, făgăduiesc în chip temerar, gândind tocmai pe dos decât vorbesc. Dacă mi-ai zice câtă ceva despre Martine, Cathy? Unchiul a pierdut-o din vedere acum o mie de ani, şi tare ar vrea să mai afle cu ce s-a ocupat ea la Los Angeles cât timp au fost despărţiţi.

– Nu mare lucru, mă asigură prietena din copilărie a lui Mathusalem. O dată pe lună, pleca într-un mic voiaj de circa trei zile, şi în restul vremii pilea şi se crăcăna cu ajutorul unor domni de nimereală; dar cred că era chestie de plezir, pentru că altminteri lăsa impresia că nu-i lipseşte nimic. Viciul ei, dacă-i pot spune aşa, era să cumpere tablouri. Or, după cum ştii, tablourile sunt scumpe. Murea de bucurie în faţa unor desene pe care eu nu le-aş fi pus nici la privată.

Uneori mă mai chema să mi le arate, într-atât simţea nevoia să-şi împărtăsească bucuria aia. Eu, ca să n-o supăr, spuneam că mi se par frumoase. – Râde ascuţit: De nu-ţi place un lucru, nu înseamnă că trebuie să le faci greaţă şi altora, nu?

Încerc să-mi închipui viaţa Martinei Fouzitout în acest oraş atât de străin de Franţa. De ce o asemenea casă, vopsită ţipător, în cartierul negrilor? Şi mai cu seamă de ce, dintr-o dată, după moartea ei, hoarda asta de ucigaşi interesaţi de oamenii pe care ea îi cunoscuse, ca şi de cei (ca mine) investigându-i trecutul? Poate că glumeţii sechestraţi în mod absolut arbitrar mă vor putea lămuri?

Îi zâmbesc gazdei mele de-o clipă. „Cathy, îi zic în gând, duhneşti a rânced, carnea îţi e tare ca pânza unui steag udat de ploaie, l-ai face să vomite până şi pe un şobolat în călduri şi, când omul te contemplă, se convinge că o micţiune bine pusă la punct e preferabilă unui coit cu dumneata. Şi totuşi îmi placi pentru această gentilă obstinaţie galantă".

– La ce te gândeşti? mă întreabă.

– Cathy, îi răspund, miroşi ca o femeie în floarea vârstei, carnea dumitale e ispititoare, l-ai face să se încoţopenească până şi pe Rudolf Valentino dacă s-ar scula din morţi, şi ar trebui să fii impotent sau pedé ca să nu sări pe matale la cea dintâi privire; şi totuşi nu-mi place că o faci pe misterioasa.

Auzind laudele, ea începuse nu să se umezească, fiindcă la vârsta asta păsărica îţi e în reflux, ci să-şi fâţâie tărtăreaţa; însă ultima apostrofare o împietreşte.

– De ce răutatea asta, băiete?

– Haide, haide, zic, implor de la dumneata amănunte

despre viaţa compatrioatei mele, ai petrecut ani de zile în vecinătatea ei, şi tot ce ştii să-mi spui e că bea de stingea şi se suscrăcea din când în când. O fată atât de bine informată ca dumneata, căreia nu-i scapă nimic!

– Dar te asigur, ***frenchie***...

Îmi golesc ceaşca şi pun pe masă o bancnotă de cincizeci de dolari.

– Bine, să nu mai vorbim de asta, Cathy! Sunt dezamăgit, dar nu contează. Credeam că o să facem o pereche, dumneata şi cu mine, deoarece curentul era favorabil...

Ea răguşeşte de atâta strigat*:

– Te înşeli, băiete! Departe de mine ideea de a-ţi ascunde ceva. Dacă, poate, o fac e pentru că nu ştiu ce ţi-aş mai putea spune, iepuraşule.

Dezolarea ei îmi dă remuşcări. Dar spiriduşul din mine mă convinge să insist; probabil fiidcă adulmecă mai bine decât mandea?

– Cathy, frumoasa mea, concetrează-te! De-a lungul anilor pretrecuţi lângă Maaartiiiiiine nu se poate să nu se fi produs vreun incident neobişnuit, care să ţi se fi părut anormal şi pe care mai apoi l-ai uitat; intră niţel în dumneata însăţi, dragă, cercetează-ţi trecutul!

Se gândeşte atât de intens, încât îi aud creierul trosnind. Apoi se înseninează, o lumină ca de neon îi iese din tenebrele bătrâneţii, precum razele unui bec dintr-o pivniţă.

– Dumnezeule mare, bineînţeles! strigă.

---

* O asemenea frază nu poţi găsi decât într-un San Antonio. – Directorul literar (n.a.)

Aştept. Ea declară:

– Uitasem de negrul pe care l-a omorât acum doi ani!

Ochii mi se fac pâlnie şi urechile cât cepele.

– Martine a omorât un negru?

– O, era în legitimă apărare, te asigur. Băiatul îi forţase uşa, cu gândul s-o jefuiască. Şi ea a intrat tocmai când el îi găbjea nenorocitele alea de tablouri. Aşa că tipul s-a aruncat asupra ei şi a violat-o. Când a terminat, a zis că o să-i taie gâtul şi a scos un cuţit din buzunar. Noroc că Martine ţinea mereu un pistol sub pernă. A reuşit să-l scoată în timp ce negrul deschidea lama şi i-a golit în burtă încărcătorul. Omul a murit în drum către spital.

– Şi dumneata uitai să-mi spui povestea asta, Cathy?

Bunica ia poziţia ghiocelului.

– Ştii, franţuzule, vremea trece, fiecare zi aduce alte belele... Şi mai e şi vârsta ai? Dar pe asta, din cochetărie, se abţine s-o invoce.

– Ce urmări a avut istoria?

– Nici una. Îţi mai zic odată: legitima apărare a fost repede stabilită, şi băiatul avea un cazier lung cât un preş de biserică. Pe lângă asta, fata se mai alesese, în afară de viol, şi cu o grămadă de contuzii.

– Simţeam eu că ştii mai multe chestii decât ***Los Angeles Chronicle***, Cathy.

Depun un sărut cast pe fruntea cu ridurile astupate cu mastic şi mă duc la cei doi apostoli, taman bine când domniile lor încep să dea semne de dezmeticire.

==========

Actele trebuie să fie de sanchi; sunt un prea vechi drumeţ ca să nu-mi dau seama de asta. Când examinezi hârtiile unor tipi îndoielnici, ai o reacţie tipic copoiască: aidoma unui bijutier, deosebeşti veritabilul de fals. În vreme ce ei îşi desprăfuiesc creieraşii, eu mă întorc la Cathy şi telefonez la Malibu. Îl obţin pe Bruce, care mi-o dă pe Angela căreia îi explic că totul merge bine şi că ar fi drăguţ din partea ei dacă mi i-ar expedia la Venice, cât mai curând posibil, pe Béru şi Pinaud. Mă asigură că se va ocupa personal să-i aducă, dar o conving să renunţe, fiindcă nu vreau să se facă remarcată în acest cartier lumpen. Aşa că bine, îl va mobiliza pe şofer. Adaug că acesta va trebui să pornească înapoi îndată ce şmecherii mei vor fi ieşit din tăblărie.

Unul dintre tipi pretinde că se numeşte Mortimer, celălalt că Wilson, ceea ce denotă din partea lor o exemplară lipsă de imaginaţie. Hotărând să nu încep şedinţa fără asistenţii mei de şoc, mă aşez în fotoliu alături de guguştiuci şi mă pun pe visat – mania mea în cazurile grave – , contemplând interiorul modestului bârlog, scos din comun de către operele care îl tapetează.

Martine sosea la Paris tinerică de tot, dar de pe acum fără iluzii. Avusese scandaluri cu bătrânul ei care, după câte presimt eu, nu fusese un nene chiar ireproşabil. Curioasă din fire, i-a căşunat pe monstruoasa daravelă a domnului Félix. O temerară, ce nu se da înapoi de la nimic. Aventurieră, probabil. Care i-a fost parcursul înainte de a eşua la Venice? În al său curriculum, aici apare un hiatus. Instinctul îmi şopocăie că a fost amestecată în nişte lucruri deloc banale, învecinate cu ciudăţenia. Ceva de anvergură, pus la cale

alături de cowboy. Ştii ce mă frapează? Că marmazela Fouzi-tout, în capcana ei de şoareci de la Venice, şi elveţiflincul, în ranchul său pierdut şi putred de la Morbac City, se supuneau unui imperativ identic: spaima. Amândoi se ascundeau. Ce alte motive ar fi avut perechea de europeni exilaţi să trăiască atâta amar de ani în asemenea locuri? Da! Da! Da! Adoptat în unanimitate! Cu siguranţă că şi unul şi altul se ascundeau. Dar o anumită nevoie îi obliga să se întâlnească o dată pe lună.

Iar într-o zi un fir de nisip s-a strecurat în existenţa Martinei. Ca urmare a ce? A relaţiilor ei cu părintele Machicoule? Fiindcă a ucis un violator negru? Pentru un alt motiv, încă invizibil? Boala ei – poate? Ce curioasă relaţie o lega de cowboyul elveţian! Se duce să-l vadă, îndeplinind astfel o îndatorire ori dând ascultare unei necesităţi; n-a zis Grace, servitoare negresă a preotului, că pentru Martine era o corvoadă acea călătorie lunară în ţinutul fierbinte şi deşertic? Ce-i ducea elveţianului sau ce lua de la el? În orice caz, între cei doi avea loc un schimb. De dragoste? M-ar mira.

Cumetrii priponiţi şi înzăbăliţi îmi aruncă priviri furibunde, în care se citesc ura şi neliniştea. Se întreabă, pe semne, de ce rămân inactiv după ce i-am neutralizat. E tocmai bună indiferenţa asta pasivă pentru a-i pregăti pe oameni în vederea confidenţelor. Las' să le fiarbă niţel ulcelele! Şi să le sară capacele până-n tavan!

Trec patruzeci de minute. Ideile mele capătă contururi neaştepate pe urmă se înfăşoară la loc pe mosorel, ca banda magnetică dintr-o casetă video. Unul dintre prizonieri, lo mexicano, începe să emită sunete nearticulate, ca să-mi atragă

atenţia. Speră să-i scot căluşul, pentru a se face auzibil. În loc de aşa ceva, mă aplec foarte liniştit către el şi-i lipesc de buze un mic croşeu sec, de cele ce-ţi umple de aburi ventilatorul, fără să te k.o. După care mă aşez la loc şi-mi reiau cursul deducţiilor.

O cotigă încetineşte în faţa căsuţei. Limuzina bubulă a lui Harold J.B. Chesterton-Levy opreşte, obstruând străduţa. Lordul Bérurier şi contele de Monte Cristo coboară dintr-însa cu demnitate. Bătrâna coţofană de Cathy îi zăreşte şi mă interpelează:

– Auzi *frenchie*, primeşti lume bună!

L-a privit, în treacăt, pe Şuncă.

– Oamenii mei de afaceri francezi, o lămuresc.

Fraţii Lumière se înclină în direcţia castelanei şi mi se alătură.

– Frumuşică fată, notează Borţomega.

– Pentru zece dolari, o poţi avea şi mai capeţi şi-un pahar de trăscau, ca să-ţi revii după partida de tăbăcit salteaua.

Îi duc până la odaie, le arăt cele două salamuri şi-i întorc îndărăt la intrare.

– Pornim la vânătoare, le explic. Pentru prima dată ne intră nişte cărţi ca lumea. Până acum am fost duşi cu preşul, luaţi cu asalt, ni s-au amuţit martorii. Vreau ca toate astea să înceteze, nu pot rămâne la nesfârşit departe de casa mutrelor stâlcite. Am hotărât să mă întorc la slujba mea în patruzeci şi opt de ore după soluţionarea definitivă a acestui joc de cuvinte încrucişate. Vom reconstitui al nostru trio de şoc: César, Alexandre-Benoît, Antoine. Unul pentru toţi şi toţi pentru mine.

Destul de grandilocvent? Totodeauna un şef, înaintea atacului... Vrem nu vrem, curajul îşi are izvorul în vorbe, şi nciodată nu ne lăsăm ucişi în tăcere: trompete sau blablabla – eroul are nevoie de sunete ca să meargă la moarte; şi tot astfel măgarul ca să-şi poarte samarul. Emoţionaţi, cei doi scumpi ai mei îmi întind mâinile.

– Iată şi rolurile voastre, continui. Tu, Pinaud, o faci pe vulpoiul; tu Béru, pe lupul.

– Şi tu? întreabă amândoi, într-o jenantă unanimitate.

– Eu? zic. Eu îl joc pe papagal. O să le pun întrebări celor doi pitpalaci, şi Alexandre-Benoît va face TOT CE E NECESAR pentru ca aceştia să răspundă. Reprezintă unica pasarelă ce ne poate duce la adevăr *.

Pinaud îşi pipăie chiştocul stins, ca să se asigure că mai are „trup", apoi îl reaprinde, pârlindu-şi părul din nas.

– În ce constă rolul de vulpoi?

– În a explora viziuinile. Vedeţi voi, heruvimilor, cu cât mă adâncesc în gânduri, cu atât mi se pare că baraca asta a jucat un rol important în aventura fetiţei Fouzitout. Mica investigaţie căreia ne-am dedat aici nu mă satisface; aş vrea tare mult să reiei percheziţia şi să-ţi pui la contribuţie întreaga isteţime de băiat deştept.

La care Beşleagă răspunde:

– Mă voi concentra.

Se aşază într-un fotoliu şi-şi încrucişeaza bătrânele aripioare peste bătrâna bătăturică.

---

* Ah, splendoarea metaforelor la San-Antonio! – Jérome Garcin (n.a.)

XVII

CAPITOL NEGRICIOS

Mare psiholog Bérurier, Alexandre-Benoît. Îmi zice, după ce închidem uşa:

– Trebă să-i testez mai-înainte să-ncepem.

Îşi scoate haina, o aşază pe săptarul unui scaun, îşi suflecă mânecile, îşi împinge găina pe creştetul craniului de bovideu şi-şi freacă încetişor falangele de vipuşca cioarecilor.

– Hai să vedem ce-o să văz! anunţă apropiindu-se de cei doi. Bonjurică, băietanilor!

Cu o promptitudine de care la prima vedere nu l-ai crede în stare, îşi aruncă amândouă labele o dată în prohabul tipilor, ca un cotoi mieros înşfăcând doi şoareci adormiţi. Şi strânge. Eu, aşezat la doi metri distanţă, mă străduiesc să nu iau seama la nimic. Totuşi aud văicăreli dindărătul căluşurilor.

Grasul se ridică, dezinvolt:

– O să-l dau în tărbacă pe ăsta, hotărăşte arătând spre mexican. Când le turteşti măslinele, cei din neamul lui devin mai lesne melancolici.

Scoate cu băgare de seamă căluşul tipului care profită de ocazie ca să orăcăie ca un dihor veritabil. Grasul îşi plasează la orizontală pumnul şi, precum un poştaş aplică o ştampilă unui timbru, îşi repede cele două livre de carne cu os peste dantura vorbitorului. Câţiva canini şi tot atâţia incisivi încep să macereze în borş în gura prepusului.

– Taci şi vorbeşte! mârâie Béru. Abulé cu întrebările, fiule.

Mă apropii de pat. În loc să-l interoghez cu privire la ce mă interesează, fac un mare ocol, ca să-i aiuresc pe cei doi domni, să le dau de crezut o grămadă de chestii.

– Cine l-a răcit pe Benjamin Stockfield, agentul FBI înmatriculat sub numărul 6018?

Aici brunetului începe să-i derapeze materia cenuşie. Nu se aştepta la una ca asta. Iată-l că eşafodează ipoteze în contul meu. Să fie şi mandea vreun nene de la FBI?

– Nu ştiu, eructează pacientul lui Mata Hală.

– Ce zice? întreabă cel din urmă.

– Că nu ştie.

– Ei bine, trebuie să afle! mă asigură Dolofanul.

Înverşunat definitiv asupra genitalelor mexicanului, îşi scoate vechiul Opinel cu mânerul de lemn, îl deschide, pune piedica pentru a-i bloca lama şi o înfundă pe cea din urmă în şliţul victimei. Briceagul ăsta e o parte din viaţa prietenului meu care îşi petrece zilele libere plimbându-l pe o piatră; şi

nu vei găsi în Pigalle arab dispunând de un şiş mai bine ascuţit decât acest simpatic Opinel de origine totuşi rurală. Omul scoate un nou strigăt, fiindcă vârful cuţitului l-a înţepat. Béru retrage niţeluş scula şi decupează slipul şi pantalonii, urcând până la curea. Părţile în cauză sunt acum libere, expuse sadismelor valorosului meu asistent.

– Iacătă-ne gata de trebuşoară, constată Alexandre-Benoît. Esplică-i urâtului ăsta c-o să-i bărbieresc capişonul până în partea ailaltă. N-o face zbanţul lui cât Bizerta; dar, alături de o mutră simpatică, îşi are valoarea lui. Aş putea să-i selecţionez, pe loc, tot beţigaşul, la firul bărbii, da-i mai dau o şansă: ultima. Dacă, după ce n-o mai avea pălărie la ciupercă, se hotărăşte să cânte, îi las picioruşul; şi, după ce s-o cicatriza, poa' să joace şi numa' cu el ţurca-n bibă.

Traduc vorbă cu vorbă. O expresie oripilată contorsionează faţă insului.

– Ascultă, bătrâne, îi zic conciliant, trebuie să-ţi dai drumul la gură; dacă te încăpăţânezi, grasul ăsta va face tot ce-a spus şi încă ceva pe deasupra. În comparaţie cu el, Atila era un analfabet.

– Nu pot spune nimic, habar n-am despre ce vorbiţi, pricepeţi? Nu ştiu, vă jur pe mama!

– Ce zice? întreabă robotul meu de serviciu.

– Jură pe mama lui că nu ştie nimic.

– A, figura asta nu-mi place deloc! O mamă trebuie respectată.

Cu un gest deliberat, apucă marafetul băiatului şi începe să-i cresteze dopuşorul. Celălalt zbiară atât de tare, încât Béru

e nevoit să-i arunce o perna peste mutră înainte de a continua. Dar uite că al doilea bobocel, americanul, începe să-şi scuture capul şi să emită nearticulaţii. Mă prind că are ceva de comunicat şi-i ridic căluşul.

– Lăsaţi-l, nu ştie nimic, îmi zice.

Cu o mişcare a mâinii, îl opresc pe Béru.

– Dacă ştii că el nu ştie, înseamnă că dumneata ştii! obiectez.

Face un semn de supunere:

– Într-adevăr.

– În cazul ăsta, scumpe prietene, te ascult.

– Insul de care vorbiţi a fost demolat de un anume Witley Stiburne.

Uf, de data asta se pare că am pornit cu dreptul.

– Cel unde percheziţionaţi adineauri?

Un nou punct marcat de eminentul, supradotatul San-Antonio. Parlagiul îşi dă seama că n-are de-a face cu o cartoafă, ci un un om superior informat.

– Exact.

– Pentru ce firmă lucraţi?

– Dacă v-aş spune, aş fi mort.

– Şi dacă nu-mi spui tot asta o să ajungi, îl asigur arătându-i-l pe Béru. E vorba de o alegere, ca întotdeauna în viaţă. A dumitale se rezumă la a muri fie „cu certitudine şi imediat", fie „poate şi mai târziu".

– Unde am ajuns cu afacerea? se nelinişteşte Mamutul, pe care inactivitatea îl devalorizează.

– Statu quo! îi răspund, cu gândurile aiurea.

– Să vezi atunci ce mai statui o să-ţi fabrice nenea din hulubaşii ăştia.

Lo mexicano sângerează din glandul crestat, la care se chinuie să privească în ciuda legăturilor.

– Crezi că o să i se poată face un punct de sudură? întreabă Majestatea Sa, fără compasiune, ci curioasă.

Mă aplec spre american şi-i poruncesc asistentului:

– Apasă perna pe muia celuilalt. – Apoi, către susnumitul: Nu vrei să vorbeşti de faţă cu acolitul dumitale. Aşa că o să te întreb ceva la ureche; dacă am ghicit, clipeşte. Aparţii Sindicatului crimei, aşa-i?

Se uită fix la mine şi încuviinţează. Oare exprimă adevărul sau îmi pune ciocuri? Poate i-am sugerat o pistă care-i convine? O să vedem. Trec la cumătrul lui. Acesta se sufocă sub perna solid ancorată în juru-i. Îl las să-şi tragă sufletul.

– Du-i tovarăşul în camera de alături, Grasule; César îl va supraveghea, şi tu revino aici.

Fără a cere nici o explicaţie, Béru mi se supune. La întoarcere, îmi şopteşte:

– Ţi-era teamă că „se jenează" să ciripească unul în faţa altuia?

Deloc prost Malacul.

– Pauza s-a terminat, anunţă el. La muncă! Aflăm noi îndată dacă o să-ţi termin zilele picurându-te printr-un robinet de irigator sau prin ăla de ţi l-a cadorisit mă-ta.

Bucă face să-i sclipească lama cuţitului care, de-a lungul ascuţirilor, şi-a pierdut jumătate din lăţime.

– În contul cui lucraţi, dumneata şi camaradul de-alături?

Tace o vreme: dar, realizând că torţionarul i-a înhăţat iar, şi cu amândouă mâinile, mândria, se grăbeşte:

– Al Sindicatului! murmură, ca şi cum ar fi mai grav să trădeze cu voce tare.

Deci guguţă cel cu pleoapa căzută n-a minţit? Ţi-am spus eu că până la urmă ajungem unde trebuie.

Chestia ne ia mult timp. Nimic nu-i mai delicat decât să pui margine-n margine nişte elemente disparate şi nişte mărturisiri smulse sub constrângere, pentru a reconstitui, treptat, un puzzle din cale-afară de şchiop şi care să exprime în cele din urmă o idee plauzibilă. Totul seamănă puţin cu alcătuirea unui portret-robot. Se procedează prin tatonări şi chiar, câteodată, prin divinaţie. Se obţine câte un detaliu ce te umple de bucurie, crezi că-i esenţial pentru portret, pe urmă apar altele, neutralizându-l, şi ajungi să-l dai la gunoi când descoperi că nu se mai integrează în ansamblul pe cale de a lua naştere.

Suntem în plină activitate când draga de Cathy vine să ne sune la uşă. Seara care câştigă teren începe s-o transforme în Muma-Pădurii. Are nevoie de renovări urgente, dar oglinda îi e lipsită de elocvenţă la lumina chioară a lămpilor, aşa că nu şi-a mai pictat imensa gură de metrou care, spălăcită, i se întinde peste toată partea de jos a feţei; nici nu şi-a mai văruit cu albastru pleoapele care ar putea da de bănuit că un client irascibil i-a tras o chelfăneală. E carnavalescă domnişoara vecină.

– Mă gândeam că o cafea v-ar face plăcere? întreabă.

Şi-a schimbat rochia ca de fandango de braserie sevillana contra unui capot înflorat, crăpat până la piepţi şi decoltat până la pubis. Îi răspund că nu, mersi frumos, ne pregătim de culcare. Iată însă că Béru, alertat de organul feminin, îşi abandonează clienţii şi iese la iveală, gata de orice vitejie.

– Cu ce-l putem servi pe ăst poponeţ? gângureşte elefantul african, rostogolindu-şi bulbucii.

– Venise să ne propună o cafea.

– Frumoasă idee!

– Vrei să-i vadă pe amicii de ici-şa?

– Nu, da' eu o să fac o pauză pentru fumat; încep să ostenesc de cât m-am cheltuit.

O prinde de mijloc pe Cathy şi o îmbarcă fără să-mi mai aştepte părerea. Şi nu greşeşte Ursuleţul – oboseala începe să apese din greu. De altfel „vulpoiul" Pinaud şi-a abandonat căutările, de dragul unei horăieli de campion, oferite într-un fotoliu. Mă întorc la cei doi flendurişti, care poartă stigmatele unui interogatoriu bérurian extrem de „sârguincios". Văzându-i, ai crede că au scăpat dintr-o catastrofă feroviară. Au nişte mutre de post-deraiere. Costumele le atârnă în fâşii, şi privirile le sunt abătute şi languroase ca ale bărboşilor întorşi de la Verdun. I-am pus de faţă unul cu altul, aşa că ştiu, reciproc, că au turnat Sindicatul.

Americanul, care pretinde că s-ar chema Steve, întreabă cu cele două umlfături ce-i înlocuiesc fosta gură:

– Şi acum?

Pentru el, verdictul e clar: va încasa în dovleac o sămânţă de plumb, mai înainte de venirea zorilor. Ce altă încheiere ar

găsi el însuşi scurtelor noastre relaţii, dacă ar fi în locul meu? Iar eu, ca şi el, îmi susur în adânciturile creierului: „Şi acum?"

Cei doi bandiţi sunt flambaţi numa'-numa'*. Când se vor întoarce la birou, patronii lor vor remarca îndată că au fost luaţi la refec şi, după starea de plâns în care se află băieţii, nu se vor îndoi nici o clipă că amândoi au vorbit. Atunci, ca să aibă conştiinţa împăcată, îi vor da la darac la rându-le, astfel că bieţii zuavi nu mai au nici o şansă la un milion de a scăpa cu bine. Ceea ce mă încearcă la o astfel de perspectivă seamănă aproape cu stingherealа. Ce dacă sunt nişte ucigaşi – nu mă simt deloc mândru că i-am azvârlit într-o asemenea groapă cu rahat.

– Acum? repet cu glas tare. Acum nu vă mai rămâne decât o soluţie, băieţi: să vă trimiteţi vreo zece ani la mititica, fiindcă altfel lumea o să fie prea strâmtă ca să scăpaţi de câinele ăla de Sindicat a vostru. Plecând de aici, găuriţi şi voi o bancă sau şutiţi o bijuterie şi lăsaţi-vă agăţaţi de gabori.

Un firicel roşu i se scurge din colţul gurii.

– Dumneata crezi că beciul te poate apăra de Sindicat? Ăsta-i la fel de activ acolo ca şi-aiurea. În mai puţin de o lună vom fi găsiţi, spânzuraţi în celulă; sinucişi, chipurile.

Aici am ajuns cu privire la destinul lor, când iată-l pe Pinuche apărând, cu ochii încă lipiţi de somn. Da, intră cu mersul lui fâlfâit, care te face să crezi că numai dunga de la pantaloni îl ajută să rămână în picioare. Dar de ce-şi ţine amândouă mâinile ridicate până în dreptul umerilor de bâtlan?

---

* Expresie helvetică, însemnând ceva de felul: „în orice caz" (n.a.)

Să-ţi spun? Ei bine, fiindcă are înfiptă în spate ţeava unei flinte. Iar cel care ţine ţeava flintei e un zdrahon imens, cu mutra ciupită de vărsat, cu basul turtit de o grindină de pumni, ceea ce îi dă înfăţişarea unui cuţitar dintre cei ce mişună prin filmele americane ***white***-negru, de serie B.

Şi chestia cea mai frumoasă e că n-a venit singur drăgălaşul. O damă îl escortează (ori el o însoţeşte pe persoana de sex). Iar eminenţa cenuşie nu e alta decât tovarăşa lui Witley Stiburne, de pe vremea când acesta din urmă ne vizita la motelul indianului, la Morbac City. Îţi aminteşti? Ticăloasa care s-a tirat în timpul încăierării. Şi uite-o din nou, pretine. Tot atât de flenduroasă şi slăninoasă, aducând cu una de-alea care, odinioară, te puneau să plăteşti pentru şederea pe băncile din grădina publică. E nostim, o uitasem pe păguboasa asta; şi-acum vezi: întoarcerea de te bagă-n greţuri... E încărcată şi ea: un calibru simpatic, cu mâner de fildeş, pe care copilaşul ei i l-a făcut cadou de Ziua mamelor. Îmi zice:

– Tu şi moşul mergeţi la peretele din fund, unul lângă altul, cu mâinile ridicate şi lipite de zid.

Americanul Steve, dominându-şi melancolia firească, începe să trâmbiţeze, pe un ton ce s-ar vrea bucuros:

– Hello! Miss Bulitt! Veniţi la timp, uitaţi-vă ce ne-au făcut nenorociţii ăştia ca să ne silească să vorbim!

Să ştii că miss Bulitt merită să fie privită mai îndeaproape, întrucât e un personaj ieşit din comun. Are obrajii fleşcăiţi şi palizi, constelaţi de puncte negre înfloritoare, bărbie triplă, părul de un roşcat-coada-vacii, încreţit pe frunte, un nas cioc-de-raţă, sub care vegetează un soi de căpşună dezgustătoare. Nu ştiu dacă vreun damnat se sacrifică pentru

a-i fricţiona tubulara; în caz afirmativ, performanţa lui ţine de eroism. Totuşi înfăţişarea duduii e prea bărbătoasă ca să lase de presupus că dânsa ar avea moravuri ortodoxe. Cămaşa o poartă descheiată, pentru a scoate la vedere o burtieră jegoasă, ***jean***-ul purtat la prima noastră întâlnire, atât de fugară, se dovedeşte un bluzon de doc verde, mototolit, la coate cu petice de falsă piele de căprioară. Din felul cum i s-a adresat Steve, deduc că malaca asta e un cineva în „branşă", dispunând de puteri întinse.

– Şi voi n-aţi vorbit? întreabă ea, apropiindu-se de camaradul de regiment.

– Ne cunoaşteţi, miss Bulitt! se apără băiatul, cu o energie care sună la fel de convingător ca boscorodeala unui vânzător de tablouri.

Missa zâmbeşte şi, cu mâna liberă, extrage din bluzon un aparat cromat, cu cap negru, zbârcit.

– Uiţi de micuţul meu microfon direcţional cu infraroşii. De aproape o oră stau în stradă, la volanul maşinii, ascultându-l pe Burky.

Celălalt, învins, tace. Lo mexicano începe să geamă:

– Ar trebui atunci să ştiţi câte am îndurat, miss Bulitt! Nimeni n-ar fi rezistat la aşa ceva. Uitaţi-vă la podoaba mea, miss Bulitt, în ce hal a ajuns!

Ea nici măcar nu-şi pleacă privirea.

– Crezi cumva că ridicolul tău membru mă va face să plâng, cretinule?

– Vă implor, priviţi!

De data asta, domnişoara se uită.

– Sunt mărinimoşi amicii tăi, ţi-au cruţat boaşele de godac.

– Nu-s amicii mei, miss Bulitt!

– Oricum, eu sunt mai puţin cumsecade decât ei! zice ducând arma spre vintrele ucigaşului.

Acesta înnebuneşte.

– Ce vreţi să faceţi, miss Bulitt? Nu! Nu!

Dar ţeava s-a cuibărit între testiculele mexicanului. Sălbatica apasă pe trăgaci. Cu un calibru atât de baban, sângele împroaşcă peste tot, laolaltă cu firimituri de fudulii. Omul scoate un vaiet cum n-am mai auzit niciodată. Are un crater pupuriu în locul părţilor, care s-au risipit în toate părţile.

– Juisezi, micuţule? întreabă căpcăuna impavidă, Bucură-te pe îndelete; dacă eşti cuminte, o să te mântui îndată. – Şi-şi îndreaptă arma spre american: Iar tu, Stevie, unde-l vrei pe-al tău?

Câteodată curajul le revine celor disperaţi, care ştiu că NIMIC nu-i mai poate salva.

– În curul tău mare şi plin de căcaţi, acolo-l vreau!

– Ia te uită ce bună idee, face ea; un glonţ în boaşele idiotului ăla şi unul în gaura ta de fată mare. Asta şi merită vânzătorii.

Îl rostogoleşte într-o parte pe însălămat şi, cu ţeava nenorocitei de bombarde, îi caută prin stofa pantalonilor locul numit. Steve e, tot, o turbare (provizoriu) vie. O priveşte pe miss cu nişte ochi care-i ies de douăzeci de centimetri din orbite şi zice:

– Ştii ce diferenţă e între bofleanca şi fleanca ta, vacă borţoasă? Nici una. Amândouă put a fofleancă!

Dama îl trage în ţeapă. Glonţul devastează tot circuitul intestinal al tâlharului. Care tâlhar emite un horcăit pre-agonic. Durerea îi e indicibilă. Pantalonii perforaţi îi miros a ars. Ferocea hienă înfige ţeava pistoului în rectul ferfeniţat al americanului.

– Gustă-l bine, javră de macho ce eşti!

Acesta e momentul ales de Béru I, regele tembelilor, pentru a opera o revenire care nu scapă nimănui. Băiatul intră cu o oală mare de porţelan (imitaţie de Limoges).

– Cine vrea o bravă cafea fierbinte? întreabă el cu glas cântat.

Dintr-o ocheadă se prinde la conţinutul scenei şi se opreşte aiurit.

– A, bun! Se îngroaşă caimacul! murmură apoi, cu demnitate.

Ciupitul de vărsat ne prezintă lui mister Bibendum şi-i porunceşte, cu un gest, să ni se alăture. Aleksandrovici-Benito face o încuviinţare de retardat mintal. Docil, se îndreaptă spre noi; dar, trecând prin proximitatea malacului, îi aruncă peste vitrină conţinutul oalei. Şi tocmai ne anunţase că băutura e fierbinte! Îţi dai seama de urletul tipului orbit de lichidul în clocot? Bérurier îi sparge în creştet oala, pe urmă smulge petarda de la Născocor de Cârlibaba.

– Dă-o încoace! îi zice. Tu eşti prea tâmpit ca să te joci cu arme de foc.

Urmarea trebuie să ţi-o prezint în ralanti, ca să te fac să pricepi. Femeia vrea să se întoarcă spre el, numai că, ironie a sorţii, şi-a vârât prea adânc pocnitoarea în posteriorul ameri-

canului, iar durerea contractând sfincterul muribundului, ea are probleme cu recuperarea. Răstimpul cât depune strădanii îi e suficient Grasului pentru a-i clăti cu extract de plumb meningele. Huria se prăvale, trăsnită, peste trupul celui pe care tocmai îl sfârtecase. Justiţia imanentă, cum se zice, apoi, la Bourgoin-Jallieu, face ca ea să deie ortul înaintea lui.

Pinaud şi mandea ne abandonăm prea puţin strălucita postură.

– Să fi sosit oare la momentul oportun sau mă duc singur cu preşul? rânjeşte vioaia Umflătură.

Nu-i displace curcanului ăsta să-şi umfle mărgelele după câte o lovitură de înaltă clasă. Doar că se înşală rotindu-şi prea din pripă coada. Ciupitul nu-i genul de scufiţă roşie pe care o pui jos cu o ulcică de unt. Iată-l venind din nou – şi cu un cuţit în mână. Nu cuţit – o daltă subţire, lungă şi ascuţită, cu mâner rotund: pentru spart gheaţa.

– Păzea, Grasule! urlăm în cor Pinuche şi cu mine.

Curios lucru cum o matahală de o sută douăzeci de kile poate dovedi un asemenea reflex! Fără să-şi mai piardă vremea „privind pericolul", Slană se aruncă la pământ; dalta i se înfige în umăr. Bérurier cel de neîmblânzit trage de trei ori, din zbor, de jos în sus. Bilanţ: o măslină în maţe, alta în stern, ultima în gât. Socoteală cinstită şi, pentru zdrahon, definitivă. Singur mexicanul, dintre cei patru, încă respiră; dar asta doar ca să fie zisă, doar ca să lase impresia că ar mai trăi o ţâră.

– A fost o seară grea! rezumă Pinaud care, mort după istoria Franţei, n-a uitat reflecţia lui Damiers, condamnat de judecători să fie tras pe roată şi apoi rupt în bucăţi.

Îl examinăm pe messire Béru. Dalta i s-a înfipt numai în grăsime (din care posedă peste tot).

– Cred că ar fi bine să ne retragem, propun. Vom merge pe jos până găsim un taxic. Nici vorbă să luăm tărăboanţele ăstora – poliţia va trebui să creadă că a fost la mijloc o reglare de conturi între criminali.

– Uiţi de vecina, care ne cunoaşte; mărturia ei ne va picta cu spanac! suspină Pinaud.

Şi rareori i se întâmplă să rostească vorbe urâte.

– Cine, păpuşica aia? Am avut eu grijă de ea! ne asigură Buhaiul. I-am tras-o atât de gigantic, că vrea absolutamente să vie cu mine în Franţa. O pun să-şi pregătească boclutite şi o luăm pe sus. Bine faci, bine găseşti; şi scapi şi de un martor jenant.

În faţa criticismului situaţiei, ideea mi se pare judicioasă. Casanova din Venice (am zis bine, „Venice") iese să-şi contacteze cucerirea. Şi întrucât odaia în care ne aflăm miroase atroce a sânge şi moarte, îi propun lui Pinaud să mergem să aşteptăm în living.

– O clipă, răspunde Sagacele. Mă însărcinaseşi cu o misie deosebită: să găsesc în casa asta o ascunzătoare...

– Şi în loc s-o cauţi, le-ai dormit! ripostez.

– Nu fi nedrept, nici răuvoitor, Antoine!

– Doar obiectiv, tăticu'.

L-am mâhnit; actuala ţigară, nou-nouţă, îi tremură între buzele subţiri.

– Nu te bosumfla, Don Diego! Exagerez.

– Mi-ai spus să caut, am căutat.

– Şi cercetările tale n-au dat nimic?

– Nu! admite acest loial prieten.

– Bine.

Îşi întoarce spre bibi inefabilul chip de berbec castrat care, o dată cu fuduliile, şi-a pierdut tot spiritul belicos.

– Când am încetat să mai caut, am găsit, micuţule. Ah, lecţiile pe care ţi le dă viaţa!

– Ai găsit? Ce, unde, când, cum?

– În timp ce stăteam lângă tine, la perete, cu mâinile ridicate. Poziţia asta mă obosea, mai ales la umărul stâng, unde mă chinuie artrita. Ca să pot rămâne cum mi se poruncise, am prins cu degetul mic de la stânga cârligul unde stă agăţat desenul ăla de Magritte care înfăţişează un copac golaş, de forma unui dulap deschis şi cu o frunză înăuntru. Spre marea mea surpriză, am constatat că numitul cârlig serveşte şi drept ivăr panoului pe care-i fixat desenul. Şmecheria e că panoul depăşeşte mult desenul ca dimensiuni. Tablouri care să mascheze uşa secretă a unei case de bani prinse în zid sunt o chestie clasică, banală chiar. Însă un tablou care să fie, de fapt, închizătoarea unei mari ascunzători e mai grozav ca şmecherie, nu?

Însoţindu-şi parabola cu gestul, se duce să dea jos desenul, apoi acţionează faimosul cârlig şi trage. O uşă invizibilă – fiindcă e alcătuită din şipci de lemn identice ca dimensiuni cu toate celelalte ce acoperă pereţii – se deschide dând la iveală un dulap prevăzut cu rafturi încărcate de dosare.

XVIII

CAPITOL TULBURE

Doctorul îşi smuceşte capul, fiind trecut de vârsta când putea să şi-l scuture. Priveşte cu scrupuloasă atenţie la cele trei sexe extraordinare propuse examinării şi ştiinţei sale.

– Ceva nemaivăzut, mormăie.

Le ia pe rând în lăboanţele înmănuşate în cauciuc. S-ar zice că examinează nişte elefanţi cu trompa în suferinţă. Le culege în ordinea importanţei: la început cel al lui Bérurier, apoi cel al lui Félix şi, ca să încheie ciudata trecere în revistă, cel al marchizului de Carabas. Împinge condescendenţa până la a le îngriji, asistat de o drăgălaşă infirmieră negresă, cu forme date naibii. Ceea ce îi atrage următoarea remarcă din partea Mamutului:

– Iertare, doc! N-ar fi posibil precum ca să mă ţină miss de membru? Că pe matale te-a lovit tremuriciul de bătrâneţe şi mă tem să nu mă ia o încoţopeneală, ceea ce n-aş dori să intraţi la vreo idee despre apucăturile mele.

Dar moşul vorbeşte prost franceza – şi absolut deloc franceza lui Matahală. La sfârşitul consultaţiei, se întoarce spre Harold J.B. Chesterton-Levy:

– Aceşti comedianţi sunt inapţi să joace în filmul al cărui scenariu mi l-aţi supus. Oricum, nu mai devreme de opt zile – domnul cel slab; şi de două luni – domnul cel tânăr! declară el.

Şi este expert mandatat de compania de asigurări care îi „acoperă" pe cei trei protagonişti ai filmului erotic preconizat; şi pe care bunul nostru producător a sesizat-o, având în vedere carenţele „actorilor" angajaţi.

– Bine, zice el. Întrucât, pentru luna viitoare, comedianţii au alte angajamente, pe aiurea, contractul ce mă leagă de ei este rupt, şi ticăloasa voastră de companie va trebui să-mi ramburseze cheltuielile efectuate.

Practicianul ridică din umeri, în semn că „asta-nu-i-treaba-mea". Béru, care simte consecinţele micuţei sale asistente, încearcă s-o acroşeze pe şest, însă măicuţa Cathy (asistă şi ea la şedinţă) îşi apără neamul mai abitir decât Jeanne Hachette l-a apărat pe Beauvais împotriva Temerarului, în 1472 – dacă amintirile mele şi Micul Larousse sunt exacte. Aşa că intervine:

– Dacă plec în Franţa cu mata, ***darling*** scump, o fac ca să ducem o viaţă serioasă.

Îi traduc Grasului, care râde ca Arcul de Triumf din Défense.

– Borfeturile astea cuminţite vrea cu toatele să se facă la loc fete mari, când de fapt are nişte foflenci lărgite cât

uşile de hambar. Spune-i că mi ţi-o iau acasă nu ca să ne jucăm de-a „Romucea şi Julipârţa", ci ca s-o facă pe menajera-acţionară la alde noi. Berthy, care mi-ţi adoră scârboşeniile, nu zice ba de-i zgândăre oareşicine eşapamentul pe căi limbistice ori degetale în vreme ce scumpa de ea îmi călăreşte poneyul sălbatic. Şi tot aşa, când mandea îi gustă din zaharniţă, moare de poftă să-i facă şi ea asta la o damă care o ţine între picioare. Cu atât mai mult, în cazu' lu' Cathy, cu cât e vorba de o oamă colorată; asta vine de-ţi pune şi mai abitir piper.

Îl abandonez problemelor lui de familie şi mă duc să-mi iau adio de la Angela. Tare i-aş mai cadorisi focul meu de artificii la despărţire acestei fete de neuitat, care a făcut atâtea pentru mine. Dar negustorul ei s-a întors din escapadele moscovite şi au amândoi o agendă fără nici o filă nemâzgălită. O prind în braţe şi-i dau săruturi umede pe gât, acolo unde se aventurează sălbatice fire de păr scăpate din domesticirea maestrei ***hairdresser***. Se înfiorează.

– O să-mi telefonezi, dragostea mea? Noaptea voi sta mereu în aşteptare şi, cu decalajul orar, la tine are să fie ziuă.

– Mă jur! îi răspund.

Sincer. Dar şi cu reticenţele datorate experienţei. Cunosc mai bine decât oricare ce înseamnă „ochii care nu se văd". Fiinţele ce rezistă absenţei şi rămân intacte în inima ta se numără pe inelarul unei singure mâini. Desigur, îi voi telefona... În ziua sosirii acasă, apoi săptămâna viitoare. Poate şi încă o dată sau de două ori, în urma vreunul imbold al inimii, crezând că ea este obiectul acelei porniri; şi dându-mi

seama că nu, după ce am închis telefonul. Omul nu merge de multe ori la ulcior. O, viaţă, ce adâncă e tăcerea ta şi ce prostească hărmălaia!

========

După două ceasuri, suntem la aeroport, cu toţi în păr, sclipitoare echipă pe drum de întoarcere. Mai cu seamă în ceea ce-i priveşte pe Félix şi César!

Iar tu, cititor zăpăcit, îţi spui, nevenindu-ti să crezi, îţi spui totuşi: „A, nu, fără glumă! Gogoşarul ăsta de Antonio n-o să ne lase prostiţi chiar aşa, fără să scuipe şi sfârşitul! E atât de într-o ureche guguştiucul, când îl apucă damblaua, că ar fi în stare s-o facă!“ Recunoşti că la asta te-ai gândit? Poftim? Zici că nu? Ai încredere în probitatea mea profesională? Mersi, e drăguţ din partea dumitale! Te iubesc mult, ştii? Câteodată mă prefac că te ocărăsc, dar numai aşa, în glumă. De ***kiki***, cum poate încă se mai spune la Bourgoin-Jallieu, Saint-Chef, Ruy, Saint-Alban-de-Roche, Four, La Tour-du-Pin, Morestel, La Côte-Saint-André! Bonjur, Berlioz! Sunt inşi pe care îi iubesc şi-i ţin de maimuţoi; şi, dimpotrivă, maimuţoi cărora le zic că-i iubesc!

Bun; aeroportul. Bérurier, din precauţie, cumpără ***hot dogs***, ca şi patru butelii de vin californian (i s-a pus pata pe ăsta). Félix îi scrie, cu discreţie, o carte poştală... Marchizului, ca să primească şi bietul de el un mesaj din ţara aceasta plină de tribulaţii. Şi vrei să-ţi spun? Cred că e îndrăgostit de boiernaşul lui imbecil proful. O, nimic sexual. Însă dragostea e

ciudată. Înţelegi, Félix a fost mereu singur, numai codoiul i-a ţinut companie. Şi, cu timpul, ajungi să-ţi dai seama că o simplă coadă nu e de ajuns. Aşa ceva n-a ţinut niciodată locul unui copil.

Îmi mân cu grăbire trupa din faţa magazinului unde se vând jurnale, deoarece o manşetă se lăfăie pe unul dintre cotidienele californiene: „Măcel la Venice". Îi recomand Majestăţii Sale să nu-şi lase gagica să ia ziare când se vor împărţi în avion. El iese în întâmpinarea pericolului, împingând-o pe mulătreasă într-un bar din aeroport. Şi o lichefiază cu teqùila. După un sfert de ceas, bruna şi-a uitat până şi numele de familie!

În clipa când ne îndreptăm spre uşile de îmbarcare, mă aud strigat. Un om apare în fugă, cu ***Los Angeles Morning*** în mână. Şi îl agită zbierându-mi numele. Ştii cine-i? James Smith, de la firma Smith, Smith etc. Ca să ocolesc primejdia, ies în calea băiatului. Cu sufletul la gură, el îmi aruncă din goană:

– Uf! Am ajuns la timp. Te-am sunat la Chesterton-Levy, unde mi s-a spus că tocmai aţi plecat la aeroport. Aţi auzit ce s-a petrecut alaltăieri?

Şi, cu un gest teatral, îmi întinde foaia de varză.

– Aşa, va să zică! behăi eu.

– Uluitor, nu?

– Mai mult decât atâta.

– Ce crezi despre toatea astea?

– Nimic.

– Pe semne că Fouzitout se avea bine cu lumea interlopă.

– Probabil.

– Toţi cei patru morţi sunt amestecaţi în banditisme de mari proporţii.

– Grozavă debarasare!

– Nu ţi-ai dori să continui ancheta?

– Un sticlete franţuz! În California! Colegii de aici mi-ar smulge izmenele dacă aş da târcoale ciolanului lor.

– Proprietarul se întoarce şi el în Franţa?

– E aşteptat la Sorbona, pentru o comunicare de cea mai mare importanţă în legătură cu sexul lui Satana în literatura scandinavă. Încântat de a te fi cunoscut, dragă maestre; să păstrăm contactul, ţine-mă la curent cu desfăşurarea anchetei. Iartă-mă că te las aşa de repede, zborul nostru a fost anunţat.

Ne pompăm mâinile ca pentru a umple o cisternă de două mii de litri.

– Nu era deloc catolică fata asta, aşa-i? întreabă Smith, de la firma Smith, Smith şi partenerii.

– Ba da, zic. Era. Dar numai atât.

=========

Plecaţi dintr-un Los Angeles şiroind de soare, ajungem într-un New York ploios, de culoarea colicilor de plumb. Totuşi prefer L.A.-ului N.Y.-ul. California nu pare veridică. Acolo oamenii sunt de imitaţie, ca şi coteţele lor rivalizând în a-ţi lua piuitul. Viaţă piezişă, îmi zic. Pe jumătate de vacanţă, pe jumătate de afaceri. Pentru europeanul debarcat

în zonă, e un soi de planetă neterminată. Lumina nu-i veselă, şi ce poate fi mai demoralizant decât un soare morocănos? La New York, dimpotrivă, descoperi un fel de veselie gălăgioasă. Oraşul e sumbru, adesea slinos, dar pitorescul îi succede poeziei, şi toţi zgârie-norii oglindesc cerul.

Am hotărât să facem o escală de douăzeci şi patru de ore, nu pentru a amortiza deteriorarea provocată de decalajul orar, ci fiindcă sunt invitat la masă de vărul Josmiche şi unul dintre grangurii de la FBI. Întâlnire stabilită la iniţiativa mea, pentru că detest să duc în spate un samar ce nu-mi aparţine. Trebuie să predau celor în drept acest copil străin.

Ne vedem la restaurantul Méridien, deci practic pe teritoriul francez. Doar noi trei, întrucât cercetaşii mei m-ar fi stânjenit cu prezenţa. Vărul Lionel e un băiat înalt şi slăbănog, brunet şi palid, cu doar vârful nasului roz. Are priviri vii, amuzate, mereu în pragul ironiei. E îmbrăcat de la Cardin, ***please***: cămaşă albă cu manşetele şi gulerul croite dintr-o ţesătură cu imprimeuri, haină prince-de-galles dreaptă, cu butoniere speciale, cravată izbitoare dar de care nu te poticneşti, batistă grupând două impresii antagonice. Adevărat manechin care, în saloanele ambasadei, slujeşte gloria academicianului nostru specialist al degetarului.

Barosanul de la FBI se situează la antipozi în materie de ţinută: haină largă de tweed, cu nasturi de vânător, pantaloni de gabardină şifonaţi, cămaşă în pătrăţele şi un şiret de piele pe post de cravată. Bate în juma' de veac, are părul sur pe dedesubtul unei boieli prost făcute şi neglijate, babine atârnânde, smocuri în nări şi, în spatele ochelarilor în formă de

ghidon de cursieră, o privire în faţa căreia răufăcătorii trebuie să se scape pe dânşii, atât e de polară, fixă, duşmănoasă, scrutătoare – şi-ţi las un spaţiu alb ca să scrii adjectivele ce ţi se vor părea mai bine potrivite.

Aşa. Mulţam de ajutor.

Prezentări. Luăm loc. Aperitive. Un porto pentru vărul, un bourbon-gin pentru şeful de sticleţi, ***un bloody-mary*** pentru mine. Nu ne mai pierdem timpul, Josmiche şi mandea, să evocăm anusul artificial al verişoarei Mathilde. Nu, ne branşăm imediat la aventurile şi nefericirile mele californiene (atenuând anumite pasaje „delicate" şi chiar ocultând altele, de dragul calităţii povestirii). În vreme ce eu pălăvrăgesc, fără a-l pierde din ochi pe Horace Mc Guiness (e irlandez de origine), ca să-i dau de înţeles că privirea aia a lui decorticantă mi-o pun undeva, ca să previn hemoroizii, chelnerul-şef ne prezintă meniul. Întrerupere. Sparanghel cu sos olandez şi miel cu fasole (aşa că Horace va simţi la noapte prezenţa veşnicei Franţe) şi, la desert, un sufleu de portocale. Vin unic: un Bouzy la gheaţă. După care îmi reiau povestirea; o merită!

Şi merg până la capăt. Iar când o termin gust vinul. Tip-top!

– Şi spuneţi, domnule director, că acea faimoasă ascunzătoare v-a dezvăluit secretul afacerii?

– Afirmativ, mister Mc Guineess.

Ridic paharul.

– Pentru prietenia franco-americană! toastez.

Efbeistul mă imită:

– Pentru prietenia americano-franceză!

– Acum, dragii mei, trebuie să mă întorc în urmă cu douăzeci de ani. Pe vremea aceea, atotputernicul Sindicat al crimei avea în frunte un emigrant polonez, pe nume Witold Slaza; personaj necruţător, ce stăpâneşte cu mână de fier asupra lumii interlope. Este urât şi temut – în aceeaşi măsură ca şi predecesorii săi. Sub domnia lui, oricine mişcă în front este un om mort. Dispune de reşedinţe aproape peste tot şi se deplasează întruna. În cursul unei şederi într-o casă din California, este silit să suporte eliminarea unui calcul renal. La spitalul unde se operează, îi cade cu tronc o micuţă ajutoare de infirmieră, numită Martine Fouzitout, pe care o şi rade după ieşirea din clinică. Nu va fi o mare dragoste, ci „un altceva": o prietenie amoroasă. Omul îi cumpără fetei o căsuţă. O, nimic luxos, fiindcă nici la el nu umblă câinii cu covrigi în coadă. O casă modestă în cartierul ***coloured*** din Venice. Trece câtva timp, şi Witold, care posedă fler, simte că domnia i se fisurează. Încearcă să pună ordine sacrificându-i pe detractorii cei mai fervenţi, dar mărul ajunsese găunos. Într-o noapte, pe la ceasurile trei, în vreme ce omul le horăie (un somn agitat, presupun) în apartamentul lui de pe Strada Cinci, ale cărui ferestre dau spre Central Park, un amic rămas credincios vine să-l informeze că o expediţie punitivă se află pe drum într-acolo şi că, înainte de ivirea zorilor, se va prezenta la el să-l lichideze. Witold ştie că viaţa îi atârnă de un fir de păr. Trebuie să fugă imediat, să dispară fără urmă. Lucrul cel mai îngrozitor este că nu dispune de acum înainte decât de mălaiul aflat în casa de bani a apartamentului. O nimica toată în comparaţie cu imensa lui avere – din păcate plasată în bănci şi în afaceri de tot soiul. Aurul adunat în

camerele blindate nu-i va sluji la nimic, fiindcă îndată ce va încerca să-l recupereze va deveni un copil al morţii. Toţi foştii săi trupeţi vor porni la vânătoare ca să-l găsească şi să-l lichideze. Omul are însă geniu, şi-şi dă seama că singurul capital care încă i-a rămas şi care, într-o zi, are să poată ajunge profitabil sunt dosarele de care nu se desparte niciodată. Cu doar câteva mii de dolari bani gheaţă, le încarcă în maşina paznicului clădirii. Şi valea! Ciudat itinerar trebuie să fi parcurs. Pe unde oare? Nu ştim şi nu vom afla niciodată. Cunoaştem însă punctul terminus: un târguşor pierdut în marginea deşertului – Morbac City. Înainte de a debarca acolo, tipul şi-a alcătuit o mutră nouă şi, ceva încă şi mai bun, o siluetă insolită. Devine un bătrân şi bizar elveţian, travestit în cowboy mâncat de molii. Cumpără ruinele unui ranch şi-şi amenajează într-însele bârlogul de fugar. Am impresia că s-a ataşat de modul ăsta de viaţă, cum li se întâmplă unora dintre deţinuţi să se ataşeze de existenţa lor în temniţă. O mare lege a echilibrului, lege a naturii, bazată pe legitima apărare. Orice fiinţă e datoare să supravieţuiască, până şi în cele mai grele condiţii. Să uite! Fiecare zi ce trece este pentru Slaza o izbândă. Îndârjirea gândurilor de răzbunare slăbeşte deseori cu timpul. Foştii lui prieteni pornesc un nemilos război al succesiunii şi, încet-încet, regele detronat trece pe planul doi. Iar el a priceput că, dacă se ţine bine, dacă nu încearcă să-şi recupereze nici măcar o parte din vechea avere, pe scurt – dacă face pe mortul în păpuşoi, va fi salvat. Vremea se scurge. La Morbac City, omul trece drept un călugăr într-o doagă. A fost botezat „cowboyul elveţian"; nu se bagă în nimica, şi toată lumea îl lasă în pace. Din

moment ce nu deranjează pe nimeni... După mai multe luni de asemenea viaţă izolată (eu însumi estimez duratele, la prima vedere), încearcă să înmulţească precauţiile, spunându-şi că, de păstrează în vizuină dosarele cu care s-a înarmat există riscul ca, vreun oaspete curios să pună mâna pe ele în timp ce bătrânul e plecat în oraş după cumpărături. Şi pe urmă, poate că demonul cărnii... Pe scurt, într-o zi, pleacă la Venice cu vechiul său Jeep. Ori poate că resursele i se subţiaseră? Presupuneri, presupuneri, aşa cum v-am zis. Cowboyul nostru elveţian îi face o vizită Martinei Fouzitout. Admiţând că, la început, băieţii din Sindicat vor fi ţinut-o sub observaţie, aceasta din urmă a fost, cu timpul, lăsată baltă. De altfel, Martine nu ocupase în viaţa fostului şef un loc prea însemnat; va fi fost o simplă aventură trecătoare în opinia celor câteva persoane aflate prin preajmă în perioada amorului dintre cei doi. A fost oare încântată la revedrea acelui bărbat îmbătrânit, hăituit şi demoralizat? Cine ştie să spună? Totuşi e o femeie de bine, în sensul că vrea să poarte de grijă pântecelui şi vintrelor. Acceptă să ascundă la ea dosarele lui Witold Slaza. Cei doi amenajează dulapul secret – şi mână birjar, bătrânul pleacă înapoi în pustiul lui, ceva mai liniştit.

Discursul de până acum ne-a adus sfârşitul sparanghelului şi al primei sticle de Bouzy. Îmi trag sufletul. Nimi nu-i mai extenuant decât să sporovăieşti fără nici un ***time out***. Horace frământă un gogoloi de miez pentru a-l preface în plastilină. O rămăşiţă a copilăriei. Când totul e îndeajuns de bine pregătit, începe să facă un purcel; dar coada şi labele godacului se rup. S-a zis cu porcul! Turtit, acesta devine broască ţestoasă, care, o dată alungită, evocă un crocodil destul de reuşit.

Apare şi mielul. Chelnerul-şef taie cotlete roze şi fondante. După care împarte fasolele, mititele şi în acelaşi timp dolofane.

– Poftă bună, domnilor! ne binecuvântează.

Halim. O tăcere în cursul căreia convivii se impregnează de povestirea mea. Apoi vărul Josmiche atacă:

– Şi mai departe, dragă Antoine?

Mc Guiness a uitat să buchisească un cod al bunelor maniere, fiindcă îşi umple peste măsură gura, producând un zgomot de masticaţie asemeni celui scos de vitezele şi bătrânele pompe de scos rahatul ale părinţilor noştri.

– Mai departe? reiau. „Mai departe" este, vă avertizez, produsul imaginaţiei mele. Un „mai departe" lucrat de mână, deci foarte artizanal. Însă, acestea fiind zise, îl găsesc foarte convenabil.

Râs oleacă forţat al lui Lionel. O ridicare de sprâncene din partea lui Horace, care apreciază umorul la fel de mult ca pe un ciuline în pantalonii de pijama.

– Witold Slaza şi Martine Fouzitout vor pune la punct un sistem de vizite sporadice. Se vor vedea la Morbac City, în prima vineri din fiecare lună. Acest acord o dată stabilit, nu mai au nevoie de alte mijloace de corespondenţă, ceea ce prezervă securitatea cowboyului elveţian. Dar de ce acest randevu lunar? Cred că fostul tâlhar nu mai are venituri. Şi atunci scumpa de Martine l-a luat în grijă, în semn de recunoştinţă, pentru a-i răsplăti binefacerile de odinioară, când el îi făcuse un rost. Şi, la urma urmei, pentru ce nu şi din dragoste? Amândoi sunt acum nişte fiinţe singure. Motivaţiile

oamenilor sunt atât de secrete, încât ajung să le ramână misterioase până şi lor înşile. Acuma piaştrii – să ne oprim asupra lor. Fătuca îi câştigă berechet. Nu-şi cumpără ea, aleasă estetă, desene ale pictorilor celebri? Din ce oare? De pe urma farmecului personal? E inexistent; sau în orice caz atât de modest, încât ar fi greu de crezut că vreun bărbat o putea acoperi cu aur. Nu, scumpii mei prieteni, cutezătoarea franţuzoaică a găsit ceva mai bun decât un fraier de jumulit – a dat peste un filon. Şi nu vă jignesc cu bănuiala că nu v-aţi dat seama despre ce era vorba!

– Dosarele? întreabă ginerele sărmanei verişoare Mathilde.

– Ai câştigat, vere! Nu vrei să continui?

– Prefer să te ascult pe tine, Antoine.

– Atunci deschide larg plasele de prins fluturi, Lionele!

După ce a citit dosarele, seara, la lumina lumânărilor, la gura sobei, în loc să toarcă şi să depene ca o vajnică descendentă a lui Ronsard ce era, măicuţa Fouzitout începe să intre la idei. Se prinde că, aidoma Ovolmatinului elveţian, ceea ce are ea acolo e dinamită curată. Să tot compromiţi câteva dintre personalităţile cel mai bine văzute din State; fără a mai vorbi de naşii din Mafie, de marii industriaşi, de canaliile în aparenţă intangibile. Numai că, singură, nu are anvergura necesară marii cruciade a ***racket***-ului; îi trebuie un partener cu greutatea cuvenită. Aşa că se hotărăşte în favoarea unui băiat de la FBI, amant de-al ei pentru o săptămână, şi care i-a lăsat o impresie corespunzătoare. Fără îndoială că, în timpul schimburilor lor de cuvinte, fata înţelesese că are de-a face

cu un coruptibil. Iartă-mă, Horace, dar asemenea oameni se găsesc pretutindeni, şi mai cu seamă în sferele înalte ale societăţii.

Horace, care până atunci a mâlcit-o, murmură pentru el însuşi:

– Benjamin Stockfield.

– Bingo! îi răspund. Da, Benjamin Stockfiels, matricola 6018.

– A fost ucis, reia Mc Guiness.

– De un şmecher pe nume Witley Stiburne.

– De unde ştii?

– După ce l-a răcit, Stiburne i-a luat insigna de federal, zicându-şi probabil că, la o adică, îi poate sluji drept sesam.

Horace, care şi-a golit gamela, reia modelajul. Crocodilul se preface în sugiuc, cu accesoriile încorporate.

– Am impresia, continui eu, că Fouzitout şi colegul vostru au scos parale frumuşele. După părerea mea, fata, precaută, nu i-a spus complicelui că se află în posesia „materialului de şantaj". Ceva îmi zice chiar că s-a ascuns în dosul unui paravan pentru tranzacţiile cu Stockfield, introducând în circuit un om al bisericii, părintele Machicoule, după ce i-a înşirat acestuia din urmă o poveste de adormit copiii. Bietul om, ca şi servitoarea lui negresă, şi-au lăsat pielea în această aventură. De-a lungul vremii, Sindicatului i-au parvenit zvonuri despre respectivul ***racket***. Impresionat, el a constituit un comando de şoc pentru a „regla" această afacere murdară. S-a muncit greu, băieţii au dat din mâini cât curpinde, aşa că n-a lipsit mult ca eu şi oamenii mei să plecăm de-aici cu picioarele înainte! Au ciuruit şi caftit la

grămadă, inclusiv acasă la „cowboyul elveţian". Totuşi n-au dat peste dosarele rămase intacte. Probabil că l-au aranjat bine de tot pe amicul dumneavoastră Stockfield înainte de a-l rupe-n paişpe. Din fericire, fetiţa Fouzitout nu făcuse economie în materie de precauţii.

– Aţi descoperit hârtiile? întreabă Mc Guiness, fără să pară că îi pasă, de parcă s-ar interesa dacă joc golf.

– V-aş mai fi chemat la New York de nu era aşa? Vă promit o veritabilă desfătare, Horace. O grămadă de nene care îşi prăjesc la plajă buricele în Florida vor da la boboci de spaimă când îi veţi interpela pe baza anumitor documente.

Aici îl auzim picurând pe irlandezul deghizat în american. Cum face apa din stalactitele unei peşteri.

– Războiul pornit de Martine Fouzitout trebuie să fi făcut nenumărate victime de o parte şi de alta a baricadei; şi oamenii Sindicatului au trăit clipe destul de dramatice.

La chestia asta, un amabil reprezentant al localului ne aduce, triumfător, sufleul de portocale, reuşit ca explozia atomică de la Hiroshima.

– Cum v-aţi dat seama că Fouzitout era înţeleasă cu un tip de-al nostru?

– Ştiam, datorită insignei, că Stockfield fusese ucis de Stiburne. Mai târziu, am aflat că fosta mea compatrioată omorâse cu o armă de mare calibru un negru care o violase. Ştiu bine că în frumoasa dumneavoastră ţară armele de foc se vând fără restricţii, totuşi îmi venea greu să-mi imaginez că o femeiuşcă putuse cumpăra o archebuză de profesionist. Am avut un flash; mi se întâmplă adesea. Stockfield îi cadorisise bombarda lui, pentru a se apăra în caz de pericol.

Confratele yankeu opinează:

– Sunteţi, în felul dumneavoastră, un vizionar?

– Totdeauna; asta şi face puterea şi farmecul meu. Am înţeles foarte iute, Horace, că în meseria noastră nu e bine să te opreşti atunci când se termină indiciile. Ceea ce nu ştii se cade să inventezi; iar dacă eşti cu adevărat poliţist, până la urmă imaginaţia devine conformă realităţii.

– Pricep.

Remodelează perechea de bambilici, pentru a fabrica ţâţişoarele secretarei lui care posedă ogive ***very*** erectile.

– Ei bine, nu-mi spuneţi unde se află documentele?

– Auziţi, Horace, nu mă rugaţi să rămân pe continentul american până la încheierea anchetei dumneavoastră?

Roşeşte pe deasupra cuperozei.

– Ce idee!

– Sunt un băiat care gândeşte mult şi care, în unele cazuri, simte nevoia să se ultraprotejeze. Aşa că uite ce-o să facem: noi plecăm din N.Y. astă seară, la ora 23, prin Aeroportul Kennedy. Veniţi acolo. Graţie funcţiei dumneavoastră, puteţi urca laolaltă cu noi în avionul lui Air France, care e teritoriu francez. Îndată ce ne legăm centurile, vă voi vinde pontul. O.K.?

Se strâmbă.

– O.K. Dar cuvântul meu ar fi trebuit să vă fie de ajuns.

– În plus, continui eu, aş fi încântat ca şi ataşatul ăsta de ambasadă de văru-meu să vină cu dumneavoastră. Am spirit de familie, ce vreţi?

XIX

CAPITOL FLUORESCENT

Ador să mă urc în avioanele de cursă lungă, noaptea, când aerul miroase a umed şi a kerosen şi când pista luminată seamănă cu un film science-fiction. Ne instalăm în scaunele confortabile de la clasa ***first*** (nobleţea obligă).

– O, Horace! mă adresez irlandezului care a rămas în picioare în intervalul dintre fotolii, nu sunteţi bun să-mi puneţi în compartimentul de bagaje sacoşa cu ***duty free***? Am cumpărat sirop de arţar pentru mama căreia grozav îiplace chestia asta şi un pistol-mitralieră, cu aer comprimat, pentru fiul meu adoptiv care se va face gangster.

Fără să sufle o vorbă, supersticletele saltă pachetul. Şi e cât p-aci să-l scape, fiindcă Marchizul tocmai a slobozit un cucurigu melodios iar Bérurier o pârţotină care nu evocă deloc briza mării.

– Mersi, zic. Şi promisiunile se respectă. Cumplitele

dosare se află în camera Martinei. Cârligul desenului de Magritte reprezentând un copac prefăcut în dulap slujeşte drept încuietoare a tainiţei.

Îşi vâră lopeţile sub ochii mei.

– Juraţi? rosteşte.

– Pe viaţa sfintei mele mame! îi răspund, ridicând mâna.

Mână de care el profită ca să mi-o înhaţe şi s-o strângă puternic. Frăţeşte, ca între sticleţi.

– O.K.; mister director. Mulţumesc şi bravo pentru participare.

– Plăcerea a fost de partea mea, Horace. Acum e rândul dumneavoastră să jucaţi.

Şi gata, părăseşte avionul, fără o privire măcar către stewardesa de la ***first,*** o irezistibilă blondă care te face să simţi nevoia de a rămâne, cu fruntea ridicată, la picioarele scării de pompieri în vreme ce aceştia o coboară pe duducă de la etajul al cincisprezecelea, cel cuprins de flăcări. Vărul, care încă nu s-a manifestat, mă bate pe umeri.

– Sunt fericit şi mândru să te cunosc, în sfârşit, Antoine. Mama Mathilde te făcea de două parale. O urăsc.

– Fireşte, de vreme ce ţi-e soacră!

Înainte să plece, el aruncă o privire circulară.

– Nu-i multă lume în seara asta; sunteţi singurii pasageri de la ***first***.

N-a nimerit-o, fiindcă tocmai în clipa asta un steward pedé, aşadar amabil, escortează un bătrânel care e sosia lui Einstein: chelie în creştet, plete lungi şi albe primprejur, nas mare unde omul cultivă comedoame – acele alge ce astupă intrarea porilor. Mustaţă groasă, stalinistă. Moşul umblă reze-

mându-se într-un baston englezesc. Poartă ochelari de miop, coloraţi, cu dublu focar. E instalat, mângâiat, corcolit, pupuit. I se pun perniţe peste tot şi o învelitoare pe genunchi.

Se află pe acelaşi rând de scaune cu mine, dar de cealaltă parte a aleii centrale. I se oferă şampanie şi suc de portocale, el refuză şi una şi alta, adoptă o postură nocturnă şi nu aşteaptă decât decolarea ca să adoarmă cu o legătură neagră trasă peste ochi.

Naturalmente, totul începe cu un supeu la lumina lumânărilor: caviar, trufe în maioneză, medalioane de viţel cu lămâie. M-am aşezat departe de amici, fiindcă simt cu adevărat nevoia să le concasez după tot circul ăla. N-aş mai suporta conversaţia nimănui, nici măcar pe aceea a doctului Félix, care de altfel se consacră Marchizului. Béru prezintă un recital de bubuieli dindărătnice, amestecate, în contrapartidă, cu râgâieli de calibru similar. Pinaud doarme, cu ţigara înfiptă în prohabul care începe să sfârâie. Grasul o stinge pe josnumita cu un pumn care duce la bun sfârşit decăderea aparatului reproducător al lui César. Ţipete. Apoi clămpăul calmant. Vinul soporific. Totul merge de minune. Mâine voi revedea Parisul. Pe mama. Mă gândesc la cântecul nemuritorului Trenet.

Credeam c-o să dorm ca lumea, dar nu prind decât o schiţă de horăială. Mintea mi-e plină de hiatusuri şi întreruperi. Şi de gânduri reminiscente. Imagini ce apar, mă orbesc, pier. Îi regăsesc pe sărmana Ivy, pusă capră, pe părintele Machicoule în biserica lui, dau peste săgeata din ochiul ucigaşului, peste glonţul tras în boaşele mexicanului.

După ceva aţipeală de acest soi, Alexandre-Benoît mă scutură de umăr peste spătarul scaunului.

– Băiete! mă strigă. Băiete, ştii la ce m-am prins?

Nu, băiatul nu ştie. Aşa ca e informat:

– Am uitat-o pe Cathy la aeroport.

– Ce?

– De azi dimineaţă o lovise pântecăria pe baza de schimbare a halelii. Şi când să ne îmbarcăm, uite-o că se repede la privăţi, apucată rău de ce-ţi spusei. Iar eu, în plină discuţie, am uitat-o acolo, ce vrei?

Meditez. Ceea ce mă uimeşte e că avionul nostru a decolat fără să se procedeze la chemarea pasagerei lipsă. Iată ceva contrar tuturor reglementărilor internaţionale, fiindcă dama ar fi putut înregistra un bagaj-capcană şi pe urmă să-şi ia valea. În asemenea cazuri, se scot din pivniţe toate geamaidanele, şi pasagerii sunt puşi să le identifice pe ale lor.

Gata, mi-a căzut fisa. A fost o şmecherie de-a lui Horace Mc Guiness, pui pariu? Nenea a ţinut să păstreze pe cineva din grupul nostru şi, profitând de faptul că mammare se afla pe vine, şi-a pus oamenii s-o intercepteze şi a prevenit compania să decoleze fără ea. Doar ca să-mi facă în ciudă. Să-mi demonstreze că faimoasele mele precauţii nu-l împiedică să mi-o dea în barbă.

– Basta, îi zic Grasului, uit-o, nu era decât o biată baborniţă; ce te-ai fi făcut cu ea până la urmă?

El admite, mormăie, coboară spătarul scaunului şi sforăie. Eu idem. De-a binelea, de data asta. În loc de amintiri, tabără visele să-mi tropăie prin subconştient. Mă visez la

ranchul caowboyului elveţian. Ranchul după ce a fost incendiat. Port un combinezon de abest şi explorez rămăşiţele care fumegă încă. Iată că descopăr cadavrul bătrânului Witold Slaza. În chip miraculos, n-a ars. Dimpotrivă, i-a crescut păr peste tot, de-ai zice că e poză de om preistoric. ***Războiul focului***! Pricepi? Urmează alte desene animate, dar pe care le uit îndată ce iau naştere.

În avion se prezintă un film însă nu mi-am luat căşti să-i ascult sonorul. Vedem destule prostii pe pământ ca să nu mai fie nevoie să le suporţi şi când bântui peste norii oceanici.

Mă simt bine. Când voi ajunge la birou, am să fac un duş; dispun de un echipament mişto acolo. Achille l-a conceput. Chiar, ce-o mai fi făcând Pleşuvul? Cum o duce la pensie? Se plictiseşte sau se distrează în tovărăşia unor domniţe linguşitoare? Să fii bătrân înseamnă nişte uşi ce se încuie; nişte plăceri ce se duc; nişte dorinţe ce amuţesc. Să fii bătrân înseamnă în toate serile câte o zi mai puţin.

Uite că m-am trezit. Filmul s-a terminat de mult. Iluminatul de noapte vătuieşte avionul. Stewardesele încep să simtă oboseala, de parcă le-a venit tuturor sorocul în acelaşi timp. Zăresc una fantomatică, circulând cu un pahar cu apă pe o tăviţă, pentru caşetele vreunui pasager cu insomnii.

Avionul toarce molcom. Marele fior al reactoarelor e o lunecare spre infinit. Moş Einstein doarme sforăind spasmodic. Totul ne merge ca la carte. Simt o beţie ciudată, deşi n-am băut decât două vodci, cu ocazia caviarului. Atunci când, la masă, rad două Moskovskaia de excepţie, nu mai

trag după ele nici un pic de vin. Şi atunci? De unde această euforie ameţitoare? Fiindcă ancheta mi-a reuşit? Mulţumirea devine aproape voluptoasă. De parcă aş fi atins perfecţiunea, ceva absolut rotund, ceva încheiat la toţi nasturii; şi asta în complicitate cu destinul. De unde îmi vin toate astea, spune? Ajută-l o leacă pe amicul Sana să vadă limpede în el însuşi. Fericirea e aproape la fel de sâcâitoare ca şi insatisfacţia.

O sforăitură mai vârtoasă a lui tataia mă face să mă întorc spre el. Până la urmă m-a hipnotizat, fiindcă noaptea, noaptea asta care e o traiectorie între două continente, a ajuns fantasmagorică mai mult decât altele. Creierul îmi spumegă, îmi spumegă aidoma şamponului în baie, sub robinetul de apă caldă.

Şi iată că, pe neaşteptate, mă pun în mişcare. Ordinul nu mi-a venit dinspre cortex, ci dinspre instinct. Traversez aleea dintre scaune şi mă aşez alături de bătrânul Einstein. Acesta tresare şi deschide ochii.

– Nu te deranja, îi zic, am vrut doar să-ţi semnalez că, în timpul somnului, ţi-a alunecat peruca.

Rămâne încremenit; singura mişcare ce-l agită e aceea a respiraţiei sacadate.

– Şi totodată să savurez alături de dumneata legea implacabilă a întâmplării. Câte împrejurări obscure au fost necesare pentru ca în cele din urmă să ne aflăm, în acelaşi timp, în avionul ăsta? Ce fabuloasă desfăşurare a destinelor noastre, Witold Slaza? Eu care mă întorc, dumneata care fugi, unul lângă altul pe nişte fotolii de la clasa întâi! Dacă aş povesti într-o zi chestia asta, nu m-ar crede nimeni. Cu atât mai bine,

nu-i aşa? Cele mai frumoase poveşti sunt acelea de necrezut. Să ştii că, în chip nelămurit, SIMŢEAM că ai rămas în viaţă. După ce mi-ai dat ţeapă abandonându-mă pe drumul ăla prăfuit, m-am întors la ranchul dumitale în flăcări. Ţi-am găsit acolo vechiul Jeep, dar am citit şi urmele unei a treia maşini. Lucru ciudat: acestea mergeau în sens unic, adică plecau de la ranch fără să se mai întoarcă. Nu exista decât o singură pereche de amprente. Concluzie: automobilul se aflase toată vremea acolo, ascuns printre ruine, gata de fugă. Şi pe el ai venit să-l cauţi. Ai dezgropat unul dintre cadavrele proaspăt înhumate, l-ai pus pe pat şi ai aprins baraca stropită cu benzină. Nu-ţi mai rămânea decât să-ţi iei valea, abandonând Jeepul. De data asta plecare adevărată, definitivă. Muriseşi. Îţi puteai schimba pielea. La vârsta dumitale – o piele nouă! Cât eşti de curajos, bătrâne bandit! Vrei să-ţi spun ceva? Bravo! Îmi plac oamenii de teapa dumitale; cei care îşi ţin până la capăt garda sus. Ştii ce-am să fac, Witold? O să mă întorc pe scaunul meu şi-o să te uit. Nu vreau să ştiu nimic despre planurile dumitale şi cu atât mai puţin despre itinerar. Începând din clipa asta, drumurile ni se despart definitiv şi-ţi doresc baftă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fugi la umblătoare şi lipeşte-ţi la loc peruca aia; dacă nu, o să ajungi să semeni cu un clovn.

Trezit din somn când mă aşez din nou, Pinaud mă întreabă:

– Îl cunoşti pe nenea ăla?

– Absolut deloc. E un babalâc lovit de podagră, care m-a rugat să-l deschei la pantaloni: se duce să facă o depunere.

XX

CAP DE LINIE

Ceea ce vreau să-ţi spun acum s-a petrecut în anul următor.

Eram într-un consiliu cu ***brain-trust***-ul meu sticleţesc, când secretara m-a anunţat că o doamnă şi băieţelul ei se află în anticameră şi că doresc să-mi vorbească. Îndată m-am gândit la Félicie şi la Toinet. Temându-mă ca s-a întâmplat ceva rău, m-am repezit într-acolo – şi ştii ce? Nu, n-ai să poţi ghici peste cine dau în fotoliile administraţiei. Aşa că mai bine să ţi-o spun de-a dreptul.

Peste Micul Gibus şi peste fata lui Bizon Îndopat, înţoliţi ca nişte monarhi. La vederea lor, am rămas ţuţ:

– Ţi-am luat maul, marţianule, aşa-i? a strigat puştiul. Ei bine, da, suntem împreună. Aveam nevoie de un adult ca să negociez răscumpărarea băncii; scumpetea asta m-a ajutat şi ne-am umplut de mălai. Atunci am hotărât să ne asociem.

Şi cum eu am idei de să vând şi altora, am început să facem avere. Suntem la Paris pentru afaceri şi n-am vrut să pierdem ocazia de a te revedea, marţianule. În privinţa sexului nu ne-am lansat încă pe de-a întregul amândoi, dar îi fac domnişoarei niscai meştereli care-i pică taman bine. Păi am plecat pe şapte ani, ştii?

Sfârşit